

MONSEY
Candle Lighting - 5:41
Shabbos Ends - 6:41

RAMAPOST

ESTABLISHED 2009

MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

BS"D
18 Cheshvan, 5779
October 27, 2018
Issue #002

PARSHAS WAYEERA

DIVREI TORAH PRINTED & DISTRIBUTED BY RAMAPOST

Tiv Hakehila
R' Gamliel Rabinowitz
(English & Hebrew)

Shvilei Pinchas
R' Pinchas Friedman
(English & Hebrew)

Rav Brazil
(English)

Torah Wellsprings
R' Elimelech Biderman
(English)

**Peninim on the Torah
& Kinder Torah**
R' A.L. Scheinbaum & R' Simcha Betzalel
(English)

Areivim
R' Shmuel Gluck
(English)

Coming Soon!
ALL NEW
ORIGINAL
CONTENT

Email mitzvos@ramapost.com
to sign up for a weekly subscription

לכות רפואה שלמה
מלכה בת רחל, חיה רייזל בת פייגא
ומאשא מרים בת מיינדל אלקא

Ramapost currently offers the following Divrei Torah:

Areivim
 R' Shmuel Gluck
 (English)

Sicha Hashvua
 (Hebrew)

Hitkashrut
 (Hebrew)

Tiv Hakehila
 R' Gamliel Rabinowitz
 (English & Hebrew)

R' Gamliel's Shmuz
 R' Gamliel Rabinowitz
 (Hebrew)
 Printed Monthly

Peninim on the Torah & Kinder Torah
 R' A.L. Scheinbaum & R' Simcha Betzalel
 (English)

Meoros Hatzadikkim
 (English)

Chut Shel Chessed
 (Hebrew)

Hamivarech
 (Hebrew)

Divrei Siach
 R' Kanievsky
 (Hebrew)

Torah Wellsprings
 R' Elimelech Biderman
 (English)

Oneg Shabbos
 (English)

Rav Brazil
 (English)

Email mitzvos@ramapost.com to sign up for a weekly subscription.
Be sure to include a quantity for each Dvar Torah.

טיב הקהילה

יו"לע"י קהילת שבתי בניית ד'

בנשיאות מורנו הרה"צ ר' גמליאל רבינוביץ שליט"א

English Edition

Vayeira

5779

No.

432.334

טיב המערכת

יושב פתח האהל – He was sitting at the entrance of the tent

A young man once said that when he was young he wanted to be a *tzaddik nistar* [hidden tzaddik]. He would spend long hours imagining how he would hide in a cave secretly learning Torah. He could even save Israel with his tefillos... However, when he grew up, he understood that all his imaginings did not lead to anything and the reality was that he had done nothing! In his opinion, he did not even do the little that he could have accomplished. When he understood this, he decided that it was time to work hard and exert himself, whether in Tefillah, or whether in learning Torah, the main thing was to work hard. The young man finished by saying: 'True, I did not become a *tzaddik nistar*, but I have already completed several *mesechtos* of Gemara and Mishnayos, and *b'ezras Hashem*, I hope to complete others, and all this is doable. This decision is better than being a fantasy *tzaddik nistar*.

In our parsha, we learn about the father of our nation – Avraham Avinu who merited that the Shechina be revealed to him (18:1) 'וירא' Hashem appeared to him in the Plains of Mamre', and when did he earn this? 'והוא יושב פתח האהל כחום היום' – 'while he was sitting at the entrance of the tent in the heat of the day'. This was when he was devotedly sitting and waiting for guests, as Rashi explains: At the entrance of the tent – To see if there were passersby, so he would bring them into his house. Despite that Avraham Avinu endured difficult challenges, despite that he was only three years old when he recognized his Creator, and he was already steeped in faith and trust in Hashem Yisbarach, and all his actions were intended to publicize and sanctify the Name of Heaven in the world, still, when did he earn that the Shechina would be revealed to him? When he was devoted to a mitzvah, when he sat at the entrance of his tent in the heat of the day, on the third day after his *bris milah*, with devotion, then he earned that the Shechina would be revealed to him, 'Hashem appeared to him'.

While looking for the greatness of Hashem Yisbarach is very important and many holy *seforim* discuss this, but to attain attachment to the Creator it is not enough to contemplate and fantasize that he will be a *tzaddik nistar*, rather, he has to work hard at it. He must be devoted. In our generation it is difficult to constantly live with devotion, therefore, it is appropriate that every person choose one mitzvah and devote himself to it. There are famous stories about people who devoted themselves to a simple mitzvah, such as *netilas yadayim*, and in this merit they rose to high levels. It should be His will that we merit to cling to the Creator and all our actions should be for the sake of Heaven.

- Tiv HaTorah - Vayeira

טיב ההשגחה

מזמור לתודה – A song of thanksgiving

On my way from Yerushalayim to Beit Shemesh a friend gave me a lift to the outskirts of the city. From the outskirts of the city I planned to take the Mehadrin line to Beit Shemesh. However, I noticed that there were three boys already standing at the stop and I realized that the Mehadrin line was not coming any time soon. I asked them what they were going to do, and they replied, that they would say *Mizmor L'Sodah* and rely on have faith that Hashem would provide a ride to take them home.

I raised my eyebrow and I asked them where this trust came from? They calmly replied that this was their way, to say *Mizmor L'Sodah* before they needed salvation and again when leaving their ride and there was not one time when they did not see salvation.

They began to say *Mizmor L'Sodah* and I observed from the side. It seemed a little strange, but I waited to see what would happen. Not five minutes passed, and an empty taxi stopped and invited us in at a very cheap rate because of the late hour and since he had no passengers.

I was happy to take this offer and I told the group that this was a really cheap price. But they disagreed and said that salvation would come without any outlay of money. My curiosity was aroused, and I waited to see what would happen.

About four minutes later, a large car stopped and asked who needs a ride to Beit Shemesh to the exact neighborhood where the boys and I lived. We all got in and went on our way.

Of course, the boys had already said *Mizmor L'Sodah* an additional time, but I was still curious how all this came about. I asked the driver where he was coming from. The driver said he was coming from a Simcha at Zevil Hall. I wondered and asked why he did not take Highway 9 which was shorter and faster.

The driver smiled and said the he really intended to take Highway 9 but suddenly, he thought that perhaps at this late hour there are people waiting for a ride and since was only a few minutes out of the way and behold, you were waiting for a ride.

When I asked him when he left Zevil, it turns out it was at the precise moment when the boys began saying *Mizmor L'Sodah*.

Had I not witnessed the whole incident, I would have found it hard to believe, but now it was obvious the power of giving thanks. I decided to publicize the story so that people will hear, learn from, and rejoice in this amazing suggestion!!!

ע.ט.ה.

רמזים מן השמים - Hints from Heaven

ויאמר ה' אל אברהם למה זה צחקה שרה לאמר האף אמנם אלד ואני זקנתי: (יח"ג)

Then Hashem said to Avraham, "Why is it that Sarah laughed, saying: 'Is it even true that I shall give birth, though I have aged?'" (18:13)

Rashi explains: Though I have aged – The Torah altered Sarah's words for the sake of peace, for she had said, 'and my husband is old.'

Seemingly, this is astounding. For the sake of peace HaKadosh Baruch Hu changed the words so that Avraham would not feel bad that Sarah thinks he is old. But the very fact that she cancelled in her heart the message from the angel and she did not believe the announcement. By Avraham knowing this would have without a doubt, created more strife in the house. How is it possible that his beloved wife did not believe the news that they received from heaven, then why was this information not withheld from Avraham as well?

However, the truth of the matter is that there is no validity that Sarah did not believe the news they received. In fact, she had no way of knowing that they were angels. She thought that they were Arabs. Therefore, this had no effect on her belief at all, and there was no reason for HaKadosh Baruch Hu to withhold this information. However, based on this, we must understand the complaint of HaKadosh Baruch Hu against Sarah as she did not know at all that these guests arrived through the word of Hashem and they were conveying His message. We must say that the complaint of HaKadosh Baruch Hu was that she was lacking faith in *hashgacha* from Above. It was appropriate that this *tzadeikes* [righteous woman] should believe that everything she sees and hears is through the *hashgacha* of Above, and if she hears from a non-Jew that in a year from now she will have a son, she must believe it as it was not for nothing that she is hearing this. This is the way Hashem Yisbarach wanted to convey to her that she should anticipate her salvation, and since she did not believe it, this was a small flaw in her faith. This was the complaint of HaKadosh Baruch Hu. However, Avraham was not bothered by this at all. He felt that there are many levels to faith and not everyone is receptive to believe that the Shechina speaks from the throat of a gentile. However, HaKadosh Baruch Hu knew how to assess and the value of Sarah, and He knew that to a *tzadeikes* such as her, this was considered a flaw.

Further on in the parsha we see that even by Avraham Avinu he was trying to understand the will of Hashem Yisbarach based on what his eyes saw. The Torah relates (20:1) that after the destruction of Sodom Avraham went to the region of the south. Rashi explains two reasons why Avraham went south, one – because the passersby had stopped coming to him, and two – to distance himself from Lot, because bad rumors had gone forth about him. However, he did not leave because of an express command from Hashem Yisbarach, rather because of the situation he understood that it was the will of Above that he distance himself from this place. He knew that the will of Above was for him to continue to keep the mitzvah of entertaining guests [*hachnasas orchim*] and if this place was not conducive for it, it was incumbent on him to uproot himself from there. Similarly, he understood that it was not for nothing that he heard the disparaging rumors about Lot. HaKadosh Baruch worked it out that he would hear these rumors as He wanted him to distance himself from his relative. Based on this he got up and left.

The deeds of the fathers are a sign for the sons. It is also up to the sons to pay attention to their surroundings and understand based on the things happening around them what Hashem Yisbarach is demanding of them. This is what we have received from the righteous of the generations, that everyone hears and sees every day notices to straighten his way on the earth. It is on him to consider all these things happening around him, and to understand why heaven wanted him to see this, what it wants to teach him through this, and when he considers it well, he will understand that these notices are coming to teach him the things that need to be corrected by him.

It is told about Maran, the holy Baal Shem Tov, who was once speaking to his students about the *hashgacha* of Above, and he told them that even if they hear something from someone not Jewish it was through the *hashgacha* of Hashem and they can learn the ways of service from it. They did not believe what they were hearing. How is this possible? The Baal Shem Tov told them that they would see with their own eyes how his words will come true. And so, a short while later, a gentile knocked on their door and asked them if they had anything that needed repair. That was the custom in those days. If a vessel broke, they did not throw it away right away, rather, they gave it to a handyman to repair it and as long as it could be repaired they did not discard it. There were gentiles that went from house to house asking if there was anything in the house that needed repair. When these students in the hall of the holy Baal Sham Tov were asked if they had anything that needed repair, they answered in the negative. However, the gentile left them with this: "You have many utensils that need fixing, but you don't want to." After the gentile left the house, the Baal Shem Tov asked his students, "Did you hear what the gentile told you? You must understand that he was sent by heaven to come hear and arouse us to repair our physical limbs which clothe the limbs of the *neschama*." Then the students accepted his words when they saw that his words were correct.

Similarly, it is told about one of the *tzaddikim* who was asked about that which Chazal said (Avos 6:2) 'that every single day a heavenly voice emanates from Mount Chorev, proclaiming and saying, "Woe to them, to the people, because of their insult to the Torah"'. He asked, "Since this heavenly voice is not heard, what benefit is there from this heavenly voice?" He was amazed and replied, "You don't hear the voice? Come, let's go outside and I will show you this voice!" When the *tzaddik* and his companions went outside they noticed two gentiles arguing with one another. One said to the other, "How can you be so brazen to steal from and lie to me?! Don't you know that there is a G-d above Who sees everything?" The *tzaddik* turned to his companions and asked them: "Nu? Now do you hear?" He then explained to them that in fact, this was the voice that emanates every day. However, some merit to actually hear the voice directly, but when does not merit it, then, the voice is clothed differently, and one hears it in a different way. The *tzaddik* then concluded and said, "We too, can only hear the heavenly voice disguised, in this case the heavenly voice was disguised as a gentile, and to arouse us, it came to show us Hashem."

The take away for us from all of this is that literally, every day, the will of Above is disguised in various ways to arouse the person. It is up to the person to understand everything that is happening before his eyes, and then he will merit to be wholehearted with his Creator all the days of his life.

The Amazing Connection between the River that Turned into Dry Land at the Time of the Akeidah and the Spectacular Miracle of Krias Yam Suf

In this week's parsha, parshas Vayeira, it is fitting that we explore a revelation from Chazal regarding the akeidah. They teach us that in the merit of Avraham Avinu binding his son Yitzchak, Yisrael were granted the spectacular miracle of Krias Yam Suf. They deduce this fact from that which is written (Bereishis 22, 3): **“וַיִּשְׁכֶּם אַבְרָהָם בְּבֹקֶר וַיַּחְבֹּשׁ אֶת חֲמֹרָו, וַיִּקַּח אֶת שְׁנֵי לִוְיָנָיו אִתּוֹ וְאֶת יִצְחָק בְּנֹו, וַיִּבְקַע עֵצֵי עֹלָה, וַיִּקָּם וַיֵּלֶךְ אֶל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אָמַר לֹו”** **“Avraham arose in the morning and he saddled his donkey; he took his two young men with him and Yitzchak, his son; he split the wood for the olah, and stood up and went to the place of which G-d had spoken to him.**

They expound on this passuk in the Midrash (B.R. 55, 8): **“בְּשֹׁכֵר שְׁתֵּי בְּקִיעוֹת שִׁבְקַע אַבְרָהָם אֲבִינוֹ עֵצֵי עֹלָה, זָכָה לְהִיבְקַע הַיָּם: לִפְנֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל, שְׁנֵי אֲבִינוֹ וַיִּבְקַע עֵצֵי עֹלָה, וְנֵאמַר לְהֵלֵךְ וַיִּבְקַע הַיָּם.”** **As a reward for the two splittings Avraham Avinu split for the wood of the olah, he merited for the sea to split before Bnei Yisrael; for it states: “He split the wood for the olah” and it states further on (Shemos 14, 21): “And the waters split.”** According to the Matnos Kehunah, they deduced that Avraham performed two acts of splitting wood from the fact that the passuk employs the term **“עֵצֵי”** in the plural, which implies a minimum of two.

Based on this revelation, the Gaon Chida presents in his Simchas HaRegel on the Pesach Haggadah the commentaries' interpretation of the passuk (Tehillim 136, 13): **“לְגֹזֵר יָם סוּף: לְגֹזֵר יָם סוּף—”** **to Him Who divided Yam Suf into parts; for His chesed endures forever.** Here, too, the plural form **“לְגֹזֵרִים”** is employed teaching us that HKB”H split the sea into parts in the merit of the two acts of splitting wood performed by Avraham Avinu.

Clearly, the deeper connection between the two events deserves further explanation. Furthermore, why was it necessary for Chazal to assert that the sea split on behalf of Yisrael: **“בְּשֹׁכֵר שְׁתֵּי בְּקִיעוֹת שִׁבְקַע אַבְרָהָם אֲבִינוֹ עֵצֵי עֹלָה”**—as a reward for Avraham Avinu splitting wood twice? Seemingly, the sea should have split for Yisrael even as a reward for a single splitting of wood.

At the Time of the Akeidah the Water Split for Avraham Avinu

It appears that we can explain our sages' enigmatic words based on an alarming passage in the Midrash Tanchuma (Vayeira 22). It teaches us that the Satan employed all sorts of tricks and devious tactics to prevent Avraham and Yitzchak from fulfilling the mitzvah of the akeidah.

First, the Satan appeared to him on the road in the guise of an elderly man. It said to him . . . “Is an elderly man such as you going to forsake a son that was given to him at the age of one hundred years old?” He (Avraham) said to him . . . “I will not listen to you!” The Satan went from him and appeared in the guise of a young man and stood to the right of Yitzchak . . . He said to him: “Poor thing, son of an unfortunate woman, how many fasts did your mother have to fast until you were born? And the old man has lost his mind and is going to slaughter you.” Yitzchak said: “Notwithstanding, I will not disobey the will of my Creator or the command of my father” . . .

“On the third day”—since the distance was short, why was there a delay of three days? When he (the Satan)

saw that they were not persuaded by his arguments, it went and became a big river before them. Avraham immediately went down into the water and it reached his thighs. He said to his young men: "Follow me." They followed him. When he reached the middle of the river, the water was up to his neck.

At that moment, Avraham gazed up at the heavens. He said to Him: "Master of the Universe, You chose me, You guided (exalted) me and You appeared to me. You said to me, "I am one and You are One; through you My name will become known in My world; and offer your son Yitzchak to Me as an olah." I did not delay; I am fulfilling Your command; and, now, I have encountered life-threatening waters. If I or Yitzchak, my son, drown, who will fulfill Your word? Who will represent Your name? HKB"H said to him, "On your life, I swear that My name will be represented in the world by you!" Immediately, HKB"H rebuked the source of water, the river dried up and they stood on dry land.

The Splitting of the Water for Avraham Avinu Was a Symbolic Act for Krias Yam Suf

Upon further analysis, it is apparent that there are many similarities between the drying up of the water for Avraham and Yitzchak on the way to performing the mitzvah of the akeidah and the water turning into dry land for Yisrael at the time of the exodus from Mitzrayim. As the Gemara explains (Sotah 37a): "זה אומר אין אני יורד תחילה לים, וזה אומר אין אני יורד תחילה לים, קבץ נחשון בן עמינדב וירד לים תחילה... ועליו מפרש בקבלה הושיעני לים, קבץ נחשון בן עמינדב וירד לים תחילה... ואליו מפרש בקבלה הושיעני. This one (tribe) said, "I am not going down into the sea first"; and this one (tribe) said, "I am not going down into the sea first." So, Nachshon ben Aminadav jumped forward and went down into the sea first... Of him it explains in Scriptures (Tehillim 69, 2): "Save me, O G-d, for the waters have reached until the soul."

Thus, it is clear that an amazing parallel exists between Avraham's ordeal on the way to the akeidah and Krias Yam Suf. Avraham was willing to sacrifice his life by going into the perilous waters on the way to the akeidah; and when the water reached his neck, he prayed to HKB"H: "The water threatens my life." HKB"H accepted his tefilah and the water turned into dry land. Similarly, Nachshon ben Aminadav was willing to sacrifice his life by jumping into the perilous waves

of the sea; he also prayed to HKB"H: "The water threatens my life." In his merit, the sea split for Yisrael.

We can shed some light on the subject by referring to the commentary of the Ramban (Bereishis 12, 6). Before any miracle can happen, a symbolic act must be performed down below as the prophets did: "כאשר תצא מוכח, וידע כי כל גזירת עיריך, תהיה הגזירה מתקיימת על כל פנים, ולכן יעשו הנביאים מעשה בנבואות." Know that all decisions of the guardian angels, when they proceed from a potential decree to a symbolic act, the decree will be effected in any case. It is for this reason that the prophets often perform some act in conjunction with the prophecies. It is now quite clear why HKB"H orchestrated events in this manner. Avraham's act of self-sacrifice served as a symbolic act for Krias Yam Suf.

Now, we can better appreciate Chazal's profound insight: As a reward for the two splittings Avraham Avinu split for the wood of the olah, he merited for the sea to split before Bnei Yisrael; for it states: "He split the wood for the olah and it states further on (Shemos 14, 21): "And the waters split." Due to his "ruach hakodesh," Avraham Avinu split wood twice in preparation for an olah. Thus, he prepared the way for two miraculous splittings—firstly, the miraculous splitting of the river for Avraham and Yitzchak on the way to the akeidah and, secondly, the miraculous splitting of Yam Suf for Yisrael during the exodus.

Nachshon ben Aminadav Reincarnated into Yosef ben Simai

It is with great pleasure that we will explain in greater depth the connection between Akeidas Yitzchak and Krias Yam Suf. In Gilgulei Neshamos (1, 14), the divine kabbalist, the Rama of Pano, Nachshon ben Aminadav reincarnated into Yosef ben Simai, who was also the beneficiary of a miracle. For, we have learned in the Gemara (Shabbas 121a):

"תנו רבנן מעשה ונפלה דליקה בחצירו של יוסף בן סימאי בשיחין, ובאו אנשי גיסטרא של ציפורי לכבות מפני שאפוטרופוס של מלך היה, ולא הניחן מפני כבוד השבת, ונעשה לו נס וירדו גשמים וכיבו... וכששמעו חכמים בדבר אמרו לא היה צריך לך, שהרי שנינו נכרי שבא לכבות אין אומרים לו כבה ואל תכבה."

The Rabbis taught in a Baraisa: There was an incident in which the courtyard of Yosef ben Simai in Shichin caught fire (on Shabbas), and the men of the Governor of Tzippori came to extinguish it, because he was the king's

treasurer; however, he did not allow them to do so due to the honor of the Shabbas. A miracle occurred on his behalf and rain fell and put out the fire . . . When the sages heard of the matter, they said that he did not need to do that. For, we have learned in the Mishnah: A gentile who comes to extinguish, they do not say to him, “Extinguish” nor “Do not extinguish.”

Regarding this incident, the Rama of Pano writes that Yosef ben Simai was a gilgul of Nachshon ben Aminadav, who required tikun—seeing as there is no man on earth who has done only good and has never sinned. Here are his actual words:

“והענין ידוע כי נחשון קידש שם שמים ונכנס עד חוטמו בנחשול של ים, וזה יוסף בן סימאי היה גלגולו, יען כי (קהלת ז-כ) אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא... ואז הקריב עצמו וקידש שם שמים בגופו שקפץ לתוך הים, והשתא רצה לקדש שם שמים בממונו, כי רצה שישרוף ממונו לאהבת השי"ת בכל מאודו... וכמו שנעשה לו נס לנחשון ובאו המים עד חוטמו ועבד בהן מצוה לקדש שם שמים, על כן באו הנה הגשמים להציל ממונו, כי המטיר ה' עד שכיבו.”

We must endeavor to explain what shortcoming Nachshon had that necessitated his reincarnation into Yosef ben Simai. Furthermore, we must explain why Nachshon ben Aminadav was tested with “water”—requiring him to jump into the raging sea; whereas Yosef ben Simai was tested with “fire”—which prompted him not to allow even the gentiles to extinguish the fire; whereupon the rain fell and miraculously extinguished the fire.

The Yetzer HaRa Disguised as Water versus the Yetzer HaRa Disguised as Fire

We will begin to shed some light on these issues by first explaining why the Satan chose to delay Avraham and Yitzchak and to interfere were their performance of the mitzvah of the akeidah by forming a “big river” in their path. Yet, elsewhere, we find that the yetzer hara takes the form of a burning fire. An example of the latter can be found in the Gemara (Kiddushin 81a). An incident is described involving Rav Amram the Chassid; he was tempted by a woman’s beauty and planned to act immorally; to save himself, he screamed out: “נורא בי עמרם”—**there is a fire in the house of Amram**. Rashi explains that he sounded an alarm for all of his neighbors to gather to extinguish the fire; he figured that in their presence, he would be ashamed and his yetzer would be quieted.

It appears that we can explain the matter based on a teaching from Chazal in the Midrash Tanchuma (Re’eh 13), concerning the two types of Gehinnom HKB”H employs to punish the resham:

“לא תירא לביתה משלג כי כל ביתה לבוש שנים, חזקיה אמר, משפט רשעים בגיהנם י”ב חדשים, ששה חדשים בחמה וששה חדשים בצינה, בתחילה הקב”ה מכניסן בחמה, והן אומרים זו היא גיהנם של הקב”ה, ואחרי כן מוציאן לשלג, והן אומרים זו היא צינתו של הקב”ה.”

“She fears not snow for her household, because all her household is clothed in scarlet wool.” (Mishlei 31, 21) Chizkiah said: The sentence of resham in Gehinnom is twelve months—six months in the heat and six months in the cold. At first, HKB”H places them in extreme heat—of which they say, “This is the Gehinnom of HKB”H.” Afterwards, he takes them out into the snow—of which they say, “This is the cold of HKB”H.”

Our master, the Arizal, explains in Likutei Torah (Shemos) that the Gehinnom of fire is designed to punish those who transgressed a mitzvas lo sa’aseh with passion and fervor. On the other hand, the Gehinnom of snow is reserved for someone who was too lazy to perform a mitzvas aseh. Let us elaborate on this sacred notion based on the Gemara’s (Makkos 23b) explanation that the Torah contains “taryag”—613—mitzvos—248 mitzvos aseh that require an active deed and 365 mitzvos lo sa’aseh that require refraining from action.

Accordingly, we can suggest that to fulfill the 248 mitzvos aseh, a person must employ the element of fire that arouses a passion in him and drives him to perform the mitzvos with a passionate fervor. To quote David HaMelech (Tehillim 39, 4): “חם לבי בקרבי בהגיגי תבער אש”—**my heart became hot within me, in my contemplations blazed a fire**. In contrast, to avoid transgressing one of the 365 mitzvos lo sa’aseh, a person must employ the element of water to cool down and extinguish his fiery passion.

Obviously, the elements of fire and water oppose one another. If the element of fire prevails over the element of water, the water will dry up due to the heat. Conversely, if the element of water prevails, the water will extinguish the fire. Hence, when a person wishes to fulfill one of the 248 mitzvos aseh, he has to ignite the fire within him to prevail over the element of water that cools down his passion to actively pursue the mitzvos of Hashem. Yet, when his aim is

Hashem. They successfully intensified the element of fire within them to prevail over the element of water and to dry it up completely. Yet, the Satan, comprehending the magnitude of the merit of Akeidas Yitzchak for all future generations, rallied all of its strength to prevent them from performing this mitzvah by confronting them as a big river. Thus, they were deserving of HKB”H’s assistance.

This is the message conveyed by the Midrash. HKB”H accepted his tefilah: *מִיַּד גַּעַר הַקֶּבֶה אֶת הַמַּעֲיִין וַיִּבַּשׁ הַנְּהַר וַעֲמַדוּ בִּיבְשָׁה*—He dried up the river, so that they could proceed on dry land. This truly exemplifies the principle of “midah k’neged midah.” Just like Avraham and Yitzchak ignited the element of fire within them to prevail over the element of water that would have cooled down their passion to perform Hashem’s mitzvah; in similar fashion, HKB”H dried up the Satan’s big river with the fire of kedushah.

This also provides us with a clearer understanding of the Midrash: *בְּשֹׁכֵר שְׁתֵּי בִקְיֵעוֹת שִׁבְקַע אַבְרָהָם אֲבִינוּ עֲצֵי עוֹלָה, זָכָה לְהִיבְקַע*—as a reward for splitting wood twice, Avraham Avinu merited that the sea would split on behalf of Bnei Yisrael. As we learned, Avraham Avinu went to perform the akeidah as his Creator commanded him to with a holy, fiery enthusiasm. This prompted the Satan to confront him in the guise of a river of water, in an effort to arouse the element of water to cool down the element of fire within him and deter him from performing the mitzvah of the akeidah. Upon realizing the immense strength of the Satan, Avraham prayed to Hashem: *כִּי בָאוּ מַיִם עַד נַפְשִׁי*—the water reached his soul and threatened his life. Therefore, a miracle was performed on his behalf: *מִיַּד גַּעַר הַקֶּבֶה אֶת הַמַּעֲיִין וַיִּבַּשׁ הַנְּהַר וַעֲמַדוּ בִּיבְשָׁה*—in the merit of Avraham igniting the element of fire within him to dry up the cooling effect of the element of water, HKB”H dried up the river.

Similarly, at the time of Krias Yam Suf, Nachshon ben Aminadav faced an ordeal stemming from the element of water within him. It tried to cool down his enthusiasm and desire to jump into the raging sea and fulfill the will of Hashem. Nevertheless, due to his great love of Hashem, he followed in the footsteps of Avraham. He ignited the element of fire within him to fulfill Hashem’s mitzvah without regard for his own life and safety. Thus, the element of fire within him prevailed over the element of water within him, and he

jumped into the raging waters of the sea. Just as the water of the river miraculously dried up for Avraham, so, too, did HKB”H turn the sea into dry land for Nachshon.

Yosef ben Simai Intensified the Element of Water to Prevail over the Element of Fire

Following this exalted line of reasoning, let us proceed with the utmost reverence and affection to explain why Nachshon ben Aminadav reincarnated into Yosef ben Simai. Our books of devotion teach us a fundamental principle. The goal of religious service is for a man to serve Hashem even with midos that are contrary to his nature. They bring proof to substantiate this fact from a question posed in the Zohar hakadosh (Vayeira 119b). The passuk states regarding the ordeal of the akeidah (Bereishis 22, 1): *וְהָאֱלֹקִים נִסָּה אֶת אַבְרָהָם*—G-d tested Avraham. Wasn’t this also a test and ordeal for Yitzchak? After all, he was already 37 years old at the time of the akeidah.

The Zohar resolves the difficulty based on the well-known fact that Avraham’s midah was chesed. He served Hashem throughout his entire life by fulfilling the mitzvah of “hachnasas orchim.” The ordeal of the akeidah, however—placing his one and only son atop the mizbeiach and offering him up to Hashem—required that he do something totally contrary to his nature and midah. That was considered a formidable test. For Yitzchak, however, who always served Hashem with the midah of “din,” the akeidah was not nearly as great a test as it was for Avraham.

Let us now consider the act of Nachshon ben Aminadav. His willingness to sacrifice his life involved the element of fire prevailing over the element of water. This was not truly a difficult test for him. After all, he was born with a tendency to prioritize the element of fire over the element of water, prompting him to act quickly and even impetuously. We often see this characteristic in people who place their lives in danger because the element of fire within them prevails. Therefore, he still required a minor tikun—to serve Hashem with a test that conflicted with his natural, inherent midah. He had to empower the element of water within him to cool down the element of fire, so that he would not perform an act unbecoming him.

With this understanding, we can now explain the Rama of Pano's assertion that Nachshon ben Aminadav reincarnated into Yosef ben Simai: "כי אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא"—because every tzaddik has a shortcoming. The Maor Einayim (Vayeira) teaches us that the term "יחטא" implies a personal shortcoming, as we find in the passuk (Shoftim 20, 16): "קולע" "באבן אל השערה ולא יחטיא"—**who could sling a stone at a hair and not miss.** In the case of Nachshon, he was not complete, because he had not withstood a test or ordeal that conflicted with his inherent midah; that was his shortcoming.

To afford him a tikun for this shortcoming, HKB"Y arranged for Nachshon ben Aminadav to reincarnate into Yosef ben Simai. Due to his close relationship with the king, he was a wealthy man. So, when a fire broke out in his palatial home, his natural tendency should have been to allow the element of fire within him to prevail and to speedily extinguish the fire and save his property. Not only did Yosef ben Simai not extinguish the fire himself because it was Shabbas, but he also did not allow the goyim who came to help him to extinguish the fire out of respect for the Shabbas. Thus, he empowered the element of water within him to cool him down and refrain from putting out the fire.

So, whereas Nachshon ben Aminadav's ordeal involved an active deed—igniting the element of fire within him to prevail over the element of water and jumping into the raging sea; the ordeal of Yosef ben Simai was just the opposite. He had to stimulate the element of water within him to prevail over the element of fire, so that he would refrain from extinguishing the fire that was going to burn down his entire house and all of his belongings.

Amazingly, we can now appreciate how both miracles exemplify the principle of "midah k'neged midah." The waters of the Yam Suf dried up in the merit of Nachshon ben Aminadav igniting the element of fire within him to cool down the element of water within him, which would have deterred him from jumping into the sea. Similarly, Yosef ben Simai—the gilgul of Nachshon ben Aminadav—empowered the element of water within him to cool down and extinguish the element of fire within him, so that he would not rush to put out the fire that threatened his home and belongings. In this merit—"midah k'neged midah"—rain miraculously began to fall—the element of water—and extinguished the fire. Thus, Nachshon ben Aminadav achieved his complete tikun by serving Hashem with both opposing midos from the element of fire and the element of water.

Our thanks and blessings are given to those who donated for the publication of our weekly dvar Torah for the merit of אהינו בני ישראל

Family Madeb for the
Refuah Shelimah of Lea bat Virgini

Arthur & Randi Luxenberg לזכות
of their wonderful parents and children

To receive the mamarim by email: mamarim@shvileipinchas.com

PARSHA WITH

Rabbi Shmuel Brazil

YESHIVA ZEEV HATORAH

www.zeevhatorah.org

For sponsorship and to subscribe please email Yaakov@zeevhatorah.org

PARSHAS VAYEIRAH

CHESED – CREATIVE WALKING WITH HASHEM OR MERELY A LACKEY FILLER?

Avraham Avinu was the pillar of *chesed* in the world. He was occupied in this life long avodah for many many years even prior to this episode with the *malachim*, yet the Torah chose this particular incident to demonstrate his excellence in *chesed*. Why choose a first example of *chesed* in a situation when it wasn't even needed and it wasn't really *chesed* anyway? Secondly, we must try to understand the juxtaposition of this *chesed* to the backdrop of Avraham's fulfillment of the mitzvah of *Milah*?

The Sefer Ori Veyishee explains as follows. When a person performs an act of *chesed* he has the possibility of fulfilling two *mitzvos*. One is between man and man *וְאֵהֲבֵת כְּמוֹךָ* and the second is *וְהִלַּכְתָּ בְּדַרְכֵי יְהוָה* which is the mitzvah of *וְהִלַּכְתָּ בְּדַרְכֵי יְהוָה* to emulate Hashem's ways which is a higher level of *chesed*. Let us explain. In this *parsha* we find Avraham sitting in the front of his tent on watch to find guests even though the temperature outside with a blistering sun, certainly didn't allow guests to travel. If there are no guests available to be taken into your house what sense does it make to Avraham who was the greatest realist living at that time, to sit at the entrance of his tent looking for an opportunity to do *chesed*?

However, this question only arises in the lower level of *chesed* which is akin to *rachamim*. When there are people lacking food and shelter then we must have compassion for their plight and help them. For instance, the Chazon Ish writes in the sefer *Emunah Ubitachon* that one *baal habas* said to his family that even though we want guests, if someone else took care of guests it is also fine with me. I don't have to be the one *askan* alone with *hachnasas orchim*. His needs are fulfilled by another person's *rachmanus* and *chesed*.

However, the mitzvah of emulating Hashem's *middos* relates to the **giver** and not to the **receiver** and his lacking condition. True that once a not yet perfect world exists, Hashem's *chesed* is motivated by *rachmanus* to the needy such as *נוֹפְלִים וְרוֹפֵא* *וְנוֹפְלִים וְרוֹפֵא* taking care of their deficiencies. However, Hashem's *chesed* in **creating** a world is of a different caliber altogether. That arose from a desire to *bestow chesed*. This creation of a world was not motivated from *rachmanus* for there was not yet even any existence in a state of lacking before the initial creation. Rather, the creation of the world has nothing to do with the recipient but rather concerns the giver as the *Kadmonim* say about Hashem, that the nature of one who is good is to let his goodness overflow to give to others and therefore Hashem created a world because He is the ultimate good.

That is why we find these two levels alluded to in the word of *חַיִּים*. The higher level of creation is in the letter *ח* which means life. The creation of the world was the creation of life itself. We are commanded *וְהִלַּכְתָּ בְּדַרְכֵי יְהוָה* to emulate Hashem's ways. The remaining two letters of *חַיִּים* which is *יָמִים* means to support the poor which represents the lower level of *chesed* *וְאֵהֲבֵת לְרַעַךְ כְּמוֹךָ* to fulfill another's lack.

The circumstance that makes a hospitable invitation to guests impossible is not **their** problem as much as it is Avraham's issue. Without guests Avraham becomes disabled to actualize his *Tzelem Elokim*. Without guests upon whom to bestow kindness, he is lacking bringing out walking in the ways of Hashem. Two great people can be hospitable yet they are light years away depending upon what is driving them to be involved in *chesed*. The *Chazal* address this distinction by making a comparison *between* the *chesed* of Avraham and that of *Iyov's*. *Iyov* waited for guests to come, not so Avraham he was on the look out constantly for them. *Iyov* served his guests with what they were customary with, which means he fulfilled their lack. Avraham in contrast, served them a meal fit for kings such as three tongues with relish for each guest, the type of meal which was not an Arab's deficiency. *Iyov's chesed* was of the lower level motivated from *rachmanus*. Avraham's *chesed* was motivated by emulating Hashem who created the world up and above the *middah* of *rachmanus*. Driven to bestow goodness because one desires to follow in Hashem's ways, totally changes one's attitude and quality of the level of *chesed* he is about to do, taking it off the charts of the standard, by the individual called the Lackey Filler.

Avraham fed angels and the *passuk* says that they ate the food that was placed in front of them. The Medrash says that Hashem performed a miracle and gave these angels human organs, a mouth and a stomach so they really ate and not merely mimicked eating. Why did Hashem have to make humans out of angels in order for Avraham to fulfill the mitzvah of

PARSHA WITH

Rabbi Shmuel Brazil

YESHIVA ZEEV HATORAH

www.zeevhatorah.org

For sponsorship and to subscribe please email Yaakov@zeevhatorah.org

chesed? What would have been lacking if they faked the eating like some *Rishonim* learn for in reality they were not needy? The answer is because Avraham's *chesed* was not *rachamanus* to fulfill the lack of the receivers but rather parallel to the act of Hashem's creating the world in order to be a *Maitiv*. Hashem therefore mirrored Avraham's *chesed* and "created" *malachim* with human organs in order to bestow good to Avraham. From this mitzvah of Avraham which paralleled the *chesed* of Hashem of creating the world, *midah keneged midah* Hashem also created in Sarah *Imeinu* at that same episode the physical organs such as a uterus and breasts which were necessary to give birth to a child and nurture it which until now were completely lacking in her body. A *chesed* driven by the power of Hashem's creativity in bringing about a world of nature, is rewarded with the same creativity in bringing about anew a world of nature.

With this we can explain the Shmos Rabba 28 when Moshe ascended *Har Sinai* to receive the Torah the *malachim* began to prosecute *Yisrael* by saying that Man doesn't deserve the Torah give it to *Shamayim*. At that moment Hashem designed Moshe's face to appear as Avraham's and Hashem asked the *malachim* didn't you eat by him when you were sent on a mission to visit him? What Hashem was demonstrating to the *malachim* was, that since Avraham's *chesed* possessed a creative nature on par with the same motivation of Hashem in His creating of the world, it was driven not to fulfill a lack but to do *chesed* and be a *maitiv*. That is why you were able to **physically** eat even though you were angels. Hashem *midah keneged middah* created in you physical organs enabling you to eat. This shows that Avraham and his descendants are on the level of *והלכת בדרכיו* of which you are excluded from since you don't have a *Tzelem Elokim*. Therefore Man is greater than you.

Giving birth to a child is Man's closest endeavor to emulate Hashem in creating a world. Parents have children in order to bestow *chesed* to them and they are therefore the creators of this world of humans. Hashem make this creation of a child come about through the productive organ. A *Bris Milah* is a seal on that organ of world creativeness in order to teach that Am *Yisrael* is unique in that they could perform all acts of *chesed* in a way that emulates Hashem's *chesed* of creating the world and not just merely out of *rachmanus* to fulfill a lack. That is the meaning of the juxtaposition of Avraham's *chesed* with *Bris Milah*. Avraham's *chesed* to those who did not really need *chesed* was the need of Avraham to copy his creator in His work of *chesed*. It is not about lack and fulfilling it, but rather to follow in Hashem's footsteps of creativity to bestow *chesed* on others.

As we just mentioned parents are creators like Hashem who created a world to bestow that good. This gives the mitzvah honoring one's parents a higher level concerning the demand of gratitude to them compared to feeling *hakaros tov* to someone who did you even a big *chesed*. Creating you is *וזהלכת בדרכיו* seek to do *chesed* even when there is no opportunity to fulfill the lack of a receiver because he is not yet in existence. This is Avraham's level of *chesed* as we explained. It is therefore that we find that Hashem pardoned Avraham from honoring his father by leaving him in Charan while he himself journeyed to *Eretz Yisrael* on Hashem's command. In fact the Torah wrote that Terach died way before his actual time so it should appear as if he died first and only then did Avraham travel to *Eretz Yisrael*. Why make such a big fuss about honoring a father, the one who gave his son over to Nimrod to throw into a furnace for smashing his idols?

The answer is that Avraham's level of *chesed* was par with the level of creation. It is not about the receiver of the *kovod* but rather that you the giver must bestow kindness at every opportunity possible. If there is no receiver because he physically not around, or because he is not a receiver being worthy of your giving such as if your father spits at you and humiliates you publicly, you should nevertheless not respond but remain silent. Incredible! Why? The *lashon* of the Rambam Hilchos Mamrim 6,7 is that if by a regular king who acted towards you thus, one would not react, surely by Hashem who created the world through speech and who commands you not to react, you must definitely not do so. The fact that the Rambam inserted the phrase describing Hashem as the "One who created the world" in this context of honoring one's parents even amidst being disgraced publicly, is a clear message that honoring one's parents commands a higher level of honor than serving and feeding them. Here, even if they do the despicable act of disgracing you one must not react because they are creators like Hashem who created you, and therefore the mitzvah of honoring one's parents demands even an irrational response of silence beyond any normal standard of respect, even when being degraded by them.

Getting back to the issue of making such a fuss, If Avraham was to leave his aging father in Charan, it would have appeared that Avraham's *chesed* was on the lower level of compassion and it would have been a *chillul* that it was not the lofty *והלכת בדרכיו*. It had to appear that Terach died first so in this way Avraham did not desecrate that high level of *chesed*

To sponsor or dedicate this publication, please call the Areivim office: 845-371-2760 or email info@areivim.com

Areivim

LIFELONG SUCCESS

EMERGENCY HOTLINE
Dial: 845-371-2760
or Text: 914-490-8129
and type the word
"EMERGENCY"

845-371-2760

| [INFO@AREIVIM.COM](mailto:info@areivim.com)

| [WWW.AREIVIM.COM](http://www.areivim.com)

To subscribe to the Weekly Email, please email info@areivim.com and enter "Subscribe" into the subject line.

Please go to www.TorahAnytime.com to listen to Rabbi Shmuel Gluck, and other popular speakers, on TorahAnytime.

By Rabbi Shmuel Gluck

Avrohom immediately ran towards the three nomad-looking angels when he saw them. Although it may not be dignified for an older person to run in public, our Chachomim tell us that, Ahavo M'kalkeles Es Hashuro, a strong obsession to do something will cause people to act contrary to their norms. The Netziv offers an explanation which is a fundamental Hashkofic thought.

Every culture has its set of norms. What is considered sensitive in one country may be considered rude in another. In some countries, people are expected to remove their shoes before entering homes. In other countries, this would be considered inappropriate. When cultural norms clash with each other, such as when there are multi-cultural meetings, the culture of the hosting country will take precedent over the other countries.

Avrohom Avinu lived through the "eyes" of the Torah. He understood that the Torah is the host country, as it should be for all of us, and it should override all other cultures. The culture of Z'rizin Makdimin L'mitzvoahs, the culture that people should fulfill Mitzvoahs as soon as they possibly can, will always override the culture that people,

especially older people, should walk, and not run, in public.

The Torah's culture "voices" an opinion throughout our lives, and we should allow it to decide our actions. For example, it is customary to say Gesundheit when a person sneezes. Nevertheless, the Torah tells us not to say it when people are learning or Davening. The Torah is telling us that it is not rude to overlook a sneeze during those times. People should keep this in mind, especially when they're concerned about feeling "out of place" for following the Torah's culture when others do not follow it.

Areivim's 18th Annual Dinner will take place on Motzei Shabbos, December 1st, in Ateres Charna, in Spring Valley, N.Y. I'm asking my readers to support Areivim and our honorees: Tzvi Brown, Yosef Leibovitch, and David Namtalov. By doing this, you'll help Areivim continue making healthy people, one person at a time. Please call 845-371-2760 or email info@areivim.com for more information.

Transitional Stages

By Rabbi Shmuel Gluck

People's lives move forward every day. For most days, the next day is the same as the previous one, and whatever "worked" yesterday should be expected to work today. However, some days are exceptions. Sprinkled throughout people's lives are transitional stages, in which today won't be the same as yesterday. Most people don't recognize when they're at a transitional stage, and don't recognize that it demands a change of behaviors and attitudes. Since transitional periods take place in everyone's lives, I believe that they deserve some attention.

The transitional periods include: Bar/Bat-Mitzvoahs, the dating process, engagement, marriage, becoming parents, parents of older children, and parents of married children. At this stage, most people retire, and since they are older, their responsibilities usually become limited to those of a family's patriarch or matriarch.

There are other transitional stages, which aren't part of a life cycle. Finding a new job, or moving into a new neighborhood/Shul, are also transitional stages. Every transitional stage requires people to pause, assess who they presently are, how they interact with others, and how they are perceived by others. They must then consider what short term, and possibly, permanent, changes will be expected of them as they begin their new life stage.

What is expected of people now may be very different from what was expected of them until now. High school students "carry" themselves differently from elementary school students. Those differences aren't consistent, and vary, based on community and school. What's important to realize is that change is

necessary, both in behavior (coming to class on time), and attitude (speaking to staff respectfully). The specific transition from elementary to high school student is easier than most other transitions, because the students are expected to "learn on the job". Other transitional stages are less "patient". A Choson/Kallah's first impressions will last for a very long time. The same is often true with a person's first week on the job.

I've noticed that in "structured" transitional stages, people are often prepared to conform to their new stages. Structured changes include: engagements, first jobs, and, for many children, their Bar/Bat-Mitzvoahs. In contrast, some transitional stages are more subtle, and the need to adapt may not be recognized. For example, when people start a new job, they will walk in with confidence, but their work may be sloppy, hurting their chances for success. Similarly, grandparents are often unaware that when their own children become grandparents, their own roles become diminished.

I remind people that doing things correctly from the beginning of transitional stages will create positive impressions within days. Correcting negative impressions will often take months, and even years.

The most important advice that I can give is for people to be aware that they create precedents when they first interact with others. Below are common examples:

People may act differently from how they usually act because of their desire

"The most important advice that I can give is for people to be aware that they create precedents when they first interact with others."

to accommodate, and endear themselves to, their "Choson/Kallah". The same is true, albeit to a lesser degree, during the first week of a new job, with new roommates, etc. A man may decide to skip a Minyan and be less careful about learning with his Chavrusos during his dating period. A woman who is dating may stay up later than usual, talking on the phone.

Countless students have told me that their wives have told them (after they didn't listen to me when I warned them during their dating/engagement periods), "You **can** miss Minyan to help me. You missed it when we dated". The patterns created during the courting period will become the norm for those who don't know differently (she doesn't know how often he generally misses Davening, and he doesn't know how late she usually goes to sleep), and those who are less than honest will manipulate the truth to their advantage. **This scenario has cost thousands of hours of Torah study, and more resentment, than anything that I've observed during people's first year of marriage.**

Men may help around the house in areas in which they really don't want to help. They may not mind, for example, making the Cholent, but they don't want to wash the dishes. Nevertheless, they'll begin the marriage washing dishes, only to slack off after a few months. What they thought would be received as a sign of good will evolves into a belief that the relationship isn't what it used to be. Instead of appreciation, there's resentment.

Wives may not want their husbands to leave them alone Thursday evenings in order to meet up with friends, but won't say anything during the first few weeks of marriage, and are happy that their husbands are enjoying themselves. However, the wives think that they will be able to change this precedent, have their husbands stay home, and that the husbands will be thankful that they were allowed to go out for as long as the wives said it was okay. Instead, to their dismay, they find that their husbands are resentful for the change in the status quo.

I, therefore, advise people to never undertake anything that they don't plan on sustaining. If they want to be helpful, they should find the areas in which they are truly comfortable helping. **The challenge is to be realistic.** Now everyone is in "la-la land", happy that they're engaged, and unrealistically believing that the present euphoria will continue for the rest of their lives. **In reality, what seems like a good idea now, may not appear to be as good an idea in a few months. It's important to remember this throughout every transitional stage.**

Although people shouldn't do favors, or offer any privileges, that aren't realistically sustainable, they should still be on their best behavior during transitional stages. I tell people that each new stage will bring with it a new "handbook", full of rules that had never applied to them before. Initially, they should assume that all the "rules" must be firmly kept. Once they learn the system, they'll be able to decide which ones are, and aren't, important, for that individual or business. **People who believe that they have mastered whatever new stage they are entering prior to entering it, are showing misplaced confidence, and will probably get into trouble.**

As important as it is for people to change when they interact in their new environments, they must also change the way they perceive themselves, others, and possibly, the world. Teenagers may see the world as a place in which to have fun. If that is their perception, it won't be enough for them to act seriously once they marry. They must be comfortable, and realize that "life as they knew it" is over. They can, and should, "carve out" parts of their lives in which to enjoy themselves, but they must accept that their life's mission has evolved. What constituted a successful day until now, won't be defined as such anymore. Without appreciating their new realities, they'll feel suffocated, controlled, and become resentful. Eventually, they'll revert back to their pre-transitional behaviors, which are not appropriate for their new stage in life.

Story from "Torah Tavlin" By Rabbi Dovid Hoffman

Desperate times call for desperate measures. The yeshiva in Kamenetz was in serious financial straits; the boys had little to eat and the meager chaluka (dispensation) that was handed out each month barely covered their expenses. The Rosh Yeshiva, R' Boruch Ber Lebowitz ZT"L, decided that he had no choice but to go fundraising on the shores of America, to rescue his yeshiva. Together with his son-in-law, R' Reuven Grozovsky ZT"L, they arrived in 1929 and resided for close to one full year, at the home of R' Yaakov Yosef Herman ZT"L, the well-known Baal Chessed in New York.

One night, a few weeks after R' Boruch Ber arrived, Mrs. Herman had a dream in which she saw Avraham Avinu and Sarah Imeinu crying and bitterly lamenting a terrible misfortune that was about to happen. She saw herself standing alongside them, praying and doing the same thing. In the dream, she tore her garment in grief and said that she would not leave the room until her prayer was answered. The matriarch Sarah assured her that her prayer would be answered. When Mrs. Herman awoke in the morning, she told her dream to her husband. He was uncharacteristically silent.

At the time, the Hermans had a son who was learning in Yeshivas Knesses Yisroel in the holy city of Chevron. He had come of marriageable age and people were urging the Hermans to bring him home and marry him off. They were conflicted on the matter. R' Yaakov Yosef felt that it was indeed time for him to come home. "Since Nochum Dovid is now twenty years old, he needs to come home from yeshiva and find a shidduch." Surprisingly, Mrs. Herman was against the idea. Although she hadn't seen her son in four years, she wanted him to remain in Chevron and continue learning.

They decided to bring the matter before R' Boruch Ber and do whatever he said. R' Boruch Ber listened carefully to their query and was impressed with Mrs. Hermans' contention that her son should remain in Yeshiva.

However, after deep thought and contemplation, R' Boruch Ber agreed with his host, R' Yaakov Yosef and insisted, "Yes, he must come home!" That very day the Hermans sent their son a letter telling him to return to New York. He did as he was told and was soon engaged. After he married, he wished to return to Chevron but his wife

מעשה אבות... סימן לבנים

opposed the idea.

A few months later, on Shabbos morning, the 18th of Menachem Av, a wild mob of murderous and bloodthirsty Arabs massacred Jews in the city of our patriarchs. With murderous intent, they surrounded the Jewish homes, burst in, stabbed and butchered the Jews without a drop of pity. They killed young and old, men, women and children with great cruelty. It was known as the Chevron Massacre. Over seventy Jews were slaughtered, among them twenty-five yeshiva bochurim who were studying in Knesses Yisroel. Many others were seriously wounded.

When the news of the massacre reached New York, people were shocked and dismayed. R' Yaakov Yosef was quick to remind his wife of her dream and of their disagreement about bringing their son home. He explained that he had wanted him to come home because in her dream she had seen Avraham and Sarah, who excelled in the trait of chessed.

"I couldn't stop thinking that since we, too, make considerable efforts to do chessed, maybe Avraham and Sarah appeared to you in your dream to warn us that something was going to happen in Chevron."

Incidentally, R' Boruch Ber's own son, Yaakov Moshe, was also was learning in Chevron at the time, and miraculously escaped death by hiding in one of the apartments near the yeshiva. Rioting, ax-wielding Arabs entered the apartment building and murdered a number of Jews on the floor above him. They then descended to the apartment where Yaakov Moshe was hiding and began hacking at the door with their axes. They were just a few hacks away from splintering the door entirely, when a group of British soldiers appeared out of nowhere and fired warning shots. The cowardly Arabs turned and quickly ran away. That morning, when a cable was sent to New York apprising people of the ongoing developments in Chevron, R' Boruch Ber was told what was happening and he opened the Aron Kodesh in shul and prayed fervently. Witnesses later figured out that the time that R' Boruch Ber was praying, was the same time that the British soldiers appeared and the massacre was halted.

ואל הבקר רץ אברהם

Then Avraham ran to the cattle. (18:7)

The *Baal HaTurim* turns around the letters of the word, *ha'bakar*, so that it becomes *ha'kever*, the grave. The *Yalkut Shemoni* explains that the *bakar*, calf, that Avraham *Avinu* was prepared to slaughter ran away, and Avraham followed it into the *Meoras HaMachpeilah*, which then contained the graves of Adam and Chavah. When Avraham entered the cave, he saw a man and a woman lying there asleep. Next to them candles were burning, from which a pleasant odor permeated outward. This is why Avraham sought to make *Meoras HaMachpeilah* the place where he, too, wished to be buried. Interestingly, as noted by the *Baal HaTurim*, the word *Machpeilah* has the same *gematria*, numerical equivalent, as Avraham's age (175) when he left this world. Avraham chose his burial site. His choice was supported by his son, Yitzchak *Avinu*, and grandson, Yaakov *Avinu*. *Horav Yitzchak Zilberstein, Shlita*, relates a story in which a distinguished *rav* selected his gravesite due to the *kedushah*, sanctity, which emanated from it.

The following story is recorded in the *pinkas*, diary, of the proceedings of the *Chevra Kaddisha*, Sacred Burial Society, of the town of Polna'ah, Ukraine. When the *rav* of the city felt that his time on this world was slowly coming to a close, he went to the Jewish cemetery, accompanied by members of the *Chevra Kaddisha*, with the intention of picking out a gravesite. Obviously, he had certain criteria concerning next to whom he wanted to be buried. When they arrived at the cemetery, he soon pointed to a specific site, claiming that he had seen an unusual otherworldly light hovering over it.

The members of the *Chevra* searched through their records and discovered that that specific place had already been sold to a certain tailor. After more searching, they discovered that for the last ten years, this tailor had visited the site (where he would be buried) daily in order to recite the entire *Sefer Tehillim*. When the *rav* heard this, he immediately proceeded to the home of the tailor and begged him to sell him the burial site. The tailor was immovable. The spot was not for sale. When the *rav* saw that the tailor was not selling, he instructed the *Chevra Kaddisha* to sell him the spot to the right of the tailor. Ten years later, the elderly *rav* went to his rightful reward in *Gan Eden* and was buried in the spot (which was to the right of the tailor) that he had purchased.

Ten more years elapsed, and the venerable *Horav Leib Mochiach*, one of the *talmidei Baal Shem Tov*, asked the *Chevra Kaddisha* of Polna'ah to help him select a burial site. When he arrived at the cemetery, he, too, noticed the same extraordinary light that the *rav* of the city had observed twenty years earlier. He, too, wanted to purchase this spot (where the tailor had been daily reciting *Tehillim* for the past twenty years). After he was informed that the spot had been sold, he attempted to convince the tailor to sell. His efforts also proved futile. He compromised and purchased the spot to the left of the tailor's site.

The tailor continued reciting *Tehillim* daily for eight more years – a total of (over) twenty eight years, until he, too, was called to his rightful place in the *Yeshivah Shel Maalah*, Heavenly *Yeshivah*. He

was buried between the *rav* of the city and *Rav Leib Mochiach*. The entire city was in awe of this simple (far from simple) tailor, who ended up being buried between these two holy men.

We may derive a powerful lesson concerning how much Heavenly illumination and *kedushah* is created, and from which one may draw and absorb unto himself – all from the recitation of *Sefer Tehillim*. I grew up in a home in which *Tehillim* recitation was a daily staple. My father, a Holocaust survivor who did not have the good fortune of studying in a *yeshivah*, recited the entire *Sefer Tehillim* before *davening* – every day (and he did not *daven* at 9:00 a.m.).

Sefer Tehillim is David *Hamelech's* song of praise to Hashem. The 150 Divinely inspired *mizmorim* have served as the basis of the *tefillos* of *Klal Yisrael* throughout the millennia. David *Hamelech* originally authored these *mizmorim* to express his personal love and devotion to Hashem, but, ultimately, he structured them in such a manner that they could be employed by any individual as a means of communicating with Hashem. What makes *Sefer Tehillim* so unique is the feeling that it generates within the psyche of the petitioner. An attitude of awareness of the Creator, His Presence throughout every moment of our lives, has made *Sefer Tehillim* the book that accompanies a Jew wherever and whenever throughout his life's journey.

The *mizmorim* convey a powerful point: Hashem is with us through periods of joy, as well as moments of sadness and pain. While we are quick to feel positive when life (seems) is good, as soon as a change in the other direction occurs, we tend to become anxious and depressed. David went through so much. His ups and downs are our ups and downs. He teaches us that it all comes from Hashem, Who is a loving Father. There is a reason for everything. By accepting the will of Hashem, we become strengthened in the knowledge that we are not alone. I conclude with the words of the *Malbim* (preface to his commentary on *Sefer Tehillim*), "Every person will see in it (*Sefer Tehillim*) every prayer, every supplication, every form of gratitude and praise for everything and every subject/issue (whatever it is) to cry out, to ask for salvation, in pain or (moments of) relief and respite, for the individual or the community, throughout our journey on the sea of life" (free translation).

We now have an idea concerning the extraordinary power of reciting *Tehillim*, and how an ordinary Jew, through his passionate recital of *Tehillim*, merited to be buried between two *gedolei Yisrael*.

וישלח אברהם את ידו ויקח את המאכלת לשחט את בנו

Avraham stretched out his hand, and took the knife to slaughter his son. (22:10)

A dear friend who became observant late in life, after raising his children to be devoutly secular Jews with little or no Jewish identity, was told by his daughter, "What bothers me most about your commitment to Orthodoxy is that you care more about G-d than you do about me!" A powerful accusation – if one is not Orthodox. One whose life is wholly regulated by the Torah understands that it is all about G-d. He comes first. This does not in any way suggest that *frum* people do not have feelings for family. If

anything, they place a higher premium on family. It is just that Hashem is first in their lives.

Chazal express this idea in the *Midrash Rabbah* (56) commentary to this *parshah*, "When Avraham Avinu stretched out his hand to take the knife (to slaughter Yitzchak Avinu), tears streamed down his face onto the eyes of Yitzchak, the result of his fatherly love for his (only) son. Nonetheless, he went joyfully to perform Hashem's will." This teaches us that while Avraham acquiesced to carrying out Hashem's command, he did so without negating his feelings of fatherly love and compassion. He loved his son as only a father could who, at an advanced age, finally had a son, an heir, a successor, someone who could carry on his legacy. His love for his son was boundless – His love for Hashem was greater. Thus, he went out joyfully to execute Hashem's will, despite eyes filled with tears of love and compassion for his son.

When Moshe *Rabbeinu* called out, *Mi l'Hashem eilai*, "Who is for Hashem, join me" (*Shemos* 32:26), *Shevet Levi* came forward en masse, prepared to mete out punishment for those who had perpetrated the sin of the Golden Calf. They were prepared to take action against family members, because their love for Hashem superseded their love of family. This is part of the *mitzvah* of love of Hashem which we recite thrice daily in *Krias Shema*, *V'Ahavta es Hashem Elokecha b'chol levavchah u'b'chol nafshecha u'b'chol meodecha*; "You shall love Hashem, your G-d, with all your heart, with all your soul and with all of your resources" (*Devarim* 6:5).

A *frum* Jew who has been born and nurtured in faith takes his relationship with Hashem for granted. What is the question? Hashem is my Heavenly Father. His mandate precedes and transcends everything. *Shabbos* is holy; kosher is part of Jewish life; *Bris Milah* is Jewish identity. It is not a choice; it is who we are. What can we expect of the individual who was not so fortunate, who grew up in a Jewish world devoid of Judaism, who was clueless to the meaning of religion, a world in which *Shabbos*, *kashrus*, *Bris Milah*, *Yom Kippur*, *Pesach* were historical rituals of a now defunct religion? We pray for such Jews, that one day they be blessed and that their lives become illuminated. Until that time, however, we should not be shocked by such questions as, "How can you put G-d before your family?"

Regardless of a person's emotional and spiritual distance from Torah Judaism, it by no means defines his/her ability to return to the religion of his/her ancestors. Another myth that has been concocted by those who seek a way out, is that Orthodox Jews have no interest in anyone who does not serve the same G-d as they do. (This pejorative claim applies across the board to anyone who is less than fully practicing, whose *hashkafah*, outlook on Judaism/Orthodoxy veers from the mainstream.) This is absolutely not true. Many successful outreach organisers are individuals who are not judgmental and are all-embracing, who go out of their way to reach out and help anyone of Jewish extraction, to guide them on their way back. We will always "keep the door open and the light on" for our brothers and sisters, who, in most cases, never have had the opportunity to know a true Torah life.

We know of literally thousands of *kiruv*, outreach, and *teshuvah* stories of return. Most of us have our own stories, meaningful events in our lives, during which we have reached out to someone, making the vital difference at a crucial time in their lives. Each and every Jew is a source of infinite value to his/her Father in Heaven, and anyone who guides them – or plays a supporting role in their return home – will be justly awarded. The following story is special to me. Indeed, it has served as a tremendous source of inspiration. Sadly, it is not one of those "feel good" stories that have a good ending. I should not say that, because the ending (as all endings orchestrated by Hashem) is good. We just do not always see it.

Shuvu is an educational network in *Eretz Yisrael*, founded through the vision of *Horav Avraham Pam, zl*, and supported by his devoted students and Jews throughout the spectrum of Judaism who are committed to providing a Torah education to children of the former Soviet Union. These are children who grew up in a world in which religion was an anathema, and Judaism the most reviled of all. The truth will always have its detractors. This is the story about a young teenager, sixteen-year-old Michael Sharshvsky, a truly gifted student in a *Shuvu* school, a boy who was wholly committed to growing in Torah and *mitzvos*. Michael excelled in every subject; nonetheless, he was modest, quiet and unassuming, sensitive and caring. As a result, he was loved by his teachers and peers alike.

Michael would often give up his recess to learn with a weaker student. At night, he would study on the phone for hours in order to explain a difficult concept to a classmate who just could not maintain the pace of learning in the class. Michael was a gift.

This was Michael's third year in a *frum* school, having first been enrolled in a secular school upon his arrival from Russia. What did his parents know? Jewish is Jewish, and it was certainly better than what he had experienced in Russia. Michael, however, was a delicate soul, and the unruly atmosphere that bred disrespect and contempt for authority was too much for him to digest. He made up his mind to attend a *yeshiva* High School. His parents were supportive of his decision, and, in order to facilitate his enrolment in a *Shuvu* High School, they even moved to Yerushalayim.

Michael gravitated to *yeshiva* like a fish to water. The *kedushah*, sanctity, that permeated the halls had a profound effect on him. Every day of exposure to Torah and *mitzvos* was a day of paradise, the intense joy captivating him spiritually and giving meaning to him emotionally. Every *mitzvah* was a breath of fresh air, a challenge to fulfil with perfection. He sought to fulfil all of the *halachic* requirements of a *mitzvah*, including the proper *kavanos*, intentions/devotions, that are intrinsic to it. It was well-known that when Michael took on a *mitzvah*, he devoted himself completely to it, never letting it go, for fear of losing a most precious treasure.

Michael loved to do things in a calm, organised fashion. Rushing was not his thing, and he considered it to be disrespectful of whatever endeavour he was taking on. While other boys would make it to school by the last bell, Michael arose early in the morning in order to take the early-morning bus, so that he would be in the *shul* with enough time to don his *Tefillin* with proper *kavanah* and be able to recite the *tefillah* without rushing. He came so early that the key to the school was entrusted to him.

One early November morning, Michael left home, key in hand, to perform his daily routine of opening the building and prepare for *davening*. That morning, however, was different, because that morning Michael would not make it. A suicide bomber boarded the number 21 bus and blew himself up, claiming the lives of eleven *kedoshim*, martyrs, among them our beloved Michael and his dear mother. Michael died holding the key to the building in his hand. When Michael's body was discovered among the wreckage, the first responders were surprised that his *yarmulke* was still on his head. The *mitzvah* for which he cared so much stayed with him until the end.

Meanwhile, the students of *Shuvu* High School in Yerushalayim continued to wait for Michael's arrival. Classes commenced – but no Michael. Something was obviously wrong. Michael never missed school. Torah learning was too much a part of him. Suddenly, an hour after classes had begun, a loud wrenching noise broke the silence. The heavy iron security gate, which Michael had opened daily, came crashing down. It had broken off from its hinges and fallen to the ground. Nothing had been wrong with the

gate. It was as if the gate itself was protesting that, from now on, someone else would hold its key.

ויקרא אליו מלאך ד'... עתה ידעתי כי ירא אלקים אתה ולא תשכת את בנך את יחידך ממני

And an Angel of Hashem called to him... For now I know that you are a G-d-fearing man, since you have not withheld your son, your only one, from Me. (22:11,12)

The angel said to Avraham, "Since you have not withheld your son, your only one, from Me." The *Gaon, zl, m'Vilna*, wonders what the angel meant with the words, "From Me". If he meant Hashem, he should have said so. "Me" implies that he was talking about himself. *Horav Yitzchak Zilberstein, Shlita*, cites *Maadanei Yosef*, who explains that every *mitzvah* a person performs catalyses the creation of an angel. The quality, perfection of this angel, depends upon the quality of the *mitzvah*. A strong *mitzvah*, i.e., one performed solely for the sake of Heaven, with alacrity and the proper intentions, creates a Heavenly angel that will be on a sublime level. If, however, the *mitzvah* that one performs is, at best, passable, but lacks spiritual substance, stability and energy, the angel will lack those same characteristics.

This is why we say in the *Tefillah*, prayer, *U'Nesaneh Tokef*, "Let us proclaim (the mighty holiness of this day)," "The angels tremble, fear and dread seize them." Why do the Heavenly angels tremble? It is not as if they have Torah and *mitzvos* to study and perform. What did they do wrong that would give them reason to tremble? When the angels consider that they are the products of the *mitzvah* performance of man – they worry. If the *mitzvah* was performed listlessly – and the man repents, does *teshuvah*, they have nothing to worry about. The man has saved them. If, however, the man goes about his *Rosh Hashanah* and *Yom Kippur* in much the same manner as before, his *mitzvos* are executed perfunctorily, almost as if he were compelled to do so – no love, no passion, no excitement, no life – then the *Malach* has reason to tremble.

"We now understand," explains *Rav Zilberstein*, "what the angel intimated to Avraham: *Mimeni*, 'from Me,' I can tell from myself, from my lofty spiritual plateau, that you, Avraham, did well. You acted with alacrity to fulfil Hashem's Will. You did not deviate one iota from what He asked you to do. You imbued this *mitzvah* with fear of G-d, love and pure intention for the sake of Heaven. How do I know? I look at myself – *mimeni* – as the greatest indicator. I am the product of your *mitzvah*!"

This is something to consider when we next perform a *mitzvah*, such as going to *shul* to *daven*. When, how and what attitude we manifest determines the angel that we create. We might need that angel one day to be on our side, to support us in a critical time. The last thing we want is an angel that is too "weak" to help us. We will have no one to blame but ourselves.

אל תשלח ירך אל הנער... כי עתה ידעתי כי ירא אלקים אתה

Do not stretch out your hand against the lad... for now I know that you are a G-d-fearing man. (22:12)

What was so special about "now"? What did Avraham *Avinu* do "now" that made such a strong impression, that so underscored his fear of G-d? The *Malbim* explains that actually Avraham had been tested twice. The primary objective of the *nisayon*, test, of *Akeidas Yitzchak* was to see whether Avraham would carry out the *mitzvah* purely for the sake of Hashem: Would this *mitzvah* be the execution of the will of the Almighty – or would Avraham perform the *Akeidah* for ulterior (regardless of how minute and insignificant) motives? Would

the Patriarch have a personal agenda included in his act for G-d, or would it be a pristine, unsullied act of glorifying Hashem's Name?

Avraham was commanded twice to carry out the will of G-d. First, he was told to place *Yitzchak* on the Altar and prepare for the sacrifice – which he did. Second, he was instructed to desist, to refrain from carrying out the first *mitzvah*. He was not to slaughter *Yitzchak*. The fact that Avraham carried out the first *mitzvah* *l'shem Shomayim*, purely for the sake of Heaven, is nothing novel. Clearly, there could be no personal interest in sacrificing his only son. It was undoubtedly for Hashem. Avraham would not benefit in any way by slaughtering *Yitzchak*. Thus, this *mitzvah* does not yet indicate where Avraham *Avinu's* heart would lie.

The second *mitzvah* was much more difficult to execute *l'shem Shomayim*. When Avraham was instructed to refrain from killing *Yitzchak*, he must have been awash with joy: "Baruch Hashem, now *Yitzchak* will live; my legacy is preserved; the future of the Jewish nation is ensured. I can go home to Sarah (*Imeinu*) and tell her the good news: she did not lose her only child." This second *mitzvah* was replete with compelling reasons for Avraham to be focused on himself – not solely on the Almighty.

Hashem, Who knows what courses through the inner workings of a person's heart/emotions, knew for certain that everything that Avraham did – taking back his hand and desisting from killing *Yitzchak* – was not diminished in any way by any vestige of personal interest. Everything that Avraham did was *l'shem Shomayim*. It was this second *nisayon* that demonstrated that Avraham's true commitment was solely for the sake of glorifying Hashem's Name. Thus, Hashem said, "for now" – after this second test, you have proven your devotion in acting *Mimeni* – "for Me."

Va'ani Tefillah

על הצדיקים ועל החסידים

Al hatzaddikim v'al ha'chassidim.

On the righteous, on the devout.

Having concluded our prayer supplicating Hashem to rid us of those who would destroy our Torah way of life and expressing hope that those among us who have strayed/deviated from the truth will return to the Torah way, we begin our prayer on behalf of the righteous and virtuous members of our people. Through the upright, committed Jew, whose tenacious devotion to Hashem is unequivocal, we are provided with the inspiration and the standard for Jewish commitment, which serve as encouragement for us to remain stalwart and strengthen our own resolve to remain connected with Hashem.

Horav Shimon Schwab, zl, suggests that "tzaddik" describes one who has reached the apex, the pinnacle of human perfection. Thus, he is referred to by *Shlomo Hamelech (Mishlei 10:25)*, as *Tzaddik yesod olam*, "And the tzaddik is the foundation of the world." He is a person who lives exactly as Hashem wants him to live. A *tzaddik* may err occasionally, but, while this is normal, he quickly repents and returns to his original humble self.

Chassid refers to the next level of righteousness. A *Chassid* is he whose love of Hashem is so outstanding that he executes *mitzvos* and *maasim tovim*, acts of lovingkindness, *lifnim meshuras ha'din*, beyond the call of duty. He acts, out of extreme love, to do more than he is required to do.

Parashas Vayera

More Knowledge, More Deeds, More Nachas

“What are you doing, Avi?”

“I am preparing a Devar Torah, Chaim.”
“How nice. Is it a Devar Torah for any special occasion or reason?”

“Yes, Chaim, it is very special. It is for my father.”

“That’s so good of you! When are you going to share this Devar Torah with your father?”

“At the Shabbos table.”

“Wonderful, Avi! I just have one question for you. How do you know that your father likes Divrei Torah at the Shabbos table?”

“Because he says them himself. Every week my father prepares Divrei Torah to share with the whole family at the Shabbos table. He tries to make the subject matter interesting to everyone, so that we can all understand and participate. I concluded that if my father gets *nachas* when we listen to his Divrei Torah, how much more so he would get *nachas* when we prepare our own *drashas*. Therefore, I am preparing a Devar Torah for the Shabbos table to give my father *nachas*.”

“That is so thoughtful, Avi. Your father must be so proud of you. Can you share your Devar Torah with me?”

“With pleasure, Chaim. It is from the commentary of Rav Meir Simcha of Dvinsk, the author of the sefer Meshech Chochma, on this week’s parasha (Bereshis 18:10). After the Akeidas Yitzchak, the *malach* (heavenly angel) of Hashem says to Avraham Avinu, ‘Now I know that you fear the Almighty’ (Bereshis 22:12). How did the *malach* know this? He observed Avraham’s intense desire to fulfill the will of his Creator. Avraham Avinu had waited until age 100 for a son to be born to his wife Sara. We can only begin to imagine how much he cherished Yitzchak. Hashem commanded him to offer his precious son as a sacrifice. What was Avraham Avinu’s reaction? He got up early in the morning to fulfill the *ratzon* (will of) Hashem. He carried out all of Hashem’s wishes to the very end, when he raised the knife to *shecht* Yitzchak. At the last moment, the *malach* called him and told him to stop. ‘Now I know that you fear the Almighty.’”

“Only someone with phenomenal *yiras shomayim* would have the courage to

follow such a command.”

“That was Avraham Avinu. Our holy forefather’s entire life was a symphony of *yiras shomayim*. The Meshech Chochma compares *yiras shomayim* to the fear of one’s father. One who reveres his father, and wants to fulfill his wishes will do two things. First, he will determine what gives his father pleasure, and what disturbs him. He will then do the things that his father enjoys, and refrain from those things that annoy him. That is how Avraham Avinu conducted his life. He did not receive the Torah at Har Sinai. Rather, he deduced it on his own. He contemplated the beauty and intricacy of the universe, and deduced that a Being of great wisdom must have created it. He then figured out what the Creator expected of him, and performed His wishes. In doing so, he set the precedent for our entire nation.”

“Avraham wanted to please Hashem, just like a child wants to please his father.”

“Precisely.”

“Avi, with your Devar Torah, you are emulating our holy forefather Avraham Avinu. You figured out that saying a Devar Torah at the Shabbos table gives your father *nachas*, therefore you are doing it. To take it even a step farther, we are all Hashem’s children, as the verse states, ‘You are children to Hashem, your G-d’ (Devarim 14:1). He gave us the Torah; the positive and negative mitzvos. He makes it simple for us to give Him *nachas* – just perform the positive mitzvos, and refrain from violating the negative commandments. As we learn more Torah, we learn more mitzvos, more of their details, their meanings, and their *kavannas* (intentions).

We subsequently perform more of them, more correctly, with more *kavannah*. This gives Hashem more, and more, and more *nachas*.”

“Chaim, the greatest thing that we can accomplish in life is to give Hashem *nachas*. This is what we were created for, and this is our reason for being here. May we all succeed, just like our great ancestor Avraham Avinu!”

“Amen!”

Kinderlach . . .

Nachas, nachas, nachas. That is what we want to give our parents; that is what we want to give our Father in heaven. It is very simple. Do the things that they like, and do not do what they dislike. We fear our parents and honor them. We fulfill their wishes. We fulfill Hashem’s positive and negative mitzvos. Let us make our lives one big symphony of nachas, just like our patriarch, Avraham Avinu.

The Ultimate Test

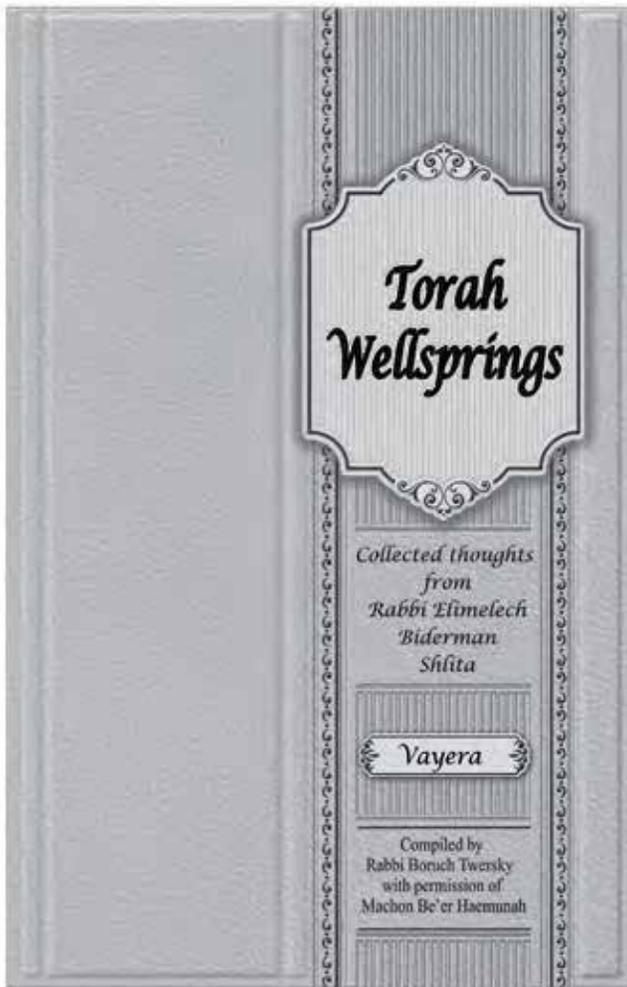
Akeidas Yitzchak – the binding of Yitzchak – was Avraham Avinu’s last and most difficult test. Yitzchak was “his son, his only one, whom he loved,” born to him at age 100 after a lifetime of childlessness. The thought of sacrificing such a precious child is beyond comprehension. This crushing test would break an ordinary person. Yet there is another aspect to Akeidas Yitzchak that is far more difficult.

Rav Eliyahu Lopian points out that Avraham Avinu had tremendous *seichel* (common sense). After all, he concluded on his own that there is a Creator of the universe. He then deduced how to serve Him with such certainty that allowed himself to be thrown into a fiery furnace to sanctify His Name. Hashem saved him. Avraham Avinu’s message to the world was *chesed* – we must be kind to each other. He treated other people royally, teaching them by example that this was the way to serve The Creator. Human sacrifice was one of the barbaric ways to serve pagan idols. Nothing could be farther removed from Avraham’s teachings. If he went through with this test and slaughtered Yitzchak, his whole life’s work would be ruined. People would no longer listen to such a man who contradicted himself so radically.

Avraham Avinu could have had his own doubts also. After all, this command went completely against his *seichel*. Could it really be the Will of Hashem? Was he mistaken in his previous path, in which he concluded that the foundation of the Torah is *chesed*? In this final test, we see the true greatness of Avraham Avinu. He was the supreme servant of Hashem, prepared to carry out His Will no matter what. Even if it meant losing his son, his life’s work, and his way of thinking. That was our forefather Avraham – the ultimate *Eved* (servant of) Hashem.

Kinderlach . . .

You come from good stock. Your ancestor was Avraham Avinu. We know about his wonderful acts of chesed, and his kiruv rechokim (bringing people close to Hashem). We also know of his willingness to give up his life for Hashem. Now we see another aspect of Avraham Avinu’s greatness – his absolute bitachon (trust) in the Almighty. He was prepared to do whatever Hashem said, even if it contradicted his entire life. What an inspiration for us! Sometimes it is difficult for us to carry out Hashem’s will. We need only to recall Avraham Avinu. Our ancestor withstood the ultimate test. He gave us strength. We can do it too.

Parshas - Vayeira

A major focus in this week's *parashah* is the mitzvah of *hachnasas orchim*. The *parashah* starts off in detail how Avraham Avinu performed *hachnasas orchim*, and again, towards the end of the *parashah*, it states, וישע אשל, בכבאר שבע, "[Avraham] pitched an *eishel* in Be'er Sheva" (21:33), which is either an orchard, to grow fruit for the guests, or a hotel where Avraham gave the guests אש"ל, the acronym of אכילה שתיה לוויה, food, drink, and escort when they left and continued on their journey.

Rebbe Moshe Mordechai of Lelov ז"ל was once talking about (praising) a certain Yeminite tzaddik who fed hundreds of war refugees.

One of the chassidim, who

was listening to Rebbe Moshe Mordechai added, "This tzaddik also had a *chavrusah* with one of the kabbalah giants..."

The Rebbe replied, "Why are you mentioning that? Right now we're discussing far greater things, he fed hundreds of homeless Yidden..." The Rebbe understood the great merit to feed hungry Yidden.

The Gemara (*Sanhedrin* 103:) discusses the great benefits earned from doing *hachnasas orchim*, and for feeding the hungry. Among the gains are מעלמה עינים מן הרשעים, Hashem doesn't look at his bad deeds. Rashi explains, "Hashem doesn't look at his sins... Hashem pretends not to see his deeds..."¹

1. This seems to be contradicting the Gemara (Bava Kama 50.) כל האומר בל האומר, הקב"ה ותרן יותרו חיי, that Hashem doesn't overlook sins. But it isn't a contradiction, because generally Hashem doesn't overlook sin. But when one feeds the poor, without thinking about whether the person

Torah Wellsprings - Vayeira

The Maharil Diskin ז"ל excelled in the mitzvah of *hachnasas orchim*. Once, he was learning when suddenly, he put his *sefer* down and went over to one of his elderly guests and helped him take the soft parts of the challah out of the crust.

People asked him, "You were so immersed in your studies; how did you notice that the elderly person needed help?" The Maharil Diskin replied, "When Hashem was speaking with Avraham, how did Avraham notice that three guests arrived? The answer is, when one is very dedicated to a mitzvah, he can be speaking with the *Shechinah*, he can be

learning Torah, and he will know when the opportunity to do something related to this mitzvah comes along."²

The Avnei Nezer ז"ל was once serving a guest who protested, "I'm a simple person. I don't deserve this honor."

The Avnei Nezer opened the window, and showed him a tannery across the road, "All you'll find in that store is hides. But when those hides are turned into tefillin, they become holy. Likewise, you are now our guest. You are being used for a mitzvah, so you have become holy. You deserve people should wait on you."³

deserves to be helped or not. מדה כנגד מדה, Hashem will bestow kindness onto him, without measuring whether he deserves the kindness or not.

2. The Baal HaTanya ז"א and the Tzemech Tzedek ז"ל were studying together when the Baal HaTanya heard a child crying. He quickly went over to the child to calm him. The Tzemech Tzedek asked his grandfather, the Baal HaTanya "How did you hear the child crying?" They were so immersed in their learning, the Tzemech Tzedek didn't hear anything. The Baal HaTanya replied, "Believe me, I can hear the painful cry of a Yid from the other side of the world."

3. Similarly, the Sfas Emes ז"ל taught that a guest is a *cheftza shel mitzvah* (an item used for a mitzvah) and there is a *kedushah* upon him.

Torah Wellsprings - Vayeira

The Chofetz Chaim ז"ל was taking care of his guest. The guest said, "You don't have to do this for me. Really, I can set up the room myself..." "Really?" the Chofetz Chaim replied, "and tomorrow, will you also wear my tefillin for me?"

Reb Chaim Brim ז"ל was once speaking in learning with the Chazon Ish ז"ל late into night, until there weren't any more busses to bring him back to Yerushalayim, where he lived. So that he stayed night in the Chazon Ish's home. Reb Chaim Brim said that night three giants waited on him: The Chazon Ish, the Steipler, and the Steipler's *rebbe tzin*. The Chazon Ish was giving the orders; one brought *negel vasser*, one brought food, one prepared a bed, and so on. Reb Chaim Brim was uncomfortable that they were all serving him, and said to the Chazon Ish, "Please don't do this for me." The Chazon Ish replied, "Since when does an *esrog* tell

the person holding him how he should be handled? Now you are a mitzvah, and you can't tell the people who are obligated to do this mitzvah, how to perform it."

Two Yidden came to Kozmir late at night, and were looking for a place to sleep. All homes were dark. The only light shone from the home of Rebbe Yechezkel of Kozmir, ז"ל, as he was awake studying Torah. Unaware that this was the Rebbe's home, they knocked at his door, and asked if they could stay the night. The Rebbe gladly invited them and he served them supper and gave them a place to sleep.

The *gabai*, who slept in the adjoining room, awoke from the commotion. He was certain that the voices he was hearing were *neshamos* who had come down from heaven so the Rebbe could rectify them. Too frightened to see *neshamos* from the next world, he remained in his room and he didn't come out.

The next day, the *gabai* was telling everyone in the beis medresh about the souls who came to the Rebbe's home. The Rebbe said, "It's true that two precious souls came to me last night, but they didn't come for me to fix their *neshamos*. They came to fix my *neshamah*," for they gave him the opportunity to do *hachnasas orchim*.

Segulos

Hosting guests is *mesugal* for bearing children. The Baal HaTanya *zy'a* didn't have children for twenty-four years after his *chasunah*. He asked the Maggid of Mezritch *zy'a* for a *segulah*. The Maggid told him *במה יזכה נער*, "How can one merit having a child, *את*, by hosting guests" (*Tehillim* 119:9). The Maggid added that the father of the Baal Shem Tov *zt'l* merited bearing this holy son in the merit of *hachnasas orchim*.

It states, *הא לכם זרע* (*Bereishis* 47:23). *הא* is *roshei teivos* for *הכנסת אורחים*, implying that with

hachnasas orchim, one can merit bearing children.

Avraham Avinu and Sarah Imeinu merited children due to *hachnasas orchim*. Sarah was eighty-nine years old, and she was still barren. Avraham was ninety-nine. But after they did the mitzvah of *hachnasas orchim* the *malachim* told her that she would bear a child.

The Ishah Shunamis also bore a child in the merit of hosting Elisha HaNavi (see *ll Melachim*, ch.4).

The Midrash (*Tanchuma Ki Seitze* 2) states, "There are mitzvos whose reward is children, like Sarah who hosted guests, and the Shunamis [woman] who hosted Elisha."

On the words, *ויטע אשל* (21:33), the Rabbeinu b'Chaya writes that the only other place where it states the word *ויטע* is (*Bereishis* 2) *ויטע גן בעדן מקדם*, "He planted a garden in Eden." This hints that for the mitzvah of *hachnasas orchim*, one will merit Gan Eden.

Finally, *hachnasas orchim* is rewarded in this world, as we say every day, *אלו דברים שאדם אוכל פירותיהם בעולם הזה... הכנסת אורחים*, "These are the things that one eats the fruits [of his good deeds] in this world..." and one of the items listed is *hachnasas orchim*. There are many gains to be gotten from *hachnasas orchim*. Fortunate are those who engage in it.⁴

4. Chazal say, גדולה הכנסת אורחים יותר מקבלת פני השכינה, "Hosting guests is greater than welcoming the *Shechinah*." בדרך צחות, we can explain that welcoming the *Shechinah* is once a month, as we say in *Kiddush Levanah*, אלמלא לא זכו ישראל אלא להקביל פני אביהם שבשמים פעם אחת בחודש דים, "If the Jewish nation would only merit welcoming the face of their Father in heaven once a month, it would be enough..." But *hachnasas orchim* should be more often, יותר, more often. We should have guests more than once a month.

Yet, although we should increase the performance of *hachnasas orchim*, we must always remember to do so within the guidelines of *tznius*. When the guests asked *איה שרה אשתך*, "where is Sarah..." , Avraham replied, *הנה באהל*, "She's in the tent." Sara wouldn't come out between the men, as they comported themselves with *tznius*, even when doing *hachnasas orchim*. The Gemara (*Moed Kattan* 28.) states that it came Rav Chiya's time to die and the Malach HaMaves was trying to take his *neshamah*, but he wasn't able to. (Probably because Rav Chiya was always learning Torah, and when one studies Torah, he is protected from the Malach HaMaves.) The Malach HaMaves appeared like a pauper and knocked at Rav Chiya's door, asking for bread, which Rav Chiya brought out to him. The Malach HaMaves said, "I see that you have compassion on the poor; why don't you have compassion on me?" and the Malach HaMaves showed him a rod of fire. That's when Rav Chiya knew that he wasn't a pauper, but the Malach HaMaves. Rav Chiya agreed to let him take his soul.

This Gemara needs explanation, for although Rav Chiya had compassion on the poor, there is no reference that he was prepared to do this *chesed* even if it meant dying. So why should Rav Chiya agree to do a *chesed* for the Malach HaMaves and lose his life?

But the answer is, whenever Rav Chiya gave *tzedakah*, he did so with all

Small Tests

What is greater? Giving up one's life for Hashem's sake, or to suffer a drop of discomfort to bring honor to Hashem? Most people will say that sacrificing one's life for Hashem is greater. We see that people find it easier to sacrifice their lives for Hashem, than to do the smaller sacrifices.

The Mesilas Yesharim (ch.19) describes how people who love Hashem look forward to the difficult tests: "When difficult obstacles come before them, when they need immense strength to remove them, that's when their hearts become strong and happy, because they can show how sincerely they believe in Hashem. It can be compared to a powerful general who prefers the most difficult battles where he can show off his strength when

he wins those battles. Similarly, when people love one another, they are happy they can show how far the extent of their love goes..."

Similarly, those who love Hashem are happy when they can show that they are prepared to sacrifice for Hashem's sake. They are happy to face their challenges, as these trials and tribulations enable them to demonstrate their sincere love to Hashem — and that's a great joy for them.

Really, they should make a *kal vechomer*, "If I'm ready to die for Hashem's sake, then surely when all that's required from me is a drop of discipline, I should be able to pass the tests." For example, someone has free time, when he isn't working, and he is able to learn for about an hour, only he isn't in the mood. All he

has to do is overcome his laziness and study Torah for an hour. Behold! He is ready to give up his life for Hashem's honor; he is prepared to give away all his money (if that's what's required from him). Now all that's required of him is to learn Torah for an hour. It isn't that great a sacrifice, so why not do it?

Similarly, if someone is tempted to say something that's prohibited, it shouldn't be so hard for him to refrain.

Surprisingly, very often, those very same people who are prepared to be *moser nefesh* for Hashem, find it hard to do those relatively simple deeds. They would gladly give all their money away for Hashem — if that's Hashem's will, but they have trouble waking up in time for *Shacharis*, or refraining from speaking *lashon hara*, and so on.

The reason is that they want to

do great deeds; they want to show their love and devotion to Hashem with acts of *mesirus nefesh* though not with mediocre deeds.

A hint to this concept is that *לך לך* (Avraham's obligation to leave his father's home and homeland) is counted as one of Avraham's ten tests, while Avraham choosing to be thrown into the furnace at Ur Kasdim rather than to worship idols isn't counted among Avraham's ten tests (according to some opinions). It isn't even mentioned explicitly in the Torah! This is because great sacrifices are often easier than milder sacrifices. Hence, *לך לך* was a greater test, and counted among the ten *nisyanos* of Avraham Avinu, for he had to subvert his temptations, and sacrifice his will for Hashem's will, even when he couldn't claim afterwards, "I did a great deed. I had immense sacrifice."⁵

his heart and soul. He gave *tzedakah* with *mesirus nefesh*. Therefore, the Malach HaMaves told him, "If you are ready to sacrifice so much for the poor, why don't you agree to die, to do *chesed* with me too?"

5. *Bederech tzachus*, we can say that *לך לך* implies one man telling his

MENTION THIS AD FOR
10% OFF
YOUR FIRST ORDER*
*RESTRICTIONS APPLY

WE ARE YOUR
ONE-STOP-SHOP
TO MARKETING SUCCESS

**WE ARE A ONE-STOP ADDRESS FOR ALL YOUR
MARKETING, GRAPHIC DESIGN, PRINTING & MAILING NEEDS.**

We take care of all details from start to finish - under one roof.

MARKETING

DESIGN

PRINT

MAIL

ATTENTION READERS:

We now offer **FREE** advertising in select Divrei Torah printed and distributed by Ramapost.

Ad space varies by week and is first come, first serve.

**SEND YOUR AD TO
MITZVOS@RAMAPOST.COM
TO SECURE YOUR AD SPACE.**

Thank you & happy reading!

The Ramapost Team

YOUR FREE AD HERE!

Divrei Torah with Available Space:
Tiv Hakehila • Shvilei Pinchas • Meoros Hatzadikkim
Divrei Siach • Torah Wellsprings • Rav Brazil

FIRST//CLASS
LEASING

WE ARE YOUR

ONE-STOP-SHOP

TO MARKETING SUCCESS

WE ARE A ONE-STOP ADDRESS FOR ALL YOUR MARKETING, GRAPHIC DESIGN, PRINTING & MAILING NEEDS.

We take care of all details from start to finish - under one roof.

MARKETING

DESIGN

PRINT

MAIL

לזכות רפואה שלמה:

מלכה בת רחל

חיה רייזל בת פייגא

מאשא מרים בת מיינדל אלקא

On Rosh Hashanah, we blow shofar to remind Heaven of the *akeidah*. Reb Yitzchak Hutner ז"ל asked, the *מאכלה*, the knife, was also part of the *akeidah*. Hashem could have commanded us to take a *מאכלה*, a knife, to remember the *akeidah*! Why is the mitzvah specifically with shofar?

He answered that many people are prepared to do great deeds; even to be slaughtered with a knife, to show their immense love to Hashem. Consequently, the knife, which demonstrates a Yid's readiness to be *moser nefesh* for Hashem, isn't all that significant. Instead we take a shofar. The ram's horns were caught in the *סבך*, which means *סיבוכים*, confusions, problems, issues. The trick is to serve Hashem even from those places. Passing those, relatively speaking, milder

tests can be considered even greater *mesirus nefesh* than making, seemingly, greater sacrifices, because people find "regular" tests even harder to pass than the tests that require great levels of *mesirus nefesh*.

Kal Vechomer

Yet, the holy *sefarim* tell us that we should nevertheless consider this *kal vechamor* and learn to make those small sacrifices too.

As the Shlah (*Vayeira* 42) writes, "Learn from the *akeidah* to be *moser nefesh* for Hashem's holy name. Certainly, be *moser nefesh*...to overcome temptation, such as to rise early to pray and learn, to withhold from forbidden pleasures, to refrain from idle talk, etc. One should put aside his own desires to do Hashem's will."⁶

Because since he is prepared

friend, "Go! Get out of bed to daven *Shacharis!*" That is a test, even harder than the test of *אור כשרים*.

6. The Shlah concludes, "If the *yetzer hara* entices a person to sin or to refrain from doing a mitzvah, one should think: Perhaps Hashem is

to give even his life for Hashem's sake, certainly he is able to keep the mitzvos, refrain from bad temptations, forbidden speech, and the like.

The Torah says, *וישא אברהם את עיניו וראו והנה איל אחר נאחו בסבך*, "Avraham raised his eyes and saw that behold there is another ram, entangled in the bush." What is the definition of *איל אחר*, another ram? Was there more than one ram at *akeidas Yitzchak*?

The Or LaShamayim (*Chukas*), in the name of the Chozeh of Lublin ז"ל, answers that *איל אחר* suggests that *akeidas Yitzchak* wasn't a one-time event that happened with Avraham and Yitzchak. Rather, whenever one is tempted to do an *aveirah* and refrains that's an *איל אחר*, another *akeidas Yitzchak*. Or, whenever one has a mitzvah to perform, and he overcomes the *yetzer hara* and performs

the mitzvah, it's an *איל אחר*, another *akeidah*.

The Torah writes that the *איל אחר* was *נאחו בסבך*, entangled in the bushes. This means that he is entangled in the grips of the *yetzer hara*; he is being drawn toward temptations; but he nevertheless suppresses his *taavos* to do Hashem's will; that is an *איל אחר*, a modern-day *akeidas Yitzchak*.

The next word of the Torah is *בקריני*, which can be translated as beams of light (as in *קין אור*, *Shemos* 34:35) for when one passes the test, his light and the light of this good deed shines all the way up to the *Kisei haKavod*.

Therefore on *Mussaf* of Rosh Hashanah we say, *ועקידת יצחק*, *לזרעו היום ברחמים הובור*, "Remember *akeidas Yitzchak* for his children's sake, today." This *brachah* can be translated, *ועקידת יצחק*, the sacrifices, *לזרעו*, that the Jewish

Hashem is testing me now, as He tested Avraham?" With this thought in mind, he will be able to pass the tests.

testing me now as He tested Avraham Avinu. When a person knows that he is being tested, he will surely be very cautious and pass the test. Think such thoughts when some matter comes your way, because Hakadosh Baruch Hu sends challenges to test people. Fortunate is the person who always has Hashem in his thoughts."

The following story demonstrates that when one knows that he is being tested, he can stand up to the hardest trials:

A high ranking official in the Israeli intelligence (the Shabak) was walking towards his car in an Arab neighborhood, when suddenly he was lynched and kidnapped. They brought him to a cell, and told him that if he will reveal the secrets of the Israeli government they will pay him a lot of money and release him. But if he refuses to speak, they will torture him until he speaks or until he dies.

"I refuse to say anything," he told them. He wouldn't talk and put the Jewish people in Eretz Yisrael in danger.

This interrogation went on for about three days, and then his captors told him, "This is your last chance. We'll give you five minutes to think it over: If you don't begin speaking, will begin torturing you." He still didn't say anything, and his captors left the room in a flurry of anger. However, in his heart, he decided that when they return to torture him, he would tell them everything. He didn't have the strength to endure the pain.

This time, when his captors left his room, they accidentally left the door of his cell open a drop, and he was able to hear his captors speaking with each other. He couldn't make out exactly what they were saying, but he heard them speaking in Hebrew! That's when he understood that they weren't Arabs. They were the Shabak. This was all just a test, to see whether he was able to keep secrets. The Shabak was considering him for a promotion but they first wanted to ascertain that he can keep secrets, because in the higher position he would be entrusted with greater secrets. When he understood that he was being tested, he resolved not to speak, no matter what, even if they torture him.

Why did he change his mind and decide to remain silent? The circumstances didn't change. He was still in prison, and they were still going to torture him! What changed was his awareness that it was a test. When one knows that he is being tested, he has the strength to pass it.

Therefore the Shlah recommends that one should always think, "Perhaps

nation make, *היום*, even today, in this generation, *ברחמים הובור*, Hashem should compassionately remember them, and rouse His *rachmanus* on us. For until this very day, *akeidas Yitzchaks* are taking place in the guise of the daily struggles that the Jewish nation go through.

At the beginning of the davening, we say *parashas Akeidah*. The *Mishnah Berurah* (1:13) explains, "We say it to remember the *zechus avos* every day. Also to humble one's *yetzer hara*, as Yitzchak was *moser nefesh*." This means that every day we say the *akeidah*, and we remember how Avraham and Yitzchak were *moser nefesh*, and this is our reminder that we should do the same with whatever tests Hashem sends our way.

The Baal HaTanya ז"ל was in the beis medresh of the Magid of Mezritch ז"ל, and heard three people discussing the test

of the *akeidah*. "What is so special about this test? Wouldn't every Yid sacrifice their child, if Hashem spoke with them, and told them to do so?"

One of them answered that indeed, it's true that every Yid would do the same, but that's because Yidden are descendants of Avraham Avinu, and they inherited Avraham's devotion to Hashem. But Avraham was the son of Terach. He didn't have the genes from his ancestors to draw his devotion. He had to reach this level on his own. That's the reason the *akeidah* is considered a very difficult test for Avraham.

A second person said that he isn't fully satisfied with that answer, because when one is commanded directly from Hashem to do the *akeidah*, he would certainly do the same, even without having a frame of reference. "In my opinion, the greatness of the *akeidah* is that Avraham performed it immediately, and he didn't

push it off for another time." When Hashem told Avraham to do the *akeidah*, Hashem didn't specify *when* he should do it. Avraham could have technically waited several years before bringing Yitzchak as a *korban*. But because of Avraham's great love to Hashem, he didn't wait — and that's the greatness of his deed."

Yet a third person replied that he is not satisfied with that answer either, because every Yid would also go immediately if they received this message directly from Hashem. "In my opinion, the greatness of Avraham is when the *malach* came and told Avraham that he shouldn't sacrifice Yitzchak. At that moment, Avraham wasn't any happier than when Hashem told him to *והעלה לעולה*, to sacrifice Yitzhak. This is the part of the *akeidah* that is so magnificent."

The Baal HaTanya said that each of them spoke in

accordance to the level they were on.

Miracles Beyond Nature

When passing a test one can merit immense *siyata dishmaya*. Miracles can happen to him beyond the rules of nature since he extended himself to serve Hashem beyond his nature.

The Be'er Mayim Chaim (*Noach*) discusses how supernatural miracles happened to Avraham, but not to Noach. Avraham threw earth and they turned into weapons. He was thrown into a burning furnace and survived, and so on. Whereas, Noach was saved naturally, *ברוך הטבע*. He had a *teivah*, and was saved by natural means. Why did miracles happen to Avraham and not Noach? The explanation is, Avraham served Hashem beyond the rules of his nature. For example, *Chazal* (*Bereishis Rabbah* 42:13) teach, "The entire world was on one side, and he was on the other side."

many tzaddikim who wrought miracles. The Be'er Mayim Chaim explains that they drew this ability to perform miracles, since they served Hashem beyond their nature. He writes, "Even in our generation, one sees clearly the miracles that abound by the *gedolei yisrael*, the true tzadikim. Nature bends over for them... This is because they serve Hashem with righteousness and truthfulness, beyond the rules of nature, [so *מדה כנגד מדה*, miracles happen to them beyond nature]."

We add that in our generation too, miracles and wonders will happen to those who serve Hashem beyond their natural limits. One doesn't have to do literal *mesirus nefesh* to do something outstanding for Hashem. Even the small tests like learning Torah when one doesn't want to, refraining from speaking *lashon hara*, remaining silent in a *machlokes*, overcoming anger, dressing a bit more modestly, and so on, are examples of

mesirus nefesh, and for passing these tests miracles will happen.

The Gemara (*Brachos* 20) states: Rav Papa asked Abaya, "Why did miracles occur for the scholars of the past, but they don't occur for us? If it's because they were greater scholars, behold [we are greater scholars]. In the generation of Rav Yehudah they only studied *Nezikin*, and we study all *shisha sidrei Mishnah*! ... Yet, when Rav Yehudah would take off one shoe [on a fast day, to pray for rain] it would immediately begin to rain, while we are fasting and afflicting ourselves, and we shout our prayers, and no One is listening to us!"

Abaya replied, "The earlier generations were *moser nefesh* for Hashem. We aren't *moser nefesh*."

In *Sanhedrin* (106:) the Gemara repeats this question: Why did miracles happen in the past and not in the

With super-natural strength, he opposed the entire world, and he actually succeeded to influence the world to believe in Hashem. He also went beyond his nature with the ten tests, particularly with the *akeidah*.⁷ Since he served Hashem beyond nature, he was awarded *מדה כנגד מדה* that Hashem performed miracles for him beyond the rules of nature.

Noach served Hashem according to the rules of nature, as it states (66:9), *אח, האלקים ההולך נח*, "Noach walked with אלקים, nature" (because אלקים is *gematriya* הטבע, nature). He served Hashem within the limitations of his nature, therefore he was saved according to the rules of nature.

In the days of the Be'er Mayim Chaim, there were

7. For years, Avraham Avinu *ah* yearned for a son, and when Yitzchak was born he loved him with all his heart. Avraham was also the paradigm of kindness and compassion. It was absolutely against his nature to do anything that would harm another person. Yet, when Hashem told him to bring his son for a sacrifice, he was ready to do so with *mesirus nefesh*. He went beyond his nature, because his love to Hashem surpassed all considerations.

The Roshba (*Teshuvah* vol.5 55) writes, "It states, *ואהבת את ה' אלקיך בכל לבבך*, and *Chazal* (*Brachos* 54.) explain, "You shall love Hashem with both the *yetzer tov* and the *yetzer hara*." This means, although the *yetzer hara* has other interests, one's love to Hashem should be so strong, until even the *yetzer hara* agrees that it is better that he should serve Hashem, than to seek trivial pleasures. As it states (*Shir HaShirim* 8:7), *אם יתן איש את כל הון ביתו באהבה בו יבחרו לו*, "If someone would offer you all the treasures of his home to entice you away from your love, you would scorn him to an extreme," because all matters of the world are meaningless in comparison to their love to Hashem.

An example of someone who had this trait was definitely Avraham Avinu *ah*. His love of Hashem enabled him to go beyond his nature and desires, and to do Hashem's will lovingly.

present? This time, Rava answers, *אלא הקב"ה ליבא בעי*, "Hakadosh Baruch Hu desires the heart."

The Baal HaTanya explains that the two Gemara's are saying the same thing because *נפש מסורה נפש* means to give over your heart and your desires to Hashem. *נפש* means desire as it states [*Bereishis* 23:8] *אם יש*, "If you desire...".

נפש *ליבא בעי*, Hashem desires the heart. Give your heart to Hashem, by abandoning your temptations to do His will. This is *mesirus nefesh*, which has the power to change the rules of nature.*

Passing the Tests

There is a strategy one can use to help him pass the tests: One should think about how he desires to react when the tests come. For example, if he knows that he will be meeting someone who often makes him angry, he can play out in his mind how he wants to behave during that meeting; that he will only speak softly and respectfully without getting angry. After playing this out in his mind, it will be easier to play it out in real-time.

This is hinted at in Rashi's words (*Bereishis* 28:6) *צ"א* *צ"א*. This can be read, *צ"א צ"א*, when a tzaddik leaves his level,

8. The Sfas Emes (*Emor* תרמ"ג) explains that when one is *moser nefesh* and dies *al kiddush Hashem* it is certain that Hashem considers it as though he completed everything that was incumbent on him to do in this world. The Sfas Emes writes, "When one dies *al kiddush Hashem*, everything he was created for is automatically fixed. As *Chazal* (*Avodah Zarah* 17.) state, 'Some acquire their world in one moment.'" Because everyone was sent to the world to make various *tikunim*, rectifications. The person who gave his life for Hashem's honor, how will his soul reach it's rectification? It must be that *mesirus nefesh* rectifies everything. Nevertheless, the Sfas Emes concludes that living with *mesirus nefesh*, "by overcoming one's desires with *yishuv hadaas* is even nicer."

which means that he is confronted with a test, how can he pass it? The answer is, עשה רשם, before you get into this situation, engrave, רשם, in your thoughts how you want to react. Think about that before the tests, and that will empower you when the test comes.

One of my brothers was the *baal korah* in my father's beis medresh. After some time he wanted to stop. When asked why, he said, "When I come to the *sefer Torah*, I don't see the *nekudos* and I don't see the *trop*." He meant that he forgets the cantillations and the pronunciations. But there is a solution to that problem. If he reviews the *parashah* several times before Shabbos, he would remember the *nekudos* and the *trop*.

Similarly, when one is tested, there are no signs showing him how to react. But if one prepares and imagines the scenario beforehand that will serve as a direction to know how to act by the test.

Primarily, it is important to review the principles of *emunah*. Among them is that everything is from Hashem, and that Hashem helps those who trust in Him and pray to Him, etc. Constantly review these thoughts of *emunah*, and then, when a difficult situation arises, you will know exactly how to react. You reviewed the *emunah*, so you know exactly what you must think and do.

Once, on *nittel* night of (when many people have a custom not to learn Torah) the Ahavas Yisrael of Viznitz ז'א was playing chess with Reb Dovid Rosenberg ז'ל. They played several games, and Reb Dovid won each round. The Ahavas Yisrael remarked, "I also know how to play this game, but you win each time. Do you know why? It's because I know the rules and strategies, but you are constantly reviewing them."

When Rebbe Avraham Elimelech of Karlin ז'א was

in Eretz Yisrael, he visited a winery together with his chassidim. One of the chassidim was able to taste any alcoholic beverage and tell its alcoholic content. His friends gave him drinks, and tested him; he was right each time. Rebbe Avraham Elimelech said, "Do you know the difference between this chassid and the rest of you? You drink, and he reviews." When this chassid drank wine, he would think about its taste,

and review in his mind the alcohol content, until he became an expert.

The lesson is to review how you want to be, and what you want to think and believe, and then you will pass the tests.*

Growth

The Ramchal writes, "The following counsel is the best remedy one can use to subdue the *yetzer hara*. It's easy, the benefits are great, and the fruits are many. That is to

9. There's another counsel that will help people pass their tests:

The Mishnah (*Avos* 5:24) states, "Be brazen like a leopard, light like an eagle, run like a deer, powerful like a lion, to do the will of your Father in heaven." We can ask, the Mishnah could have stated in short, "be brazen, light, run, and powerful (רץ, גיבור, קל, רץ, גיבור)... "1 Why was it necessary to illustrate these traits with animals?

Perhaps it's to teach us to acquire these traits in the way that animals have them. Animals don't think twice before using their unique traits. For example, when a lion wants to do something that requires courage and strength, it doesn't debate, "Should I do it, or shouldn't I?" It sees the animal it wants to eat and pounces, without thinking twice. The Mishnah is telling us to be courageous in that same way.

Similarly, when an eagle flies and soars, it doesn't debate, "should I be light now, or perhaps I should be heavy?" They do these deeds naturally, without thinking about them. The Mishnah is telling us that we should be brazen (to do good deeds), light, run, and powerful like the animals who do so without thinking it over. With this attitude he will be able to pass all the tests that come his way.

stop [take a break from all chores] for at least an hour each day, clear your mind from all other thoughts, and ask yourself, "What did the early tzaddikim, the fathers of the world, do that Hashem loved them so much?... How good it would be for man, if he would also do such deeds his entire life..."

When you do this introspection and you think about the good deeds of the tzaddikim of yore, add into the equation that these tzaddikim reached their high levels *because* they had many

tests. Their challenges forced them to fight with the *yetzer hara*, to never give up, and that brought them to their spiritual heights.¹⁰

We blow shofar on Rosh Hashanah, preferably a shofar from an איל, ram. The Gemara (*Rosh Hashanah* 16) tells the reason for this preference:

Avraham Avinu sacrificed an איל at the *akeidah*, therefore "Hakadosh Baruch Hu says, 'Blow before Me with a shofar of an איל and I will remember *akeidas Yitzchok* and consider it as though you were bound on the *akeidah* before Me.'"

10. Reb Yitzchok Hutner ז'ל wrote the following letter: "We have a problem, because when we discuss tzaddikim, we talk about the final results, the accomplishments they achieved, the heights they reached, and we skip their struggles, the times they had great conflicts with their *yetzer hara*. We get the impression that they were born tzaddikim. Everyone praises the Chofetz Chaim for his extreme carefulness never to speak *lashon hara*, but who knows about all his battles, struggles, and even the failures and disappointments he endured, as he fought the *yetzer hara* until he reached his perfection. This is merely one example, among the thousands... My request is, when you think of tzaddikim, don't think that they were always at peace with their *yetzer tov*. Rather envision them standing in a great battlefield, with hardships and letdowns. And when the *yetzer hara* is storming within you, know that at these times you are the most similar to the tzaddikim whom you seek to emulate..."

We can still ask, if the purpose is to remind heaven of *akeidas Yitzchak*, any part of the ram would do? For example, the Torah could tell us to take a ram's foot or any other limb. Why is the mitzvah specifically with the shofar?

The answer is, the horns were entangled in a bush, as it states, וישא אברהם את עיניו וירא, והנה איל אחר נאחו בסבך בקרניו, "Avraham raised his eyes and saw that behold there was a ram; its horns were entangled in a bush" (*Bereishis* 22:13). The ram was struggling to free itself. Thus, the shofar represents challenges and struggles. It was therefore chosen for the mitzvah over any other part of the ram, because Hashem desires the struggles, the efforts we exert to pass the tests and to do His will.

If *avodas Hashem* would be simple and easy, our services to Hashem wouldn't be spectacular. It's our struggles that make our *avodas Hashem* precious to Hashem.

Someone told the Chofetz Chaim ז'ל that the *yetzer hara* is always coming to him, inciting him to do *aveiros*, and he can't serve Hashem.

The Chofetz Chaim explained to him that these tests are actually helping him serve Hashem. He drew an analogy from a watch (the old type of mechanical watch, not digital). One wheel rotates in one direction, and another cog rotates the opposite way. The tension is what keeps time and enables the watch to work. Similarly, the struggles created by the *yetzer hara* and the *yetzer tov*, which pull to two opposites directions sides, is the root of *avodas Hashem*. Success in *avodas Hashem* sprouts from these struggles (*Sichos HaChofetz Chaim* 23).

It states (*II Melachim* 4:8) וישא אשה גדולה. The *isha shunamis* who hosted Elisha is called וישא אשה גדולה, a great woman. Why? The *Zohar* explains that a woman is generally stingy with her guests (see *Bava*

Metzia 87.) but she overcame her stinginess and generously hosted Elisha. Therefore she is called *Elisha*, a great woman. Because whenever one goes against one's nature to serve Hashem, he is great."

These weeks (לך, וירא, חיי) we learn about Avraham Avinu's ten tests. The Ramban (6 אמונה והבטחה) writes that there were other tzaddikim who kept the

Torah, but Avraham's unique greatness was that he successfully passed ten tests. As *Chazal* (*Avos* 5:3) say, "Avraham had ten tests, and he passed all of them."

Desire to Serve Hashem

When one reviews the great deeds that Avraham Avinu performed, one notices that he is praised primarily for his *desire* to serve Hashem and his yearning to help his

11. Targum Yonoson (22:10) states that when Yitzchak was bound on the *mizbeiach*, "Avraham's eyes were looking into Yitzchak's eyes, and Yitzchak's eyes were looking at the *malachim* in heaven. Yitzchak saw the *malachim*, but Avraham didn't see them..." Why was it permitted for Yitzchak to see the *malachim*, and not Avraham? We can explain that Yitzchak had already passed his test. He was bound on the *mizbeiach* and unable to move. Tied up like that, it was impossible for him to prevent the *akeidah*. Being that his part of the test was completed, he was permitted to see the *malachim*, and witness the holiness and the magnificence of the *akeidah*, which is Klal Yisrael's merit for all generations. But Avraham was still in the midst of the test. The *yetzer hara* was still trying to convince Avraham that he shouldn't go through with the *akeidah*, so he wasn't permitted to know the great things he was accomplishing, for if he knew there wouldn't be a test. Who would fail a test if he knew the significance of his deed? Therefore, Heaven didn't show him the *malachim*, as being unaware of what he was accomplishing made the test more difficult. This is what happens to us people, too. We are tested and not told how much goodness will come to us, and perhaps to the entire world, if we pass the test. If we knew just how much we are achieving, we would all be able to pass the tests that come our way.

that Hashem wants us to desire and to try with all our might; the results aren't entirely in our hands.

The Torah calls the knife that Avraham took to the *akeidah* *מאכלה*. Rashi (22:6) writes, "The knife is called *מאכלה* because *ישראל אוכלים מתן שכרה*, the Jewish nation eats the rewards." This means much goodness, *parnassah*, health, etc., comes to the Jewish nation in the merit of the *akeidah*.

The question is, *Chazal* (*Kiddushin* 39:) tell us, "There isn't reward for the mitzvos in this world." So how do we earn reward from the *akeidah*?

The Vilna Gaon *zt'l* answers that we don't earn reward from the *akeidah* itself; we earn reward from Avraham's preparations for the *akeidah*. For, although we don't receive reward in this world for the mitzvos, we can receive reward for the preparation that was done before doing the

mitzvos. The *akeidah* took place after two days of intense preparations by Avraham. We are benefiting from many blessings in this world from those two days of preparations.

The Vilna Gaon said that this is hinted at in the *passuk* (*Yeshayah* 6:2), *יחינו מיומים ביום*, *השלישי יקימנו ונחיה לפניו*. This can be translated, *יחינו*, we earn goodness and we earn life *מיומים* from the two days that Avraham prepared for the *akeidah*. *ביום השלישי*, while for the third day, the day the *akeidah* took place, *יקימנו ונחיה לפניו*, Avraham will be rewarded before Hashem in Gan Eden.

The Value of Mitzvos

A wealthy person sent his butler with a barrel of wine to Rebbe Nachum of Chernobyl *zt'l*. (In that era it was common to send gifts, such as food or wine, to tzaddikim, because *Chazal*

fellow man, and not necessarily for what he actually accomplished.

Rebbe Tzaddok HaCohen *zt'l* (*Divrei Sofrim* 21) writes, "From all the *gemilus chasadim* and *hachnasas orchim* that Avraham Avinu did, the Torah only tells us about what he did to the *malachim*, which actually wasn't *gemilus chasadim* at all since *malachim* don't eat! (They pretended to eat to honor Avraham.) Avraham's part in this deed was his desire [he wanted to feed the hungry guests]. This shows us that this is the main thing..."

Similarly, the *akeidah* is mostly about desire and not so much about deed, because ultimately, Avraham Avinu never sacrificed Yitzchak. Rebbe Tzaddok HaCohen notes this as another indicator that our obligation is to desire to do good. That's the primary aspect and value of our service; not the results.

Therefore, *Chazal* tell us that

the *אפר*, ashes, of Yitzchak Avinu are gathered on the *mizbeiach*. We pray that Hashem look at those ashes, and bestow kindness on Avraham Avinu's children and descendants. The resounding question is: Yitzchak was never slaughtered as a *korban*, so what ashes are we referring to? The answer is, *Chazal* (*Shabbos* 63) tell us, "When one desires to do a mitzvah and there's an *אונס*, accident, and he isn't able to, the Torah considers it as if he did it." Avraham desired to do the *akeidah*, and therefore Hashem considers it as though Yitzchak was sacrificed on the *mizbeiach*. There were no ashes, but due to Avraham's attempt to do Hashem's will, Hashem considers it as if the *akeidah* took place, and He even looks at the ashes that aren't really there.

These ideas are very encouraging because people are yearning to serve Hashem, but often find that they aren't succeeding. We must know

compare giving a gift to a *talmid chacham* to bringing *bikurim*). The Meor Einayim accepted the gift, and asked the butler, "Did you put on tefillin today?"

The butler explained that he woke up late, had several errands to do, and then he was hungry and he ate breakfast. He figured that after eating breakfast, it was too late to put on tefillin...

Rebbe Nachum explained to him that even after eating, he should put on tefillin.

When the butler left, Rebbe Nachum said to his chassidim, "This person is apparently on a very low level. He didn't even know that one must put on tefillin despite having eaten breakfast. He certainly doesn't have any special *kavanos* when he wears tefillin, and we can only wonder whether they were made, and whether he wears them, according to halachah. Nevertheless, I was able to see on him that he didn't put on tefillin today, for

even his tefillin makes an impression on his soul."

We learn from this story the greatness of the mitzvos, and how much holiness we receive from them, even when one performs them in the most basic and unsophisticated way.

The *Divrei Shmuel* *zt'l* (Slonim) was once riding the train and heard a commotion coming from the first-class section. The *Divrei Shmuel* asked his companion to find out what the commotion was all about. The companion returned, and reported that Mr. So-and-so, a very wealthy and influential person, just boarded the train, and everyone was honoring him immensely. The *Divrei Shmuel* knew that wealthy person. Years earlier, he was still *shomer Shabbos* and a student in the Slonimer Yeshivah. He failed the test of wealth and strayed from *Yiddishkeit*. The *Divrei Shmuel* sent his companion to the first-class car, once again, to invite the wealthy person to speak with him.

In honor of the Rebbe, the wealthy man came. The Rebbe asked him, "How wealthy are you? How much money do you own?"

"What difference does it make?" he asked. "I won't give you anything, anyways." After some urging, the man replied, "I have two million gold rubles."

The Rebbe said, "Years ago, when you were learning in yeshiva, I didn't give much value to your *Yiddishkeit*. I didn't consider it worth more than a *shmek tabak* (a whiff of tobacco). But I see that it was worth it for the *yetzer hara* to give you two million rubles so you would abandon the drop of *Yiddishkeit* you had. I now see that even that drop was extremely precious..."

Torah

The Imrei Yosef ז"ל of Spinka told the following *mashal*:

Someone was in a room with barrels of expensive wine, and the smell was intoxicating. The problem was that he only

had one cup, and it was dirty. He would have washed it with water and poured himself a cup of wine, but there was no water around. What did he do? He washed the cup with the wine, and then poured himself a cup of wine to drink.

The *nimshal* is, ideally, one should learn Torah without any sins at all, in a state of purity. It isn't proper to study Torah when one is sullied with sins. But what should one do if he has sins? The counsel is, he should learn Torah. The Torah will cleanse him, and then he can learn Torah properly, free from sins.

In this week's *parashah*, Avraham told the *malachim*, יוקח נא מעט מים ורחצו רגליכם והשענו תחת העץ (18:4). The Midrash states that מים in this *passuk* represents Torah. The Imrei Yosef says that the *passuk* is saying that when one wants to learn Torah, but he sees that he is impure by his *aveiros*, יוקח נא מעט מים, ורחצו רגליכם, and wash with it his lowliness and

his sins, והשענו תחת העץ, and then he can immerse himself in Torah, and learn Torah with purity.

The Imrei Yosef ז"ל adds that טובים מאורות שברא אלוקים mean: Hashem created good *tzaddim*, יצרם ברעה בשכל, ובהשכל, but Hashem created in them a wise *yetzer hara* who lures them to sin. Nevertheless, כה ובורה נתן בהם, Hashem gave the *tzaddikim* the strength and the ability to overcome the *yetzer hara*, בקרב, תבל, by learning Torah, for Torah is the תבלין, spice, for overcoming the *yetzer hara*. As *Chazal* say, "I created the *yetzer hara*, and I created the Torah as its תבלין, spice."

As children, Reb Dovid and Reb Chaim Greineman lived with their uncle, the Chazon Ish ז"ל. (Their father, Reb Shmuel Greineman, was stuck in America due to the war, and wasn't able to come to Eretz Yisrael.)

The Chazon Ish taught them *masechta Chulin*, and when

they were finished, little Dovid asked the Chazon Ish to test him.

The Chazon Ish tested him and said that he knows very well, but it wasn't sufficient. *Chazal* say, שיהיה דברי תורה מפורדים בפך שאם ישאל לך אדם דבר, אל תגמגם ואמר לו מיד, "Torah must be sharp in your mouth, so if someone asks you something you won't answer after stuttering, rather you will answer immediately." The Chazon Ish told him that his fluency in the *masechta* hasn't yet reached that level, and he should review the Gemara again.

After another review and after another test, the Chazon Ish repeated this Gemara, and said that although there was improvement, it still lacked immediately. He told him to review the Gemara another time.

After another review, he returned to the Chazon Ish, and once again the Chazon Ish repeated the Gemara. This

time he said that now the answers were מיד, immediate, but they were still lacking in בפרך, מפורדים בפך, that it should be sharp in the mouth.

Dovid reviewed the Gemara yet another time, and this time he received the Chazon Ish's approval.

When Reb Dovid's son, Reb Moshe, heard this story, he said, "Now I understand why my father was a *baki* (expert) in *masechta Chulin*."

When Reb Moshe Greinamen was eleven-years-old, he studied in Yeshivas Tiferes Tzion in Bnei Brak. His parents lived in Yerushalayim, so he would sleep in his grandparent's home in Bnei Brak (in the home of Reb Shmuel Greineman).

His grandmother (who was the Chazon Ish's sister) told him, "I see that you have extra time in the afternoon. I suggest you use this time to review the Gemara you're learning in cheder. You'll show me which pages you reviewed, I'll test

you, and I will give you a present; a ball-point pen."

Once, when Moshe wanted to be tested, the Gemara was missing. Another member of the home had already taken it. His grandmother told him that she could test him even if she doesn't have a Gemara to look inside.

Reb Meir joyfully assumed that he won't be caught by a mistake. But when he said Abaya instead of Rava, his grandmother corrected him, and he admitted that he made a mistake. He asked her how she knew the Gemara so well. She replied, "When we were young, we were us three sisters, and our brother, the Chazon Ish. The Chazon Ish was learning the same chapter as you are (שנים ארוכים), and he reviewed it so many times, until all of us knew it by heart.

The Menoras HaMeor gives a *mashal* about someone who had three friends. He was extremely close to one of his friends. They spent most of their day together. He was also

close to his second friend, but not as close as the first one. They would meet almost every day, though not for a very long time. He also had a third friend whom he hardly saw. Even when they met, their conversations were brief.

One day, he received a letter in the mail, summoning him to court, to be tried for some felony he allegedly committed. He asked his best friend to come with him to court, but his best friend refused, explaining, "If the court sees that I'm supporting you, I'm afraid I'll also be suspect of partnering with you and may be arrested."

The second friend agreed to walk up to the courthouse, but he wouldn't go any further. He wouldn't enter the court room. The third friend said he would go with him to court and would remain throughout the court case.

A person has three friends: (1) money (2) family (3) and Torah and mitzvos. He is always occupied with the first

friend, as he spends most of his day earning money. He spends less time with his second friend, and the third friend even less.

After 120 years when he is summoned before the heavenly court for judgment, his best friend, money, doesn't even walk him to the grave. The money stays in the house, and he is brought to the cemetery without it. His family walks him to his grave, but no further. When the funeral is over they all return home. They don't enter the heavenly court with him. Only Torah and mitzvos, which he seldom saw in his lifetime, remain with him in the heavenly court.

We should seek to be as close as we can to that friend, so he will be our support, and speak in our favor, in court, because he is the only one who is willing to help us. No one else will be there, only the Torah and mitzvos one acquired in his lifetime.

חינוך באהבה

נכשלת, אני לא כישלון פרק א'

מאת הרב יצחק אבוחצירא. מחנך ויועץ חינוכי

שאלה: מוישי שלנו בן העשר, הוא תלמיד בינוני. בשונה משאר אחיו המחוננים, מוישי אינו מצליח לגרד את ציון ה-70 במבחנים. אך לא רק ציוניו בינוניים, גם התנהגותו לא כ"כ משייכה רצון ומידי פעם הוא מקבל מכתבים שליליים ממנהל ביה"ס.

ה"בינוניות" שלו ניכרת הן בכיתה והן בבית ועל אף כל המאמצים שלנו לעזור לו, אנו רואים שהוא לא רוצה לקבל את העזרה שלנו ולעזור לעצמו להשתנות.

קראנו במאמרים האחרונים של "משפחה אחת-ילדים שונים" על הבעיות במשפחת אתרוגי ואנו מוצאים עם המשפחה הזו הרבה "מכנה משותף".

בסתר ליבנו, גם אנחנו שואלים את עצמנו "איך צמחה לנו "ערבה" על עץ האתרוגים?". אנו מבינים שמוישי ילד מתקשה ומנסים לעזור לו להצליח, מתוך הבנה למצבו ומבלי לפגוע בו-אבל אנו לא מצליחים.

היינו שמחים לקרא איך נוכל להתמודד עם ה"נח" שמוישי מביא לנו.

השאלה היא: כיצד עלינו להתייחס למוישי, ובעיקר כיצד נצליח להתמודד עם ה"כישלון" מבחינה אישית שלנו.

איך אתמודד עם כישלון הילד

תשובה: הורים יקרים, הבעיה שאתם מתארים עם מוישי, מועצמת בהחלט גם על רקע-ההצלחה עם שאר הילדים.

בנוסף לקושי שלכם כהורים, להתמודד עם בעיית הלמידה ובעיות התנהגות של מוישי, קיימת גם בעיית תחושת בושה, תסכול וכישלון אישי כתוצאה מההתנהגות של מוישי.

הרגשת כישלון בוודאי היא מצב לא נעים לא לילד ולא להורים, במיוחד כאשר אתם מנסים לעזור לו להתקדם ולא רואים את האור בקצה המנורה.

אתם אכן דומים מאוד למשפחת אתרוגי-משפחה המורכבת מילדים בעלי נטיות, רצונות, חשקים והתנהגויות שונות, כל ילד "מיוחד" בצורה שונה וכאילו כל אחד חי בעולם משל עצמו.

באותם מאמרים הרחבנו, שצריך לחנך את הנער "על פי דרכו" היינו- דרכי המיוחדת לו, לפי טבעו ותכונותיו כפי שה' יתברך עשה אותו, שהרי לא כל הילדים שווים ובמידה מסוימת לא כולם "אתרוג".

בוודאי הורים שהתברכו בילדים מחוננים, שקטים ועדינים אינם מרגישים קושי או כישלון. אך הורים שקיבלו את הניסיון של ילד עם בעיות לימודיות או התנהגויות- הגורים תחושת תסכול, בושה וכישלון בחינוכו-

נמצאים במבחן גדול של אמונה. להורים אלו, מתגנבת פה ושם מחשבות: "למה הילד מתנהג כך, איפה טעיתי?!" "למה ה' עושה לנו את זה" אך עלינו לדעת שאין כאן ח"ו פסיפוס והכל מושגה ומכוון מה' יתברך, וה' יתברך עושה הכל לטובה והוא רוצה מכם עבודה.

העבודה הראשונה היא "להאמין" שכן ה' יתברך עשה ואין כאן שום טעות. מר"ר הרב שליט"א כותב בספרו "בגן האמונה" (פרק א'): כך: תשובה אחת ויחידה יש לכל השאלות, והיא - האמונה. על פי ידי האמונה התרוץ פשוט ומובן מאד: יש בורא ומנהיג לעולם, והוא משגיח על כל אדם ואדם בהשגחה מיוחדת. והוא קובע-לו את התנאים המדויקים שבהם יחיה: לאיזו משפחה יולד, ועם מי יתחתן, איך ירצה, ומה יהיו תכונותיו ואפיו, כמה ילדים יהיו לו, וכמה קסף יהיה לו, ומי יהיו חביריו ומקורו, ועוד פרטים רבים כהל' הים.

להיות מנוטרלים

כאשר נאמין שה' יתברך הוא בעצמו כיוון לכך שלילד שלנו יהיו קשיים מסוימים, נוכל להיות "כשירים" להתמודד עם בעיות הילד, כי נהיה "מנוטרלים" ממטען העומס הרגשי השלילי שיש לנו כתוצאה "מכישלון" הילד. מדרך הטבע, אפילו במידה ואין לנו כלל שייכות עם הבעיה של הילד, אנו מרגישים שכביכול "הכל בגללנו" ומלות אותנו תחושות של תסכול, צער ואשמה.

דרך האמת של האמונה "שהכל מושגח" וה' יתברך הוא "ריבון כל המעשים" נותנת לנו נקודת פתיחה לעבוד עם הילד מתוך רגיעה, כאילו שהגיע אלינו הילד "של השכן" ואנו דנים בבעיה שלו.

השילוב של ה"אמונה" בדרך הטיפול בילד, גורמת להצלחה, כי הרי הילד שלנו "הבעיה" נואבת לנו בחיי היום יום ולכן נאמין ונשקיע את כל הכוחות להתפלל עליו, והיא גם נותנת לנו "נטרול" של הבעיה כי הרי ה' עשה את זה ואנו רק בבחינת "מטפל מהצד" ללא התערבות רגשית-וזהו עיקר העבודה של ההורים "לחנך באמונה מתוך נטרול רגשות אשם".

הורים יקרים! כאשר הילד חוזר הביתה עם מכתב שלילי מבית הספר, ציון נמוך במבחן, תעודה לא טובה וכדו'- אנחנו מרגישים באיזו שהיא פינה בלב רגשות אשם, תסכול ובושה: "איך הוא יכול לעולל לנו כך, מדוע הוא חייב כל הזמן לעשות לנו בבושת... מכולם רואים נחת ורק הוא..."

אב אחד אמר לי פעם בגילוי לב: "אחרי שקיבלתי מכתב התרעה לסילוק בני מבית

הספר עקב בעיות משמעת חוזרים ושנים, הרגשתי שאני רוצה לנקום בילד בגלל מה שהוא עושה לי".

תחושות תסכול ונקם אלו, באיזה שהוא מקום הם די טבעיות וקשה לדרוש מההורים לא לקחת את כישלון הילד באופן אישי, אך עלינו לדעת כי בוודאי תחושות אלו, אינן תורמות לשיפור המצב מאומה- להיפך בדרך כלל הם רק מזיקות יותר, לכן עלינו לעבוד בתחילה עם עצמנו ורק אחר כך עם הילד (על שיטות לנטרול רגשות אשם נכתבו אי"ה באחד הפרקים הבאים)

מה התועלת?

הפגיעה" שלנו מבעיית הילד היא נורמאלית אך מזיקה.

בכל פעם שאנו נמצאים בסיטואציה ועלינו להגיב, נעצור לשיניה ונחשוב: "האם בתגובה שלי, אני יכול להועיל עכשיו לילד או לא?" נניח ומדובר בילד מתקשה בחשבון שקיבל במבחן 60%. כאשר אנחנו מקבלים את המבחן, לפני שאנו חובשים את כובע השופט המחויי וחורצים את גור דינו של הילד, עלינו לבדוק מדוע הילד קיבל ציון נמוך, האם זהו ההישג המכסימאלי של הילד או שהוא יכול לקבל ציון יותר גבוה והוא מתעצל?! האם הילד מתאמץ אך מתקשה?! האם אנחנו יכולים לעזור לילד ואולי אנו מתרשלים?!

הפגיעה האישית שלנו נובעת ממוחשבה שכאילו יש לנו שותפות בכישלון של הילד- וזהו טעות. אם הילד מתקשה ודרושה לו עזרה- כמובן שחובה עלינו לעזור לו. אך אם הוא מתעצל- בהחלט מותר לנו להטיל את האחריות של הכישלון על הילד מבלי שאנחנו נפגע או נעלב מהתוצאות של עצלותו.

מה צריך לעשות וכלידי יש להגיב במקרה כזה, תלוי בכל ילד לגופו:

יש ילד שכאשר נראה לו פנים לא מרוצות מציון לא טוב- הוא יבכה ויקבל על עצמו להשתפר. יש ילד שכשיראה את הפנים שלנו לא מרוצות, יצחק כל הדרך אל הבנק- שהרי זה מה שהוא חיפש.

לכן קשה לכתוב משהו כללי, חשוב להכיר את הסיבות והמניעים של הילד ולהתייעץ עם המחנך של הילד, היועץ בבית הספר או עם איש חינוך.

עלינו לעבוד עם עקרון הפרדה.

חשוב לזכור שהילד הוא שקיבל את הציון הנמוך ולא הוריו, והציון הנמוך לא תמיד מעיד על הצלחה או כישלון בהרות, לפיכך הוא אינו צריך להשפיע על הדימוי העצמי שלנו מצד אחד, ולא לגרום לילד תחושת דחייה וחוסר ערך מצד שני. אחד התפקידים החשובים שלנו כהורים הוא לגרום לילד לחוש נאהב תמיד. זוהי התשתית למערכת יחסים בריאה, ורק על הבסיס הזה

ניתן לדון עם הילד במשמעויות הציון במבחן או בתעודה באופן ענייני.

ולכן כדאי להגיב באופן פרופורציונאלי: עלינו לזכור שהציון במבחן או התעודה היא משוב עבור הילד בראייה הסובייקטיבית של המורה. זהו כלי הערכה של הישגים הכוללים ידע ומיומנויות שונות, ואינו מנבא בהכרח הצלחה בחיים. כדאי לזכור שהכישלון הוא חלק מן החיים, והתמודדות נכונה עימו מביאה לצמיחה והתפתחות.

לכן יש להפריד בין הילד למעשיו: התעודה מגדירה את הילד כתלמיד, ולא כאדם. והכישלון בחשבון אינו הופך את הילד לכישלון באופן כללי.

ליסיום:

בוודאי ילד המביא "נח" שלילית יוצר אוירה לא נעימה לעצמו ולהוריו. זה טבעי להרגיש מושג לא נוחכ הכישלון של הילד ובפרט לנוכח ה"בושה" שהילד גורם.

כל הורה רוצה לרוות נחת מילדיו, אך עלינו להפריד בין "חוסר הצלחה" שלו לבין ההתייחסות כלפיו מבחינת בן. אסור לנו להרוס את המערכת של יחסים תקינים בינינו לבין הילד.

מהניסיון הייתי אומר: שדווקא לילד המתקשה או הבעייתי, דווקא לילד שלא מביא נחת- צריך להרעיף יותר חום ולהאזין אותו באופן מיוחד, שהרי אם אנחנו לא נעשה זאת- אין מי שיעשה זאת במקומנו ועדיף שהוא לא ימצא את הערכה במקום שלא היינו רוצים שיהיה שם...

לכן עלינו לעבוד על עקרון הפרדה "הילד נכשל- אך אינו כישלון" נאהב את הילד על אף כל מה שעובר עליו ונחפז לה' יתברך יכוון אותו ואותנו בדרך האמת- כי וודאי שהאמת של ה' היא רק לקרב את הילד ולא ח"ו לרחק אותו.

המשך אייה בשבוע הבא.

לייעוץ טלפוני ללא תשלום/או לתיאום פגישה צור קשר בימים ג' - ד' משעה 10-8 בערב
נייד: 0548-434-435
מייל: a0548434435@gmail.com

אברך צעיר שעלה לארץ ישראל קנה מוגן חדש. והנה המוגן התקלקל וטיפטף מים. הוא ניסה להסביר בעברית רוצצה לחברה שממנה קנה את המוגן כי המוגן מטפטף ולא הצליח להסביר להם. לבסוף הוא צעק בטלפון ותיאר את המצב המדויק כך: "המשיב רוח שלי - מוריד גשם!!!"

זמנים וירא תשע"ט

ירושלים	תל אביב	חיפה	באר שבע
17:19	18:36	17:27	18:38
18:31	18:32	18:31	18:33
19:10	19:08	19:08	19:11

הפסוק: ואשה אחת מנשי בני הנביאים (מלכים ב ד)
תזכורת: במוצ"ש בחצות אי"ה מקדימים את השעון שעה אחורה.

י"ל ע"י מוסדות "חוט של חסד" רח' שמואל הנביא 10, ירושלים ת.ד. 57669. טל: 02-5812252 פקס: 02-5812252 להצטרפות לקבלה בדוא"ל ולתגובות כתבו לנו 5812210@gmail.com

Breslev.com

דרושה ממלאת מקום לאחרית בוקר בטלמרקטינג
(בכשרידי הישיבה)

בעלת ניסיון בניהול צוות מקצועית ואחריות

בעלת אסרטיביות ויחסי אנוש מעולים יכולת הנעת צוות ותיק חוברה

02-5380002
קור"ח למייל: ba5812210@gmail.com

בואי לגלות את האור חנוכה באומן

02-5380008
חוט של חסד

חנוכה באומן תשע"ט
בילוי והזדמנות הרבנית לראש חתי

סיפור לשולחן שבת

החסד שהחזיר למוטב

המשך דבר ראש הישיבה

כאשר הרגישו שה' אוהב אותם - היה להם קל לאהוב את עצמם ואחד את השני וזו הייתה הנקודה הראשונה והיסודית שעליה היה ניתן לבנות את האמונה, את הנבואה, את כל התורה והמצוות. [ואילו לאחר חטא העגל שחזרה הוהמא, אנו שוב נתקלים בביטויים כמו 'בשנאת ה' אותנו' וכדומה].

אם אדם לא מאמין שה' אוהב אותו, לא תעזור לו אפילו נבואה ישירה מה', כמו בלעם שאמר לה' "איני חשוב בעיניך" (רש"י, בלק) ולכן עם כל הנבואה שלו נשאר רשע מרושע, שונא את עצמו ושונא את עם ישראל בכל לבו ונפשו ומאודו. ולכן הוא ההיפך הגמור מאברהם אבינו כמובא במשנה: "מה בין תלמידיו של אברהם אבינו לתלמידיו של בלעם הרשע".

וכן פורים נקרא 'ההתחלה של כל ההתחלות', כי בו זכו להרגיש את האהבת ה' גם בעומק חושך הגלות והיריחוק הרוחני של עם ישראל וכך קיבלו את התורה שנית מאהבה וזו הייתה ההתחלה של כל השיקום של עם ישראל בימי הבית השני וצמיחת כל התורה שבעל פה עד ימינו אנו.

תשובה - מאהבה

וזה היסוד של התשובה. אם אדם לא מאמין שה' אוהב אותו הוא לא יכול לעשות תשובה, הוא רק בורח מה' כמו אדם הראשון וקין. אבל כאשר אדם מאמין שה' אוהב אותו כמו בן יחיד, הוא מתבונן: אם הבן שלי היה יוצא מהדרך - כמה הייתי מרחם עליו כמה הייתי רוצה לעזור לו! כמה הייתי מתפלל עליו ומשקיע בו! כל שכן בורא עולם, כמה הוא מצפה ומחכה ורוצה שאשוב אליו, ואם אעשה את התנועה הקטנה ביותר ואבוא אליו, כמה הוא ישמח בי וירצה לעזור לי. ולכן אני יכול לעמוד לפניו ולבקש ולהפציר עד שהוא יושיע אותי לגמרי.

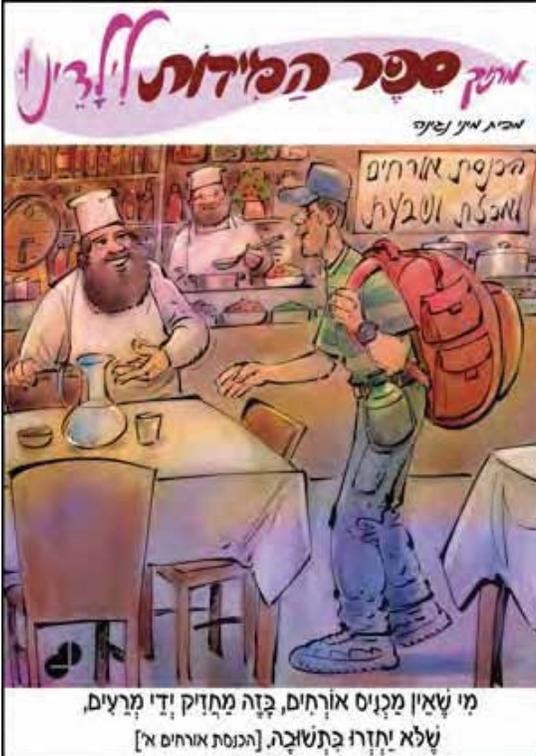
יוצא שהאמונה שה' אוהב אותך היא החיסון הטוב ביותר כנגד הייאוש והעצבות, הרדיפה העצמית וכל מחלות הנפש, והיא גם ההתעוררות הגדולה ביותר להזדרז ולהתחזק בעבודת ה' במסירות נפש ולעשות תשובה ולהרבות ולהאריך בתפילה.

לכן עם ה', חזקו ונתחזקה. מלך העולם אוהב אתכם. אתם אהובים ורצויים אצלו יתברך בלי גבולות וכל שום אינטרסים. הוא מכנה אתכם בכל כינוי של חיבה ואהבה. אתם יכולים לחזור אליו מכל מקום ובכל רגע ואחרי כל עבירה. תשנו את זה ותחזרו על זה בלי סוף, ואל תתנו לשום מחשבה הפוכה להיכנס ללבכם, כי היא מגיעה מזוהמת החש. וכאשר תחיו באמת את הנקודה הזאת, תחיו חיי אושר ושמחה ותגיעו לאמונה שלימה בה' ותזכו לכל הטוב שבעולם בגשמיות וברוחניות.

את שלום ואמון לבית ישראל

לעלו נשמת אדל בת בינה ז"ל

ל בני העיר, למגדול ועד קטן, הוקירו את הרב הצדיק, שנטל על שכמו את תפקיד "גבאי הצדקה" וטרח לכתת רגליו מדי יום ביומו באיסוף מעות לעשרות העניים שבעירו. "רבי נחומקה" כך כינו כלם את רבי נחום מהורדנה בכבוד ובחבה. שהיה גם לגאי צדקה. אך היו בין אנשי העיר אחדים שלא רחשו לרבי נחומקה כבוד והערכה. אחד מהם היה עורך דין עשיר וקמצן, שהתרחק משמירת מצוות ותייעב כל דבר שבקדושה. בדרך כלל היה רבי נחומקה מדיר רגליו מביתו של אותו עורך דין קשה לב, אולם פעם אחת נאלץ לשנות ממונהו.

הייתה זו עת ערב. פנסי הרחוב האירו באור קלוש והטילו צלליות ארוכות על פני הסמטאות הריקות. רבי נחומקה פסע ברחוב החשוך בארשת פנים דאוגה. הוא כבר סיים לעבר בין בתי העיר ולאסוף תרומות, אולם עדין לא הצליח לקבץ את מלא הסכום הנדרש. בזמן האחרון נודע לו על כמה משפחות שנספות שרעבות

☆☆☆

ללחם, ידע רבי נחומקה, שאם לא ידא לאותם משפחות אומללות אזי ילך מצבן ויחמיר. לשם כך היה עליו להגדיל את כמות הכנסות לקופת הצדקה. אולם כיצד יעשה זאת? בין האנשים המעוניינים לתת- כבר עבר. אין בררה, צץ לפתע רעיון במוחו, עליו לנסות ולגשת גם לאלה שאינם מעוניינים כל כך לתת... אולי הפעם יתעוררו רחמיהם ויסיכמו לפתוח את ידם הקפוצה ולהעניק תרומה לעניי עירם? בצעדים נמרצים פנה רבי נחומקה לעבר ביתו של עורך הדין העשיר. הוא נקש קלות על הדלת המתין לתשובה. מיד כשפתח בפניו עורך הדין את הדלת, שטח בפניו את בקשתו: מאחר שנסוכסו בעיר כמה משפחות שמגיעות עד פת לחם וגורלן רע ומו, אולי יסכים להיות שותף למצווה ולתמוך במשפחות הללו.

אולם בטרם סיים רבי נחומקה את דבריו, אדמו פניו של עורך דין מכעס, והוא החל לצעק: "הסתלק מכאן, קצצן שכמו! מי ביקש ממך לחזר על הפתחים? לא אתן לך מאומה! אל תעז לבוא שוב אל ביתי!" ללא אומר דברים סב רבי נחומקה על קביו וחזר אל הרחוב האפלולי, כשבאזניו ממשיכים לצלצל החרפות והגדופים שהשמיע לעברו עורך הדין הכועס.

☆☆☆

לא ארכו הימים, והנה נתרגשה על אותו עורך הדין הכועס.

דין צרה גדולה. הוא נתפס בעבירה על חוקי הממשלה ונדון למאסר של שנתיים ימים. אשת עורך הדין לא ידעה את נפשה מרב צער ויגון. היא שכרה את הפרקליטים

עברו שנתיים ימים. עורך דין סיים לרצות את ענישו ושם את פעמיו לביתו. 'מי יודע', חשב עורך דין לעצמו בחשש, 'מה מצבם של אשתי וילדי... אולי סבלו מחרפת רעב? אולי נאלצו למכור את הדירה ולהצטופף

בחדרון מוזנח ועלוב? האם קעת הם הזים ושדופים, ועיניהם שקועות בחוריהן? ואשתי אולי אמצא אישה מדוכאת ומרת נפש, שנאלצה לעבוד בעבודות בזויות ומפרכות בכל אותה תקופה כדי להחיות את בני ביתה? כך התרוצצו מחשבות מפחידות בראשו של עורך דין, ופחד עז שיתק את ליבו. לבל הולם התקרב אל ביתו. על הדלת התנוסס עדין השלט המוכר של שם משפחתו. נראה כי בני משפחתו עוד מתגוררים בדירה זו, חשב באנחת רווחה, הוא נקש קלות על הדלת---

"אבא! אבא!" פרצה הקריאה הנרגשת.

דמעות טשטשו את ראייתו של עורך דין השב. דקות ארוכות לא חשב על שום נושא מלבד על הפגישה הממודשת עם בני משפחתו האהובים.

רק לאחר ששככה ההתרגשות הראשונית, נפנה עורך הדין לסרוק את הבית. לשמחתו ולפליאתו נוכח לדעת כי הבית נראה בדיוק כפי שהיה כשיצא

ממנו: אותם רהיטים נאים, אותן נברשות יקרות, אותם חפצי נוי מרהיבים...

"כיצד הצלחת לנהל את הבית? כיצד עלה בידך להמשיך בחיי הנוחות כאלו לא ארע דבר?" פנה משתומם אל אשתו. דמעות עלו בעני האישה כשזכרה במיטבם: "אותו זקן שמחזר תמיד על פתחי נדיבים- הוא שהחזיקני בימי מצוקתי. מדי שבוע בשבוע היה מביא לי עשירים וחמשה רובלים! מי יודע מה היה בסופו לולא עזרתו של רבי נחומקה!"

משמע עורך הדין את הדברים. חוורו פניו. הוא זכר היטב שהתייחס אל רבי נחומקה בזלזול ובהשפלה.

ללא שהות רץ האיש לביתו של רבי נחומקה, נכל לרגליו ובקש בבכי שימחל לו על התנהגותו המחפירה שנתיים לפני כן. הוא הודה לו מעמק ליבו על העזרה הנדיבה שהגיש למשפחתו בשעתם הקשה והבטיח להחזיר את הסכום כולו מיד כשיעלה הדבר בידו.

מאותו יום ואלך הפך עורך הדין לאיש אחר. חזר להיות יהודי שומר תורה ומצוות ופתח את ידו לצדקה וחסד עבור כל נזקק.

☆☆☆

באותו שבוע סר רבי נחומקה אל ביתה של האישה. בקולו העדין ניסה לעודד את האישה השבורה ולנסך בה אמונה וביטחון. "השם יתברך ודאי לא יעזבך. אמרי נא לי, 'שאל', איזה סכום דרוש לך כדי לחיות את משפחתך למשך שבוע ימים?"

"עשרים וחמישה רובל" ענתה האישה. "אם כן, הא לך עשרים וחמשה רובלים כהלואה לקנות את כל הדרוש לך ולבני בתין למשך השבוע. זאת אייעץ לך: אל תמכרי את דירתך ולא את הריטון. המשיכי לנהל את אורח החיים שהתרגלת אליו, וה' יהיה בעזרתך".

מאותו יום ואלך היה רבי נחומקה מגיע אל בית האישה מדי שבוע ומגיש לה בפשטות עשרים וחמשה רובל. לאחר מכן היה חומק מן הבית ומקפיד כי לא יראהו איש.

דרוש !!!

בית ספר בנות "שירת מרים" בנשיאות הרב שלום ארוש הי"ו, דרוש בתרומה פסנתר חשמלי במצב טוב, או תרומה לקניית פסנתר חשמלי. לפרטים 052-3372277

קו האמונה
לשמוע אמונה כל יום כל היום
02-6444250
להתחזק יחד עם הרב שלום ארוש שליט"א

חוט של חסד

הגליון לכל בית יהודי | בנשיאות הרב"צ שלום ארוש שליט"א פרשת וירא | חיי השון תשע"ט (27/10/18) | גליון 593

מהי זוהמת הנחש ואיך נפטרים ממנה אחת ולתמיד?

של ה' האוהב והאהוב. הוא מלא באש ובאנרגיה, רץ וקופץ ורוקד בעבודת ה', כי הוא מלא ברצונות ובהבה. טוב לו עם עצמו. קל לו להאריך שעות על גבי שעות בתפילה, כי הוא מבקש מהאוהב הגדול ביותר שלו שרק רוצה את קרבתו ורק רוצה להשפיע עליו את כל הטוב שבעולם.

נוטעים את אילן האמונה בלבנו

וזה היה אברהם אבינו: עמוד האמונה, עמוד האהבה, עמוד הזריזות, עמוד המסירות. מאיפה כל זה נובע? מהאהבה. הוא התנקה לגמרי מכל הרגשה שה' שונא אותו, והיה מלא בהרגשה של אינסוף האהבה של ה' לכל נברא. לכן הוא היה יכול להתפלל אפילו על אנשי סדום שהיו חלאת המין האנושי. הוא האמין שה' אוהב אפילו אותם. ועל ידי האמונה שה' אוהב אותו הוא היה כולו זריזות ומסירות. הוא היה כולו חסד. הוא הרגיש כמה חסד ה' עושה אתו והעביר את זה לכל אדם. הוא נתן לאנשים לאכול רק כדי שירגישו שה' אוהב אותם ודרך זה יגיעו לאמונה. לא דרך הרצאות וסמינרים ולא דרך שכנועים. רק דרך חסד ואהבה. ועל כזה בסיס יציב ובריא צמחה האמונה של כל העולם.

וזה מרומם בנטיעת האשל שנטע אברהם כדי לעשות חסד עם הולכי דרכים. עפ"י דברי חז"ל המנובאים ברש"י: על ידי אותו אשל, נקרא שמו של הקב"ה אלוה-לכל העולם. לאחר שאוכלים ושותים, אמר להם ברכו למי שאכלתם משלו... ולפי הרשב"ם היה זה מטע עצים להתבודדות ולתפילה. ושני הפירושים הם פירוש אחד, שעל ידי החסד והאהבה וההרגשה שה' אוהב אותך, מגיעים לאמונה שלימה ועושים תשובה ומאריכים בתפילה.

ההתחלה של כל ההתחלות

כל מהלך של התחלה חדשה בעבודת ה' בכלליות ובפרטיות חייב לבוא מתוך הידיעה שה' אוהב אותך. לכן מתוך האמונה האדירה של אברהם שה' אוהב אותו התחיל צמח כל עם ישראל, כל התורה וכל המצוות.

וכן במתן תורה, כאשר עם ישראל התחילו להיות עם ה' והיו אמורים לקבל תורה ומצוות, זה לא היה אפשרי עד שפסקה זוהמתן כלומר שפסקה מהם ההרגשה שה' שונא אותם, והסימן לכך היה האחדות הנפלאה שהייתה ביניהם

כי אני נפגש בכל יום עם עשרות ומאות אנשים שבורים ורצוצים ממה שעובר עליהם ומהחסרונות שלהם ומהעבירות שלהם ומעוד אינסוף סיבות; ואני יודע שכולם שבורים מסיבה אחת בלבד, הם שבורים מכך שהם חושבים שה' לא רוצה אותם, לא אוהב אותם, שונא אותם, כועס עליהם ועוד מחשבות מעין אלה.

לכן בני ישראל היקרים שימו לבבכם היטב ותחקקו את הדברים על לבכם:

ה' אוהב אותך כמו בן יחיד. כמו שאתה. הוא מצפה ומחכה לך. הוא שמח בכל תנועה שלך. אל תרדוף את עצמך. אל תאשים את עצמך. אל תסתכל על הרע של עצמך. ה' לא מסתכל על הרע שלך (עיין ל"ת

מאות אנשים ורצוצים ממה שעובר עליהם ומהחסרונות שלהם ומהעבירות שלהם ומעוד אינסוף סיבות

ז). **ה' מתפאר בך ובכל תנועה שלך. ה' מתגאה בך ומאמין בך והוא אוהב אותך אהבת עולם, אהבה אינסופית, גבול וקץ ובלי שום אינטרסים. כל רצונו של בורא העולם הוא רק שאתה תצליח ושיהיה לך רק טוב, טוב אמיתי ונצחי.**

התוצאות של הידיעה

הנקודה הזאת שה' אוהב אותך היא האל"ף של האמונה. היא ההתחלה של הכול. בלי זה אי אפשר להתחיל כלום. כאשר אדם לא מאמין שה' אוהב אותו – הוא לא יכול לבוא לאהבה וליראה; הוא לא יכול לאהוב את עצמו ואת ה' ואת עם ישראל; הוא נעשה מדוכא עצוב ועצל.

ולכן אומר רבינו הקדוש **שעיקר נשיכת הנחש היא עצבות ועצלות** (ל"מ קפט), כי עצבות ועצלות הן התוצאה הישירה של חוסר האמונה בכך שה' אוהב אותך. אם אתה נמצא אצל מישהו שלא אוהב אותך, אתה מדוכא ושבור, וסוגר בתוך עצמך, אין לך חשק לדבר איתו, ואין לך חשק לעשות שום דבר בשבילו. ולכן מי שלא מאמין שה' אוהב אותו, לא יכול להתפלל בכלל, ואם הוא כבר מצליח לדבר בשפה רפה, אין לו סיכוי להאריך בתפילה ולהתחנן, כי הוא לא מאמין שה' אוהב אותו ורוצה את טובתו, הוא מלא בזוהמת הנחש.

ולעומת זאת, כאשר אדם מרגיש את אהבת ה' אליו – הוא אוהב את ה' בחזרה, הוא אוהב את עצמו, הוא אוהב כל יהודי, כי כל יהודי הוא הבן

(מהעץ).

במילים אחרות **הנחש הכניס בחווה את ההרגשה שה' שונא אותה**, וממנה זה עבר לאדם הראשון ולכולנו. וזאת "זוהמת הנחש", זה ה'לכלוך' הגדול של כל אדם. **הזוהמה היא ההרגשה ההרסנית שהאדם מרגיש שה' לא אוהב אותו, שונא אותו**, וזה שורש כל העבירות. ואם רוצים להתחיל לצעוד במסלול של תיקון האדם ותיקון העולם, חייבים להחדיר ללבנו את הידיעה האמתית שה' אוהב אותנו!

וזאת נקודה מאוד מאוד יסודית בחיים. כבר כתבתי על כך בכמה מקומות ובפרט בספרי "עץ הדעת" שידיעה זו היא הידיעה הכוללת את כל הידיעות והיא יסוד כל החכמות, והיא השורש וההתחלה של האמונה.

כי כאשר חסרה האמונה שה' אוהב אותנו, למעשה אין אמונה. "להאמין" בה' ולחשוב שהוא כביכול שוטר או פקח שרק בוחן ומחפש להכשיל אותנו – זו לא אמונה. רק זו אמונה: להאמין שה' אוהב אותנו קָבָב את בְּנוֹ, הוא אוהב אותנו אהבה אינסופית כמו שאנחנו ורק רוצה בהצלחתנו, ושגם אחרי העבירה החמורה ביותר ה' מחיה את האדם וזה אומר שהוא אוהב ומאמין בו ורוצה שהוא יחזור בתשובה. בעיות רבות והסיבה אחת ומדוע חשוב לי לחזור על כך שוב ושוב?

על הפסוק "ויטע אשל בבאר שבע" אומר זוהר הקדוש שאברהם אבינו תיקן את הקיצוץ שקצץ אדם הראשון. כלומר, אדם הראשון גנב וקטף בעץ הדעת, ונטיעת העץ של אברהם אבינו מסמלת את התיקון שתיקן אברהם את החטא של אדם הראשון.

ומכיוון שעל כולנו מוטל לתקן את חטא אדם הראשון ועל כולנו מוטל ללכת בדרכו של אברהם אבינו ע"ה, לכן נעמיק בנקודה יסודית מאוד בחטא אדם הראשון ובתוצאותיו, ונבין כיצד אברהם אבינו גילם ביישנותו את ההיפך הגמור מהפגם והיה נקי לגמרי מכל השפעותיו, ולאור זאת נבין מהי העבודה שלנו וכיצד נזכה גם אנחנו להתנקות ולהיטהר מהחטא.

ראשית נקדים שחטא אדם הראשון הוא השורש של כל החטאים, וממילא כאשר משתדלים ללכת בדרכי הצדיקים שהן דרכי התיקון לחטא אדם הראשון, זוכים ומכלימים ולהצלה מכל סוגי היצר הרע ומכל הפגמים והעבירות, וכן זוכים למנוע אדיר שדוחף את האדם קדימה בכל החזיתות בעבודת ה'.

היסוד של החיים

רש"י הקדוש שכל דבריו הם יהלומים ומרגליות, טמן לנו יהלום יקר שביקרים בתוך דבריו הקדושים. כאשר הסית הנחש את חוה, אמר לה שה' יודע שכאשר תאכלו מן העץ ייפקחו עיניכם וה' רוצה למנוע זאת, ולכן ציווה עליכם לא לאכול מהעץ. מברא רש"י: "כל אומן לא שונא את בני אומנותו, מן העץ אכל (הקב"ה) וברא את העולם (ומכיוון שהוא שונא אתכם אסר עליכם לאכול

בס"ד

סופ"ש שבת שירה

עם הרב שלום ארוש שליט"א
הפייטן יובל טייב
וזמר אורח

17.01.19 | י"א שבט

050-2320100

LAKE HOUSE *Kennett*

02-5308000

פְּשַׁדָּה הַיּוֹמִי

"בענין נוסח הברכה על עבודות הכהונה"

מנחות ע"ה ב' דתניא היה עומד ומקריב מנחות בירושלים אומר ברוך שהחיינו וקימנו וכו' והוא מתוספתא ברכות פ"ה הכ"ג ושם איתא ה' מקריב מנחות אומר ברוך שהגיענו כו' וכשהוא מקריבן אומר בא"י אקב"ו להקריב מנחות והסכימו התו' (ו"ה הי') דמיירי בכהן ולא ביהר"א ע"ש. והנה בגמ' סוטה ל"ט א' מצינו גבי ב"כ אשר קדשנו בקדושתו של אהרן וצונו לברך את עמו ישראל באהבה והי' אפ"ל שהוא רק נוסח הברכה של ב"כ שתקנו כן אבל לא בכל עבודות כהונה אבל הרמב"ם כ' בסוף הל' תרומות שכל האוכל תרומה מברך אשר קדשנו בקדושתו של אהרן וצונו לאכל תרומה וכן קבלנו וראינו אותם מברכים אפ' בחלת חו"ל ע"ש וכו"כ בפ"א מביכורים ה"ב על כל אכילת מתנות כהונה ע"ש ומב' דהוא מסורה דמברכין כן על כל מצות כהונה ונראה דה"ה על כל ט"ו עבודות כהונה (אם מברכין על כולם עי' מ"מ ריש ה' מעה"ק) צריך לברך על כולן א"ק בקדושתו של אהרן אמנם העבודות הכשרות גם בזר יברכו רק אקב"ו כמו בכל המצות, ולפ"ז צ"ל דהתוספתא קיצרה בזה ובאמת צ"ל אשר קדשנו בקדושתו של אהרן וצונו וכו', והטעם נראה משום דל"ש לברך סתם אשר קדשנו במצותיו וצונו כיון שא"ז מצוה לכל ישראל רק לכהנים ולא דמי למ"ע שהזמן גרמא דאע"ג דאינם בנשים מברכין סתמא דשא"ה דגם אשה יכולה לעשות מצוה זו ויש לה שכר כאינה מצווה ועושה ואפ' להסוברים שאין אשה מברכת על מ"ע שהז"ג מ"מ מצוה איכא משא"כ מצות שבכהנים שאם ישראל יעשו אין להם מצוה כלל.

(נחל איתן ס"טו ס"ג סק"ה דרך אמונה פ"א ה"ב מביכורים ביה"ד"ה וכל ע"ש עוד)

דברי חיזוק למצות לוית האורחים

כפי שנכתבו ע"י חתנו של רבינו שליט"א הגאון הגדול רבי יצחק קולדצקי שליט"א

מבואר באהבת חסד חלק ג' פרק ב' שכל מה שפירטה התורה באברהם אבינו, לומדים ממנו הלכות בהכנסת אורחים עיי"ש. וברמב"ם פ"ד מהלכות אבל כתב וז"ל: שכר הלויה מרובה מן הכל והוא החוק שחקקו אברהם אבינו וכו' וגדולה הכנסת אורחים מהקבלת פני השכינה, ולויים יותר מהכנסתם, ואמרו חכמים כל מי שאינו מלווה כאילו שופך דמים. והחפץ חיים שם בהגה"ה לימד זכות על העולם שמקילים בזה ואינם מלווים עד תחום שבת וכתב שם כמה טעמים א. ע"פ מה שכתב הדרכי משה בסוף טור חו"מ שמוחלין על כבודם. ב. משום דבזמנינו הדרכים מיושבים ומסומנים ואין חשש שיטעה האורח בהם. ג. בעמק ברכה הביא בשם החזון איש עוד טעם משום שהרבה נוסעים בדרך וכל אחד נעשה לויה לחבירו, ולבסוף סיים הח"ח שכל זה לימוד זכות במה שאין זהירים לילך עד פרסה או עד תחום שבת, אבל חלילה לפטור עצמינו ממצות לויה לגמרי [כלומר פחות מד' אמות] שבגמרא איתא שהוא סגולה להאורח שלא יארע לו ח"ו אסון בדרך, וגם ע"י הלויה נגמרה המצוה בשלימות כי אש"ל ראשי תבות אכילה שתיה לויה. עוד כתב שם באהבת חסד: ושמעתי שהיה מעשה באחד שהיה מכניס אורחים שאירע לו מעשה ששלטה האש בנכסיו, ותמיהו העולם עליו מדוע לא הגינה עליו זכות מותו, ואמר גדול הדור אחד מפני שמנהגו היה לקבל את האורחים רק באכילה ושתיה ולא קיים מצות לויה, ואכילה ושתיה ראשי תבות א"ש, כלומר שעל כן לא היה כח במצוה להגן עליו כי שם אש"ל אינו מונח אלא אם כן השלימה כראוי עכ"ל.

ומשמע בגמרא וברמב"ם שמצות לויה הוא רק ביוצא לדרך חוץ לעיר. מרן הקה"י זצ"ל היה מקפיד כאשר ביקרו אצלו אורחים שנוסעים לחו"ל ללוות אותם ד' אמות וגם כאשר ביקרו אצלו בלילה והנסיעה היתה למחרת ביום היה מלווה כן משום שבליילה הולך אחרי היום, ולעת זקנתו כשההליכה היתה מאד קשה לו היה מלווה עד פתח החדר. זכרוננו שכתב ביקרתי בבית מו"ח הגר"ח קניבסקי שליט"א בהיותי חתן, וגרתי אז בירושלים, וכאשר יצאתי וכבר הלכתי עשרות מטרים, רץ לקראתי מו"ח שליט"א ללוות ד' אמות לקיים דין לויה. ולסיום, גרסינן במסכת ברכות אמר ר' אבין הלוי הנפטר מחבירו לא יאמר לו לך בשלום אלא לך לשלום שיתרו אמר למשה לך לשלום והלך והצליח וכו'.

שו"ת בעניני פרשת השבוע

מצות ביקור חולים

[יח"א, וירא אליו ה' באלני ממרא והוא ישב פתח האהל פתח היום. וברש"י (שם) וירא אליו - לבקר את החולה. אמר רבי חמא בר חנינא יום שלישי למילתו היה, ובא הקדוש ברוך הוא ושאל בשלמו:]

וכתב הרמב"ם (הלכות אבל פרק י"ד הלכה א'), מצות עשה של דבריהם לבקר חולים, ולנחם אבלים, ולהוציא המת, ולהכניס הכלה, וללוות האורחים, ולהתעסק בכל צרכי הקבורה, לשאת על הכתף, ולילך לפניו ולספור ולחפור ולקבור, וכן לשמח הכלה והחתן, ולסעודם בכל צרכיהם, ואלו הן גמילות חסדים שבגופו שאין להם שיעור, אף על פי שכל מצות אלו מדבריהם הרי הן בכלל ואהבת לרעך כמוך, כל הדברים שאתה רוצה שיעשו אותם לך אחרים, עשה אתה אותן לאחיק בתורה ובמצות.

רצה לבקר חולים ולא עלתה בידו

שאלה. יש לשאול בקיום המצוה של והלכת בדרכיו, האם אדם שהלך לבקר את החולה ולא מצאו בביתו קיים מצוה זו.

תשובה. קיים גם ביקור חולים כמש"כ הרא"ש.

ביאור דברי הרמב"ם ויוצא בביקור חולים שאלה. הרמב"ם (בפ"ד מהל' אבל ה"ו) כ' הנכנס לבקר את החולה מבקש עליו רחמים ויוצא, מהי משמעות "ויוצא", וכי זהו חלק מהמצווה.

תשובה. שלא יאריך ויכביד. **שאלה.** האם המבקר חולה צריך לכתחילה לדבר עם החולה או שסגי בעצם הביקור ללא שום דיבור. (וראה פירוש הרא"ש על התורה, וצ"ע מד' השר"ע יר"ד סי' של"ה).

תשובה. סגי. ביאור כוונת רבינו דבשביל קיום מצוה אין צריך לדבר עמו אלא סגי בזה שמבקר דהרי נוטל אחד משישים בחליו, אמנם פשוט דאם החולה צריך שידברו עמו ברור שיש כאן תוספת ומעלה במצוה כשעושה כן.

ביקור חולים בחולה מדבק

שאלה. מדוע לא מצינו במצוות ביקור חולים שחילקו חז"ל בין אם החולה הוא

חולה בחולי המדבק, ובין חולי שאינו מדבק, והאם באמת יש חילוק במצוות ביקור חולים, והאם יש חילוק בין ספק סכנה לודאי סכנה.

תשובה. עיין נדרים מ"א ע"ב בורדס אין מבקרין אותו (פרש"י שיכול לקפוץ מזה לזה).

המבקר חולה האם צריך להזכירו שיעשה תשובה

שאלה. בילקוט שמעוני כתוב שאין החולה עומד מחוליו עד שמוחלין לו על כל עונותיו, האם המבקר את החולה ראוי להזכירו לחולה לעשות תשובה.

תשובה. בלא"ה רשאי. לכא' כוונת רבינו כמו שכתב בקרן אורה (נדרים דף מ"א ע"א) ע"ד הגמ' שם לגבי מבקר חולה, ה' ישמרהו מיצר הרע כו'. כל אלו הם מדה במדה, דעיקר הביקור הוא להחזיר את החולה בתשובה ולפשפש במעשיו. ולזה המבקר ישמר מיצר הרע גם כן עכ"ל. וא"כ בוודאי אף בלא דברי הילקוט שמעוני ראוי להזכירו שיעשה תשובה.

(שמחת מרדכי)

לקבלת הגיליון ניתן לשלוח בקשה במייל: 0573145900@okmail.co.il או בפקס: 077-2092005

נשמח לקבל הערות והארות וכן עובדות ושו"ת מרבינו

להנצחות ולתרומות: 053-3145900 כתובת: ר' יהודה הנשיא 52 בני-ברק

גיליון מס' 304 פרשת וירא
תשע"ט שנה שישית

גליון זה יוצא
לזכות ידידנו החשוב
שיראה ברכה והצלחה בכל הענינים

דברי שי"ה

ממון רשכבה"ג שר התורה הגר"ה קניבסקי שליט"א

פשוט על הפרשה

א"ה בשבוע

הבא נביא

בגליון

"דברי שי"ה"

את שיעורו

של רבינו

שליט"א כפי

שמסר ביום

היארציט של

דודו הגדול

מרן בעל

החזון איש

זיע"א,

במלאות 65

שנה

להסתלקותו.

"והשענו תחת העץ" (יה, ד)

בר"ה י"א א' מבואר דבסוכות הי' מעשה זה (ואף דבתוס' כ' שם דל"ד רק ב' ימים קודם סוכות ע"ש בפנ"י דלמסקנת תוס' הוא דוקא בסוכות) וכיון דקיים א"א כה"ת נראה דהאי עץ תלוש הי' והי' סוכה וכ"ה בבמדב"ר פ"ד סי' ב' והשענו תחת העץ שעשה להם סוכה, ולפ"ז יל"פ ואקחה פת לחם וגו' אחר תעבורו כי על כן עברתם על עבדכם משום דהולכי דרכים פטורין מסוכה אך מבואר בסי' תר"מ (ע"ש במ"ב סק"מ) שאם נזדמן לו סוכה בלי טורח חייב בסוכה וז"ש כי על כן עברתם על עבדכם ונזדמן לכם סוכה בלי טורח ולכן תכנסו ותאכלו פת לחם בסוכה.

"וילאו למצוא הפתח" (יט, יא)

להגיד רשעתם שגם אחר שראו הנס שהוכו כולם בסגורים מ"מ חיפשו הלאה את הדלת לשוברו. מאאמ"ר זללה"ה. וכן מש"כ ויהי כמצחק בעיני חתניו הוא להגיד רשעתם דהרי כתיב ואנשי העיר אנשי סדום נסבו על הבית מנער ועד זקן כל העם מקצה וא"כ גם חתניו היו ביניהם (ואף את"ל שלא היו ביניהם עכ"פ בודאי ידעו מזה שהרי כל העיר היו שם) וכולם ראו הנס שהוכו בסגורים פתאום כל העיר והבינו שיד המלאכים כאן ואפ"ה כשא"ל שמשחית השי"ת את העיר לא חשו כלל לדבריו רק הלעיגו מהם.

(טעמא דקרא)

"וימל אברהם את יצחק בנו בן שמונת ימים" (כא, ד)

שאלתי להגר"ח שליט"א מה סנדק צריך לכוין בברית ואמר בשם החיד"א שימשך נשמה קדושה לילד, שיהיה צדיק ולא יפגום בברית קודש. והגר"ח שליט"א מוסיף שיהיה לילד אריכות ימים ושנים בבריאות (כך אמר לי נכדו הר"ג הוניגסברג שליט"א) כמו כן שמעתי מהגר"ח שליט"א שהטעם שמבקשים בברית בשכר זאת וגו' צוה להציל ידידות שארנו משחת וכו' משום ששכר זאת הובטח בתנ"ך (זכריה ט') גם את בדם בריתך שלחתי אסירך וגו'.

(דברך נצב בשמים)

עלי שי"ה

"עבירת תנועה"

אל רבינו הגיע השבוע מהצפון אחד מתלמידיו.

'רבי' אמר התלמיד, הנני זקוק לברכה מיוחדת הפעם. בני הילד, נסע בהסעה פרטית בדרכו לתלמוד תורה, אלא שבדרכם עצר אותו שוטר וקנס את הנהג בסכום גבוה על עבירת תנועה שביצע, בגין הילד. ואבקש ברכה שהענין יסתדר בקלות.

רבינו לא מיהר לברך אלא שא"ל אותו: איזה עבירה בדיוק עבר הבן שלך?

ענה התלמיד, שכנו לא היה חגור כראוי. הגיב רבינו, נו, אכן נהג שלא כהוגן. רבינו הרהר לרגע, והסכים לברך בהצלחה, לא לפני שהוסיף שיש להזהר.

כשיצא סיפר רבינו:

לפני שנים רבות נסענו עם אבא ז"ל באוטו, והנהג נסע שלא כחוק, אבא ביקש מיד לרדת באמצע הדרך, הוא אמר שזה מסוכן לנסוע עם נהג שעובר על חוקי התנועה, ואכן ירדנו באמצע הדרך ולא הסכים להמשיך איתו.

בפעם אחרת דיבר רבינו עוד דברים בזה, וכך אמר:

יש יוכוח האם על חוקי המדינה ניתן לומר דינא דמלכותא דינא או שלא. זה לא יוכוח חדש, אבל זה ברור כי חוקים שהם של סברא שעושים לטובת הסדר והשמירה על האנשים, בודאי שחייבים לשמור על זה, הרי כבר חז"ל אמרו אלמלא מוראה של מלכות איש את רעהו חיים בלעו. כך גם לגבי חוקי התנועה בכבישים, הרי הם נתיסדו לטובת האנשים ובודאי חייבים לשמור על זה ולקיים אותם! בודאי מי שלא זהיר בזה הוא נוהג שלא כדין, ויש מקרים שהוא רודף וצריך למסור על כך.

בברכת שבת 80
זיכרון לרבינו

ולפי זה מה שכתב הרמ"ע מפאנו שנחשון בן עמינדב נתגלגל ביוסף בן סימאי: "כי אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא", כוונתו כמו שפירש ב"מאור עינים" (פרשת וירא דף נח.), כי "יחטא" הוא מלשון חסרון כמו שכתוב (שופטים כ-ז): "קולע באבן אל השערה ולא יחטיא", וזהו פירוש הפסוק: "אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא", שלא יהיה קצת חסרון בטוב כי איננו בשלימות, וכן אצל נחשון בן עמינדב לא היה בשלימות כיון שלא היה לו ניסיון גם במדה הפוכה.

לפיכך סיבב הקב"ה שנחשון בן עמינדב נתגלגל ביוסף בן סימאי, שהיה לו רכוש רב בהיותו קרוב למלכות ופרצה אש בארמונו. והנה מדרך הטבע מתגבר יסוד האש שבאדם לפעול בזריות, לכבות את האש ולהציל את רכושו. אולם יוסף בן סימאי לא רק שהוא עצמו לא כיבה את האש משום שהיה זה יום השבת, אלא גם מנע מהגויים שבאו לעזרתו שלא יכבו את האש כי שבת היום, ובכך הגביר את יסוד המים שבקברו לצננו מלכות את האש.

נמצא לפי זה כי בעוד שהניסיון של נחשון בן עמינדב היה בקום ועשה, להפעיל את יסוד האש שבקברו להתגבר על יסוד המים ולקפוץ לתוך הים, הניסיון של יוסף בן סימאי היה להיפך, להפעיל את יסוד המים שבקברו להתגבר על יסוד האש, שלא לכבות את האש שעמדה לשרוף את כל ביתו ורכושו.

נפלא להבין בזה כי כמו שנעשה הנס של קריעת ים סוף שייבשו המים, מדה כנגד מדה בזכות שהגביר נחשון בן עמינדב יסוד האש שבקברו לייבש את יסוד המים המצננו מלקפוץ לתוך הים, כן אצל יוסף בן סימאי גלגלו של נחשון בן עמינדב, בזכות שהגביר יסוד המים לצנן ולכבות את יסוד האש שבקברו, שלא יפעל לכבות את האש שכילה את כל רכושו, זכה מדה כנגד מדה שנעשה לו נס שירדו גשמים שהם מיסוד המים, וכיבו את האש מיסוד האש שביקשה לכלות את כל רכושו, ובכך נתקן נחשון בן עמינדב לגמרי על ידי שעבד את ה' בשתי המדות המנוגדות מיסוד האש ומיסוד המים.

בא השטן ועשה עצמו כנהר מים, כדי לעורר את יסוד המים המצנן את יסוד האש מלקיים מצות העקידה, וכאשר ראה אברהם את כוחו הגדול של השטן התפלל לה': "כי באו מים עד נפש", ונעשה לו נס: "מיד גער הקב"ה את המעיין ויבש הנהר ועמדו ביבשה", בזכות שהגביר אברהם את יסוד האש שבקברו לייבש את יסוד המים המצנן.

כן בקריעת ים סוף היה לנחשון בן עמינדב ניסיון גדול מיסוד המים שבקברו, לצננו מלקיים רצון ה' לקפוץ לתוך הים, אלא שבגודל אהבתו לה' הלך בדרכו של אברהם, להגביר את יסוד האש שבקברו לקיים מצות ה' במסירות נפש, עד כדי כך שיסוד האש ייבש את יסוד המים שבו וקפץ לתוך הים, לכן כמו שנעשה נס לאברהם שהתייבשו המים ונהפכו ליבשה, כן שם הקב"ה את הים לחרבה.

יוסף בן סימאי הגביר את יסוד המים על יסוד האש

בדרך זו במסילה נעלה לבאר בדחילו ורחימו הטעם שנחשון בן עמינדב נתגלגל ביוסף בן סימאי, על פי המבואר בספרי יראה יסוד גדול, כי תכלית העבודה היא שיעבוד האדם את ה' גם במדות המנוגדות לטבעו. והביאו ראייה לדבר מדברי הזוהר הקדוש הנ"ל, כי מעשה העקידה נחשב ניסיון רק לאברהם שמדתו חסד, משום שהיה מנוגד לטבעו להעלות את בנו יחידו על המזבח ולשחטו לה', אבל יצחק אבינו שעבד את ה' תמיד במדת הדין, לא נחשב מעשה העקידה לניסיון כל כך כמו לאברהם.

מעתה יש לומר כי הן אמת שנחשון בן עמינדב מסר נפשו בהתגברות יסוד האש על יסוד המים, אולם עדיין היה בו פגם דק מן הדק שהרי יש מקום למקטרג לומר, שהוא נולד עם טבע כזה שישוד האש פועל אצלו לעשות הכל בזריות כנגד יסוד המים, כמו שנמצאים אנשים שמסכנים חייהם בהתגברות יסוד האש שבקברם. על כן היה צריך תיקון שיהיה לו ניסיון לעבוד את ה' גם במדה הפוכה, על ידי שיגביר יסוד המים לצנן יסוד האש שבקברו שלא יעשה מעשה שאין ראוי לעשותו.

"אלא את אברהם, ודאי דבעי לאתכללא בדינא, דהא אברהם לא הוה ביה דינא כלל מקדמת דנא, והשתא אתכליל מיא באשא, ואברהם לא הוה שלים עד השתא, דאתעטר למיעבד דינא ולא תקנא ליה באתריה, וכל יומוי לא הוה שלים עד השתא דאתכליל מי"א באש"א ואש"א במי"א, ובגין כן והאלקים נסה את אברהם ולא את יצחק".

בתרגום ללשון הקודש:

"אלא את אברהם, ודאי שהיה צריך להתכלל בדין, שהרי אברהם לא היה בו דין כלל לפני זה, ועתה נכלל מים באש, ואברהם לא היה שלם עד עתה, שנתעטר לעשות דין ולתקנו במקומו, וכל ימיו לא היה שלם עד עתה שנכלל מים באש ואש במים, על כן והאלקים נסה את אברהם ולא את יצחק".

ביאור הדברים על פי הידוע כי אברהם אבינו עבד את ה' כל ימי חייו בהכנסת אורחים, כי היה מרכבה למדת החסד שהיא בבחינת מים. והנה מעשה העקידה להעלות את בנו יחידו על המזבח ולשחטו לה' הוא מעשה של דין בבחינת אש, לכן נחשב מעשה העקידה ניסיון דוקא לאברהם בעל החסד, שהצריך לעשות מעשה נגד טבעו, ועל ידי מעשה העקידה נכללו המים שהם מדת החסד עם האש מדת הגבורה, אבל יצחק שעבד תמיד את ה' במדת הדין, לא נחשב מעשה העקידה לניסיון כל כך כמו לאברהם.

נמצא לפי זה כי בשעת העקידה הבעיר אברהם אבינו את יסוד האש שבקברו, כדי לעשות מעשה של דין ביסוד האש בהתלהבות אש קודש, ולהתגבר על יסוד המים מדת החסד שבו, לכן התלבש השטן בנהר מים כדי לעורר אצל אברהם את מדת החסד שבו, ולצנן בכך את התלהבות האש לעשות מעשה של דין להעלות את יצחק על העקידה, עד שבא הקב"ה וייבש את נהר המים בזכות יסוד האש שהבעיר אברהם אבינו.

מעתה יאירו עינינו להבין מאמר המדרש: "בשכר שתי בקיעות שבקע אברהם אבינו עצי עולה, זכה להיבקע הים לפני בני ישראל". כי כמו שמצינו אצל אברהם אבינו בשעת העקידה, שהלך לקיים מצות בוראו בהתלהבות אש קודש, לכן

תודתנו וברכתנו נתונות לאלו שנדבו את הוצאת הגליון לזיכוי אחינו בני ישראל

משפחת מהדב הי"ו לרפואה השלימה של האשה החשובה מרת לאה בת וירג'ני שתחי'

חדשים הקב"ה מענישים בגיהנםם של שלג, על שציננו את התלהבות האש שלא לקיים מצוות עשה.

קריעת ים סוף בזכות התגברות יסוד האש על יסוד המים

מעתה ירווח לנו להבין מה שהיצר הרע מתלבש לפעמים באש ולפעמים במים, כי אצל רב עמרם חסידא שהיה לו ניסיון לעבור ח"ו על דבר עבירה, וברוב קדושתו עורר יסוד המים שבקרבנו לצנן את יסוד האש, אלא שהיצר הרע נתגבר עליו בכל כוחו להכשילו, לכן נתלבש אצלו היצר הרע לאש בוערת המעוררת יסוד האש שבקרבנו, וזהו שפירש רש"י: "הזעיק בני השכונה ליאסף ולבוא לככות הדליקה כדי שיחדל מיצרו שיתבייש מהן", כי על ידי שהזעיק בני אדם נתעורר יסוד המים שבקרבנו לככות את אש הדליקה מיסוד האש.

אבל לעומת זה בשעת העקידה שהשכים אברהם בבוקר יחד עם יצחק בנו בשלהבת אש קודש, כדי לקיים מצות ה' לעקוד את יצחק בנו על גבי המזבח, לכן בא השטן הוא היצר הרע לעורר יסוד המים שבקרבם כדי לקררם מלקיים מצות ה'. וזהו שאמרו במדרש: "הלך ונעשה לפנייהם נהר גדול". כלומר שעורר יסוד המים כנהר גדול, כדי לככות ולצנן התלהבות אש קודש שהיתה בקרבם לקיים מצות ה'.

לפי האמור נשכיל להבין תפלתו של אברהם אבינו לפני הקב"ה בשעת העקידה, כי מאחר שהוא ויצחק נלחמו בכל כוחם לעשות כל מה שביכולתם לקיים מצות ה', עד שהצליחו להגביר יסוד האש על יסוד המים שבקרבם ולייבשו לגמרי, אלא שהשטן אשר הבין כמה גדולה היא הזכות של עקידת יצחק לדורי דורות, נתעורר בכל כוחו ונעשה לפנייהם נהר גדול כדי למנוע מהם לקיים מצות ה', אם כן ראוי שיעזור להם הקב"ה להתגבר על השטן.

וזהו שאומר המדרש שקיבל הקב"ה תפלתו: "מיד גער הקב"ה את המעיין ויבש הנהר ועמדו ביבשה". כי ענין זה הוא מדה כנגד מדה, כמו שהגבירו אברהם ויצחק את יסוד האש שבקרבם, כדי לייבש את יסוד המים המקררם לקיים מצות ה', כן ייבש הקב"ה את הנהר הגדול של השטן על ידי התלהבות אש קודש של אברהם ויצחק.

והאלקים נסה את אברהם שומרתו חסד לעשות מעשה דין

ויש להרחיב בזה על פי מה שתמה בזהו הקדוש (פרשת וירא ק"ט): על מה שכתוב בניסיון העקידה (בראשית כב-א): "והאלקים נסה את אברהם", ולא נזכר שניסה בכך גם את יצחק. ויתירך בלשון קדשו:

כ"ק מרן השר שלום מבעלזא זי"ע: "הייתי ביום אכלני חורב", במצוה היתה לי חמימות, "וקרח בלילה" לדבר עבירה

רמ"ע מפאנו: נחשון בן עמינדב נתגלגל ביוסף בן סימאי שהגשמים כיבו בדרך נס את האש שאחזה בארמונו

נחשון בן עמינדב הגביר יסוד האש שבקרבנו כשקפץ לים, ועל ידי זה נתייבשו המים בקריעת ים סוף

יוסף בן סימאי הגביר יסוד המים שבו שלא לככות האש בשבת, ועל ידי זה כיבו מי הגשמים את האש

"הלא כה דברי כאש" "הוי כל צמא לכו למים"

יומתק לצרף מה ששינו בגמרא (סוכה נב.): "תנא דבי רבי ישמעאל, אם פגע בך מנוול זה משכחו לבית המדרש, אם אבן הוא נימוח, אם ברזל הוא מתפוצץ. אם אבן הוא נימוח, דכתיב (ישעיה נה-א) הוי כל צמא לכו למים, וכתיב (איוב יד-ט) אבנים שחקו מים, אם ברזל הוא מתפוצץ, דכתיב (ירמיה כג-כט) הלא כה דברי כאש נאום ה' וכפטיש יפוצץ סלע". מבואר מזה כי התורה יש בה שני כוחות, כח של אש: "הלא כה דברי כאש", וכן כח של מים: "הוי כל צמא לכו למים".

וביאר ה"ערוך לנר" הענין בזה, כי יש שני סוגי היצר הרע, יש יצר הרע של אש המחמם את יסוד האש שבאדם לעבור עבירה, והעצה לכך היא שיעסוק האדם בתורה, שיש בה כח של מים לככות ולצנן את יסוד האש של היצר הרע, ויש יצר הרע של מים המעורר את יסוד המים שבאדם כדי לצננו מלקיים מצוות ה', ועל ידי שעוסק בתורה שיש בה כח האש, הרי הוא מחזק את יסוד האש שבקרבנו לקיים המצוות בהתלהבות אש קודש.

ויש לומר כי זהו ביאור התואר "ירא שמים" שנזכר בכתובים ובגמרא, על פי מה שפירש רש"י (בראשית א-ח) כי מילת "שמים" מורכבת מב' מילים א"ש מ"ם, הנה כי כן יוצדק על הנלחם עם היצר הרע תואר "ירא שמים", מאחר שהוא מתיירא תמיד משני סוגי היצר הרע שהם בחינת "אש ומים", כי כאשר מתגבר עליו היצר הרע של "אש" לדבר עבירה, הוא מכבה אותו על ידי "מים" של התורה, וכאשר מתגבר עליו היצר הרע של "מים" לצנן אותו מקיום המצוות, הוא מייבש אותו על ידי "אש" של התורה.

הנה כי כן מבואר היטב מה שביאר האריז"ל כוונת המדרש, שהקב"ה מעניש את הרשעים ששה חדשים בגיהנםם של אש, על שהלהיבו את יסוד האש שבקרבם לעבור על מצוות לא תעשה, וששה

אך לפי האמור מבאר ה"בינה לעתים", כי מה שאמרו: "הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים", הכוונה בזה שכל הדברים הגשמיים הם בידי שמים מלמעלה, חוץ מיראת שמים שהבחירה היא בידי האדם, שידע נאמנה מתי להפעיל כח החמימות שבקרבנו כדי לקיים מצוות ה', ולעומת זה להשתמש בכח הקרירות שבקרבנו כדי להימנע מדבר עבירה.

וזהו גם כן פירוש המאמר: "הכל בידי שמים חוץ מצינים פחים", כי "צינים" היא מדת הקרירות שבאדם המצננתו מלעבור עבירות, ואילו "פחים" היא מדת החמימות שבאדם המחממתו לקיים מצוה, ועל זה אמרו: "הכל בידי שמים חוץ מצינים פחים", שהוא בידי אדם לבחור איך להשתמש בהם כראוי. נמצא לפי זה, כי שני המאמרים: "הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים", "הכל בידי שמים חוץ מצינים פחים", עולים בקנה אחד כפתור ופרח.

כ"ק אדמו"ר מרן השר שלום מבעלזא זי"ע פירש על פי ה"בינה לעתים", מה שאמר יעקב אבינו ללבן הארמי כאשר ברח מביתו (בראשית לא-מ): "הייתי ביום אכלני חורב וקרח בלילה ותדד שנתי מעיני". על פי מה שמצינו במדרש (בר"ג-ח) על הפסוק (בראשית א-ה): "ויקרא אלקים לאור יום, אלו מעשיהן של צדיקים, ולחושך קרא לילה, אלו מעשיהן של רשעים". מבואר מזה כי "יום" רומז על מעשיהם הטובים של צדיקים, ולעומת זה "לילה" רומז על מעשיהם הרעים של הרשעים.

מעתה יש לומר כי זהו שאמר יעקב אבינו ללבן הארמי שורש הטומאה: "הייתי ביום", כאשר הייתי עוסק במצוות ומעשים טובים של צדיקים, כי אז "אכלני חורב", השתמשתי עם חמימות האש שבקרבני לקיים מצוות ה' בחמימות ובהתלהבות, "וקרח בלילה", כאשר הדבר היה נוגע לדבר עבירה שהוא בבחינת לילה, השתמשתי במדת הקרירות שבקרבני שלא לעבור ח"ו על אחת ממצוות ה' עכד"ק.

**כשהלך אברהם לעקידת יצחק עשה השטן עצמו כנהר
עד שהתפלל אברהם ונעשה לו נס שנתייבש הנהר**

**ענין זה היה הכנה לקריעת ים סוף שנתייבש הים
בזכות אברהם שהגביר יסוד האש לעקוד את יצחק**

**ערוך לנר: התורה נמשלה לאש להתגבר על יצר הרע של קרירות,
ונמשלה למים כדי לצנן את היצר הרע של אש**

**אריז"ל: גיהנם של אש למי שמגביר יסוד האש לעבירה,
גיהנם של שלג למי שמצנן יסוד המים למצוות**

מעלתה יאירו עינינו להבין מה עמקו מחשבות חכמינו ז"ל שדקדקו לומר: "בשכר שתי בקיעות שבקע אברהם אבינו עצי עולה, זכה להיבקע הים לפני בני ישראל, שנאמר ויבקע עצי עולה, ונאמר להלן ויבקעו המים". רמזו לנו בכך, כי אברהם אבינו בקע שתי בקיעות בעצי העולה ברוח קדשו, כדי לעשות בכך הכנה לשני הניסים של שתי הבקיעות של הים, נס אחד שנעשה לאברהם וליצחק אבינו, כשעברו בנהר המים שעשה השטן שנבקעו המים ונהפכו ליבשה, ונס שני שנעשה לישראל בקריעת ים סוף שנהפכו המים ליבשה.

**נחשון בן עמינדב נתגלגל
ביוסף בן סימאי שנעשה לו נס**

הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד, לבאר ביתר שאת הקשר בין עקידת יצחק לקריעת ים סוף, על פי מה שמגלה לנו המקובל האלקי הרמ"ע מפאנו בספר "גלגולי נשמות" [שקיבל מרבו המקובל האלקי רבי ישראל שרוג שקיבל מרבינו האריז"ל] (מערכת א אות יד) כי נחשון בן עמינדב שקפץ לתוך הים בשעת קריעת ים סוף, נתגלגל ביוסף בן סימאי שנעשה לו נס, כמו ששינו בגמרא (שבת קכא):

"תנו רבנן מעשה ונפלה דליקה בחצירו של יוסף בן סימאי בשיחין, ובאו אנשי גיסטרא של ציפורי לכבות מפני שאפוטורפוס של מלך היה, ולא הניחן מפני כבוד השבת, ונעשה לו נס וירדו גשמים וכיבו... וכשמעו חכמים בדבר אמרו לא היה צריך לכך, שהרי שנינו נכרי שבא לכבות אין אומרים לו כבה ואל תכבה".

וכתב על זה הרמ"ע מפאנו כי יוסף בן סימאי היה הגלגול של נחשון בן עמינדב, שהיה צריך תיקון כי אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא, הנה הדברים בלשון קדשו:

"והענין ידוע כי נחשון קידש שם שמים ונכנס עד חוטמו בנחשול של ים, וזה יוסף בן סימאי היה גלגולו, יען כי (קהלת ז-כ) אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא... ואז הקריב עצמו וקידש שם שמים בגופו שקפץ לתוך הים, והשתא רצה לקדש שם שמים בממונו, כי רצה שישורף ממונו לאהבת השי"ת בכל מאודו... וכמו שנעשה לו נס לנחשון ובאו המים עד חוטמו ועבד בהן מצוה לקדש שם שמים, על כן באו הנה הגשמים להציל ממונו, כי המטיר ה' עד שכיבו".

וצריך ביאור איזה פגם היה בנחשון בן עמינדב שהיה צריך להתגלגל ביוסף בן סימאי. זאת ועוד, למה התנסה נחשון בן עמינדב "במים", לקפץ בתוך הים במסירות נפש, ונעשה לו נס שנבקעו המים,

ואילו בגלגול יוסף בן סימאי נתנסה "באש" שאחזה בביתו בשבת, ומנע אפילו מהגוים לכבות את האש, ונעשה לו נס שכיבו הגשמים את האש.

**יצר הרע המתלבש במים
לעומת יצר הרע המתלבש באש**

פתח דברינו יאיר לבאר כל זה, בהקדם לבאר מה שבחר השטן בשעת העקידה להפריע לאברהם ויצחק לקיים מצות העקידה על ידי שהלך ונעשה לפניהם "נהר גדול". ואילו במקום אחר מצינו שהיצר הרע נדמה לאש בוער, כמבואר בגמרא (קידושין פא.) אצל רב עמרם חסידא, שהיה לו ניסיון בענין עריות ופתח בצעקה: "נורא בי עמרם". ופירש רש"י: "הזעיק בני השכונה ליאסף ולבוא לכבות הדליקה, כדי שיחדל מיצרו שיתבייש מהן".

ונראה לבאר הענין בזה על פי מאמר חכמינו ז"ל במדרש תנחומא (פרשת ראה אות יג) בענין שני סוגי גיהנם שהקב"ה מעניש בהם את הרשעים:

"לא תירא לביתה משלג כי כל ביתה לבוש שנים (משלי א-כא), חזקיה אמר, משפט רשעים בגיהנם י"ב חדשים, ששה חדשים בחמה וששה חדשים בציונה, בתחילה הקב"ה מכניסן בחמה, והן אומרים זו היא גיהנם של הקב"ה, ואחרי כן מוציאן לשלג, והן אומרים זו היא צינתו של הקב"ה".

וביאר רבינו האריז"ל ב"לקוטי תורה" (פרשת שמות ד"ה ויקם מלך חדש), כי גיהנם של אש הוא להעניש למי שנתחמם לדבר עבירה, ואילו גיהנם של שלג הוא למי שנתקרר לדבר מצוה, ובלשון קדשו: "יש ב' גיהנם, של אש... והוא נגד העובר על המצוות לא תעשה שהוא מתחמם לעבור עבירה, ויש גיהנם של שלג... נגד המתקרר ועובר על מצוות עשה, שהוא מעצלות יושב בשב ואל תעשה".

נרחיב בביאור דבריו הקדושים על פי המבואר בגמרא (מכות כג:) כי בתורה ישנן תרי"ג מצוות, רמ"ח מצוות עשה שצריך לקיים בקום ועשה, שס"ה לא תעשה שצריך לקיימן בשב ואל תעשה.

נמצא לפי זה כי כדי שיקיים האדם רמ"ח מצוות עשה, צריך להשתמש ביסוד האש המחמם ודוחף את האדם לקיים המצוות בהתלהבות אש קודש בקום ועשה, בבחינת (תהלים ט-ד): "חם לבי בקרבי בהגיגי תבער אש". אך לעומת זה כדי להיזהר שלא לעבור על שס"ה לא תעשה, צריך להשתמש ביסוד המים המצנן ומכבה את התלהבות האש.

הנה יסוד האש ויסוד המים מתנגדים זה לזה, כי אם יתגבר יסוד האש על יסוד המים יתייבשו המים מחום האש, ואם יתגבר יסוד המים על יסוד האש יכבו המים את יסוד האש. לכן כאשר אדם רוצה לקיים אחת מרמ"ח מצוות עשה, הוא צריך לעורר את יסוד האש שבקרבו, כדי לחמם את יסוד המים המקררו מלרוץ לקיים מצוות ה', וכאשר הוא רוצה להימנע מלעבור על אחת משס"ה לא תעשה, הוא צריך לעורר את יסוד המים שבקרבו, כדי לצנן את אש ההתלהבות הדוחפת אותו לעבור ח"ו על הלא תעשה.

והנה כבר אמר החכם מכל אדם (קהלת יד-ז): "זה לעומת זה עשה האלקים". כלומר כמו שיש שני כוחות אלו מצד הקדושה כן יש שני כוחות אלו מצד הטומאה, כי כאשר אדם בא לקיים מצוה בכח החמימות שבקרבו, בא היצר הרע כנגדו להכניס בו מדת הקרירות כדי שלא יקיים המצוה, וכאשר אדם רוצה להימנע מלעבור עבירה בכח הקרירות שבקרבו, מדליק בו היצר הרע חמימות של אש כדי שיעבור ח"ו על העבירה בקום ועשה.

"הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים"

הנה מה טוב להביא מה שכתב ה"בינה לעתים" (דרוש א לראש השנה) לבאר בזה מה ששינו בגמרא (ברכות לג:): "הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים". ונתקשו התוספות (מגילה כה. ד"ה הכל) ממה ששינו (כתובות ל:): "הכל בידי שמים חוץ מצינים פחים". הרי מבואר כי לא רק יראת שמים, אלא גם הקור והחום שהם צינים ופחים הם בידי אדם.

נהר המים שנהפך ליבשה בשעת העקידה הכנה לנס הגדול של קריעת ים סוף

ליבשה לישראל כשיצאו ממצרים, כמבואר בגמרא (סוטה ז'ל) כי בשעת קריעת ים סוף נחלקו השבטים: "זה אומר אין אני יורד תחילה לים, וזה אומר אין אני יורד תחילה לים, קפץ נחשון בן עמינדב וירד לים תחילה... ועליו מפרש בקבלה (תהלים סט-ב) הושיעני אלקים כי באו מים עד נפש".

הרי לנו דברים ברורים על הקשר הנפלא בין עקידת יצחק לקריעת ים סוף, כי כמו שאברהם אבינו מסר את נפשו בשעת העקידה לרדת בתוך המים, וכשהגיעו המים עד צווארו התפלל לפני הקב"ה: "באו מים עד נפש", וקבל הקב"ה תפלתו ונהפכו המים ליבשה, כן נחשון בן עמינדב מסר את נפשו כשקפץ לתוך גלי הים, והתפלל לפני הקב"ה: "באו מים עד נפש", ובזכותו נקרע הים לישראל.

ויש לבאר הענין בזה על פי מה שכתב הרמב"ן (בראשית י"ב-ו) כי לפני כל נס צריך לעשות פועל דמיון למטה כפי שעשו הנביאים, כדי להמשיך הנס שיתקיים בפועל, ובלשון קדשו:

"ודע כי כל גזירת עירין, כאשר תצא מכח הגזירה אל פועל דמיון, תהיה הגזירה מתקיימת על כל פנים, ולכן יעשו הנביאים מעשה בנבואות, כמאמר ירמיהו שצוה לברוך (ירמיה נ"א-ט) והיה ככלותך לקרוא את דברי הספר הזה, תקשור עליו אבן והשלכתו אל תוך פרת ואמרת ככה תשקע בכל וגו'. וכן ענין אלישע (מלכים ב' י"ג-טז) בהניחו זרועו על הקשת, ויאמר אלישע יהוה יויר, ויאמר חץ תשועה לה' וחץ תשועה בארם... ולפיכך החזיק הקב"ה את אברהם בארץ, ועשה לו דמיונות בכל העתיד להיעשות בזרעו".

וכן כתב ה"ספורנו" (במדבר כ"ח): "הניסים יעשהו האל יתברך על ידי עבדיו, עם הקדמת איזו תנועה מסודרת מאתו, כענין (שמות ד-ג) השליכהו ארצה, (שם י"ד-טז) הרם את מטך, (שם י"ז-ו) והכית בצור". הנה כי כן מבואר היטב מה שסיבב הקב"ה, שבזכות מסירת נפשו של אברהם לרדת בתוך המים נהפכו ליבשה, כדי לעשות בכך פועל דמיון לישראל שיתהפכו להם המים ליבשה.

ומי שהולך להתפלל, למה אש ומאכלת בידו ועצים על כתפו, אמר לו [אברהם] שמא נשהא יום או יומים ונשחט ונאפה ונאכל. אמר לו [השטן], זקן לא שם הייתי כשאמר לך הקב"ה קח נא את בנך, וזקן כמותך ילך ויאבד בן שניתן לו למאה שנה. אמר לו [אברהם]... לא אשמע ממך.

הלך [השטן] מעליו ונדמה לבחור ועמד על ימינו של יצחק. אמר לו לאן אתה הולך, אמר לו ללמוד תורה, אמר לו [השטן בלעג] בחיך או במיתתך, אמר לו [יצחק] וכי יש אדם שילמוד אחר מיתה, אמר לו עלוב בר עלובה, כמה תעניות נתענית אמך עד שלא נולדת, והזקן הוא השתטה והוא הולך לשחטך. אמר [יצחק] אף על פי כן לא אעבור על דעת יוצרי ועל ציווי אבי. חזר [יצחק] ואמר לאביו, אבי ראה מה אומר לי זה, אמר לו [אברהם] אל תשגיח עליו שאינו בא אלא ליעף לנו...

ביום השלישי [וישא אברהם את עיניו], וכי מאחר שהדרך קרובה למה נתעכב שלשת ימים. כיון שראה [השטן] שלא קיבלו ממנו, הלך ונעשה לפניו נהר גדול. מיד ירד אברהם לתוך המים והגיעו עד ברכיו, אמר לנערו בואו אחרי, ירדו אחרי, כיון שהגיע עד חצי הנהר הגיע המים עד צווארו.

באותה שעה תלה אברהם עיניו לשמים, אמר לפניו, רבונו של עולם בחרתני הורדתני ונגלית לי, ואמרת לי אני יחיד ואתה יחיד, על ידך יוודע שמי בעולמי, והעלה יצחק בנך לפני לעולה, ולא עכבתי, והריני עוסק בציוויך, ועכשיו באו מים עד נפש, אם אני או יצחק בני טובע מי יקיים מאמריך, על מי יתייחד שמך. אמר לו הקב"ה, חייך שעל ידך יתייחד שמי בעולם, מיד גער הקב"ה את המעיין ויבש הנהר ועמדו ביבשה".

בקיעת המים לאברהם אבינו פועל דמיון לקריעת ים סוף

כאשר נתבונן נראה שיש דמיון רב בין מה שנהפכו המים ליבשה אצל אברהם ויצחק כשהלכו לקיים מצות העקידה, ובין מה שנהפכו המים

בפרשתנו פרשת וירא דבר בעתו מה טוב להתבונן על מה שגילו לנו חכמינו ז"ל, כי בזכות העקידה שעקד אברהם אבינו את יצחק בנו זכו לישראל לנס הגדול של קריעת ים סוף, ולמדו כן ממה שכתוב (בראשית כ"ג): "וישכם אברהם בבוקר ויחבוש את חמורו, ויקח את שני נערו אתו ואת יצחק בנו, ויבקע עצי עולה, ויקם וילך אל המקום אשר אמר לו האלקים".

דרשו על כך במדרש (ב"ר נה-ה): "בשכר שתי בקיעות שבקע אברהם אבינו עצי עולה, זכה להיבקע הים לפני בני ישראל, שנאמר ויבקע עצי עולה, ונאמר להלן (שמות י"ד-כ"א) ויבקעו המים". ופירש ב"מתנות כהונה" כי מה שלמדו שבקע אברהם שתי בקיעות, הוא ממה שכתוב: "ויבקע עצי עולה" - "עצי" לשון רבים, ומיעוט רבים שנים.

ב"שמחת הרגל" על הגדה של פסח להגה"ק החיד"א מביא מה שפירשו המפרשים לפי זה מה שכתוב (תהלים קל"ג-ג): "לגוזר ים סוף לגזרים כי לעולם חסדו". לרמז בכך כי מה שגזר הקב"ה לישראל את הים, הוא "לגזרים" בלשון רבים, בזכות שתי הבקיעות שבקע אברהם אבינו את עצי העולה.

אמנם עדיין צריך ביאור להבין הקשר הפנימי, בין מה שבקע אברהם את עצי העולה בעקידת יצחק למה שנבקע הים לישראל. זאת ועוד, מה ראו חכמינו ז"ל לומר שהים נבקע לישראל: "בשכר שתי בקיעות שבקע אברהם אבינו עצי עולה", שהרי לכאורה גם בשכר בקיעה אחת היה ראוי שיבקע הים לפני ישראל.

בשעת העקידה עשה השטן נהר גדול ובכח תפלתו של אברהם נבקע הנהר

ונראה לבאר דברי חכמים וחידותם על פי מה שמצינו מאמר נורא במדרש תנחומא (פרשתנו אות כב), כי השטן בא עם כל מיני תחבולות כדי למנוע מאברהם ויצחק לקיים מצות העקידה:

"קדמו השטן בדרך ונדמה לו כדמות זקן, אמר לו [אברהם] לאן אתה הולך, אמר לו להתפלל. אמר לו

הצבא לא נשאר אף אחד, ונעקדו כולם באשוויץ על קידוש השם, ורק אלו השניים שאבותיהם תרמו הון עצום לצדקה, זכו להינצל מגיא התופת, ונשארו לשם ולשאריה מכל אותה קהילה קדושה שבישראל.

לפעמים דווקא אותו יום הגורא בעינינו כיום הכי קשה והכי גרוע, הוא היום הטוב ביותר בחייה! ומתוך מכה עצמה מתוק לך הבורא רטייה, כדי להקדים פואה למכה, להצלה ופליטה גדולה!

[פוסט, קובץ 057856]

הגאון המפורסם הרב רבי שמואל רוזובסקי זצ"ל, ראש ישיבת פונבין, בעל 'שיעורי רבי שמואל', נולד בעיר 'גרודנא' שבליטא, אביו הצדיק היה רב אב"ד גרודנא, שהיתה עיר ואם בישראל, מלאה חכמים וסופרים.

עם הסתלקותו של אביו הרב הגדול, הניח אחריו שני בנים צעירים, ר' שמואל היה האח הצעיר, ואחיו הגדול היה הבכור. שמו של העילוי הגדול רבי שמואל כבר יצא לפניו באותם ימים, ופקיע שמיה כגדול בתורה בחכמה וביראה, והיה ראוי מאוד לאותה איצטלא של הרבנות בגרודנא, הרבה יותר מן אחיו הגדול - אלא שחלק מפרנסיה הקהילה סברו, שאף על פי כן יש להציע את הרבנות לאחיו הגדול, כי לו משפט הבכורה. ונעשה מזה מחלוקת גדולה בעיר, הרבה מבני הקהילה טענו שלטובת שגשוג והצלחת הקהילה ומוסדותיה, והצלחת הישיבה הקדושה גרודנא, עדיף שיתמנה ר' שמואל כרב העיר. ולעומתם טענו האחרים, שאין בכך כבדי לגרוע מחלק האח הבכור, ושזהו כבודו של הרב המנוח שבנו הבכור נוטל את חלקו.

כראות בני הקהילה שאינם מצליחים להגיע לעמק השווה ביניהם, הוחלט להציע 'שאלה' רבתי זו לפתחו של גדול הדור, ה"ה מרן הגאון רבי חיים עוזר זצוק"ל, רב העיר ווילנא, כששני הצדדים מסכימים לקבל עליהם את הכרעה הצדיק. כאשר נודע הדבר לאח הצעיר הגאון ר' שמואל זצ"ל, מיהר להקדים כמה שעות בטרם יצאה המשלחת הנכבדה מגרודנא לוילנא, ויצא בחשאי בנסיעה מהירה ברכבת אקספרס לוילנא. הוא הקדים בואו כשעתיים לפני שהגיעו הם, התדפק על ביתו של הצדיק, וסיפר לפניו דברים כהווייתו, על המחלוקת הגדולה שהתעוררה בעיר בדבר הרבנות, ושחברי המשלחת מנכבדי הקהילה אמורים להציע לפניו את השאלה בעוד שעות מספר. וביקש והתחנן לפניו שיפסוק לטובת אחיו הגדול, באשר גם הוא ראוי ומוכשר לאותה משרה רמה, ואם לא יבחרו בו יהיו לו בוודאי ביזיונות קשים, ויגרם בכך צער גם לנשמת אביו הרב המנוח, מה שאין כן אצלו בתור האח הצעיר שלא יהיו לו שום ביזיונות מכך.

ואכן כשהגיעו חברי המשלחת, וביקשו מהגאון שיפסוק

הודעה משמחת

הננו להודיע כי בסייעתא דשמיא יצא לאור

ספר

טיב התחזקות עבודת השי"ת

חלק א'

כמו כן ניתן להשיג את שאר הספרים מסדרת טיב התחזקות תורה • שמחה • עינים • חסד • כיבוד אב • מקומות הקדושים

ספרים אלו ושאר ספרי רבינו ניתן להשיג בחנויות הספרים

ישראל, ובכך זכה להציל את חייו, וברבות הימים אף עלה ונתעלה לרב רבנו ראש ישיבת פונבין' הגדולה לאלקים, ונעשה מרביץ תורה גדול לאלפים ולרבבות כנודע.

הגאון רבי שמואל עצמו היה מספר זאת לעתים לפני תלמידיו, כדי להוציא מכאן טיב לקח מוסר, להבין כי נסתרים דרכי ה', ומה שנראה לפעמים כדבר קשה מתברר כפתח הצלה גדול. וגם למדנו כאן עד כמה גדול שכר הווייתו, שבוכותו זכה להינצל מן הגזירה הקשה, להקים שם ושאריה בארץ, כד"א (בראשית נ, ו) "אלקים חשבה לטובה להחיות עם רב", אמן.

[מתוך סיחה בענין 'אם זו לטובה', קובץ 140963]

הגה"צ המפורסם מוהר"ר פישל אייזנבאך זצ"ל ראש ישיבת "שער השמים", סיפר על חותנו הגדול הגה"צ המקובל רבי אשר זעליג מרגלית זצ"ל, שבילדותו נצרך לסיבה מסוימת להתגורר שנים אחדות בבית דודו, שהיה חסיד בעלזא נלהב, והסתופף בצילא דמהימנותא אצל רבו הרה"ק המהר"ד מבעלזא ז"ע.

בהיות הדוד איש זקן חשוך בנים, עלה בדעתו שאולי מן הראוי בסוף ימיו לעלות לארץ ישראל, אך כמובן לא היין לעשות כלום על דעת עצמו, והחליט לנסוע לבעלזא ולשאול בדבר איש האלקים.

בהגיעו שמה היו שם עוד כמה וכמה חסידים שבאו עם אותה 'שאלה' אם לעלות לארץ ישראל. והנה לכל השואלים הורה הרבי הק' שלא לעלות שמה, ולכל אחד נימק זאת בסיבה אחרת. אך כשנכנס הדוד והציע את שאלתו, ענהו הרבי על אתר שזו עצה טובה, ומן הראוי לנסוע לארץ הקודש. אך הדוד המשיך ופרס את שאלתו, היות ומתגורר בביתו בן אחיו, הילד היניק 'אשר זעליג מרגלית', ואינו יודע מה לעשות עם הנער. כששמע הרבי את שאלתו, פסק לו בקצרה: סע לשלום, וקח גם את הילד עמך, ועוד תראה שתצמח מזה תועלת גדולה! - סתם ולא פירש.

ההפתעה הגדולה נפלה על הילד כרעם ביום בהיר, היה לו קשה מאוד לעזוב את משפחתו ומולדתו, הוא קיבל זאת קשה מאוד. - אך לאחר שנות השואה התברר, שדווקא זו הנסיעה הקשה היא היתה עוגן הצלתו, כאשר מכל משפחתו ובני עירו לא נשאר עד אחד, ורק הוא בגפו זכה להינצל מן ההריגות והשחיתות, ובכך ראו בחוש כשהתקיימו דברי קדשו של הרב הקדוש מבעלזא, שתהיה לו תועלת גדולה מנסיעה זו, שהיא היתה הצלת חייו, וכאן הקים את ביתו לשם ולתפארת, ונעשה לאחד מצדיקי הדור ומקובל גדול, ועשה ספרים רבים, לתפארת בית ישראל.

[סא]

על הברכה יעמדו

התורמים להפצת העלון

ניתן להנציח את העלון לשפחות, לברכה והצלחה או ליארצייט

לקבלת העלון בפניל (דוא"ל) טא לשלוח לפניל הפצו"ב

סיפורי השגחה פרטית
שנשלחו לפערכת ע"י הקוראים

החסד שבתוך הייסורים

ופירש רש"י: "וה' המטיר. כל מקום שנאמר 'וה', הוא ובית דינו" עכ"ל. וצריך ביאור, שבפירשת הפיכת סדום ונכפל כמה פעמים שם הווי"ה ברוך הוא, והרי ידוע ששם הווי"ה הוא שם הרחמים (ב"ר יב, טו). ואם כן מדוע כאן בפסוקי השחתת סדום באש וגפירת מן השמים מחזר שם הווי"ה, שמשמעותו שנעשה כל זה במידת הרחמים, והרי הפיכת סדום והשחתתה היה עונש נורא ואיום, שבפשוטו נובע ממידת הדין. ובכאן כופל הפסוק כמה פעמים בשם הווי"ה, שם הרחמים והחסדים.

ועל כרחק מוכח כאן, שכל מעשה הבורא עם הרשעים הללו נעשה בחסד וברחמים, וכל העונש והייסורים הן לטובתם בלבד, כדי לזכך נפשם ונשמתם. ויש לנו ללמוד מזה, שאם באים לאדם ייסורים ועינויים ח"ו, יידע שרחמים וחסדים הם, ובאים עליו לתכלית טובה. ולפעמים זוכים לראות תוצאת הטובה גם בעולם הזה, ולפעמים הוא כדי לטהר ממנו את זוהמת החטא. כענין שעורכים ניתוח לחולה מסוכן כדי להציל את חייו, ולהוציא את המחלה מקרבו. לפיכך נכתבה פרשה זו בשם הווי"ה, ונכפל כמה פעמים, ללמדנו שאף אם לעינינו נראה הדבר כעונש וייסורים קשים, הרי באמת הם רחמים גדולים, כדי לזכך את האדם שיהא נקי חן לעולם הבא, ושם ינוח על מקומו בשלום. וצריך ללמוד מכאן, שכל מה שעובר על האדם בעולם הכל זיכור ובידור לטובתו, והכל ברחמים גדולים. ולכן נפסק בשולחן ערוך (אורח חיים סי' רכב ס"ג) בזה"ל: "חייב אדם לברך על הרעה בדעת שלמה ובגנש חפצה, כדרך שמברך בשמחה על הטובה. כי הרעה לעובדי השם היא שמחתם וטובתם, כיון שמקבל מאהבה מה שגזר עליו השם". ולשון 'חייב' מורה שהוא חיוב ממש על האדם לדעת שאין רע כלל, והכל רחמים גמורים.

[ע"פ י"ט ט"ב תורה" פרשא דין]

סיפר מרן החתם סופר זצוק"ל, על מורו ורבו הגאון הקדוש רבי נתן אדלר ז"ע, שבעת שנפטרה בתו היחידה, ולא שאירה אחריה זרע של קיימא, ראה את רבו כשבירך את ברכת "דיין האמת", והיה מברך הברכה באותה שמחה ולהב אש קודש, כמו שהיה מרקד בשמחת תורה עם ספר התורה!

אנשים גדולים שכאלו, בגודל אמונתם האיתנה ידעו והבינו, שאין בעולם שום דבר שהוא רע, והיו סמוכים ובטוחים שכל מעשי הבורא כולם ברחמים גמורים ממש, אפילו כשלא רואים אותם בעיניים.

ומעשה באחד מגדולי הדור הקודם, שלפני פטירתו היה שוכב על מיטתו חלוש ביותר ומדוכא בייסורים, וראו תלמידיו שממלמל בפיו הקדוש איהו דיבורים, והיטה אחד התלמידים את אזנו, ושמע שאומר: הייליגע באשעפער, תן לי נא כמה שיותר ייסורים! העיקר שאגיע זך ונקי לעולם הבא.

על דרך שמצינו בפרק הפועלים (בבא מציעא פד:) גבי התנא האלקי רבי אלעזר ברבי שמעון ז"ע, שהיה מומין על עצמו בכל ערב את יסוריו הנוראים בשלשן זו: "אחיי ורעי בואו" ע"ש.

וכל זאת משום שדווקא באותם ייסורים טמונים וגנוזים רחמים גדולים לעולם, וכמ"ש שם (פה) דכולהו שני יסורי דרבי אלעזר לא שכבי איניש בלא זמניה, ועיין שם עוד מעט הן בייסורים של רבי הקדוש.

[ספ]

בעיר בני ברק יצ"ו התגורר איש יהודי ירא ושלם, ה"ה מוהר"ר בנימין [האנדי] דויטש זצ"ל. הוא היה מיוצאי אונגארין של מעלה, מקפיד על קלה כבחמורה, ואחר שזכה בחסדי שמים להינצל מן המלחמה הנוראה בימי השואה, העמיד את ביתו על טהרת הקודש, שנים רבות היה מנהל ברמה את ישיבת פונביץ' המעטייה, ובניו הם מגדולי הרבנים וראשי הישיבות שבדור.

שירותו וצדקותו ותמימותו היו לשם דבר, ולכן היה נאהב ונערץ מאוד על גדולי דורו. הרב מפונביץ' זצוק"ל היה סומך עליו מאוד בענייני ממונות של הישיבה, והעיד עליו שהגם שעברו תחת ידו במשרד הישיבה מיליונים רבים לא נגע לעצמו אף לא בפרוטה אחת. והג"צ הגרי"ש אוגור זצוק"ל גאב"ד 'חוג חתם סופר' בני ברק היה מקרבו מאוד, והיה מתפלל קבוע בבית מדרשו. פעמים רבות היה ניגש שם לפני התיבה, והיו תפילותיו מרטיטות כל לב, ומתחנן לפני קונו בדמעות שליש.

בימי בחרותו כשהתגורר בהונגריה, בטרם פרצה השואה האיומה, הגיע יום אחד לעירו מכתב חתום בפקודת הצבא ההונגרי, ובו פורטו שמותיהם של חמישים בחורים מבני הקהילה שנקראו להתגייס ולהתייצב תיכף לשורות הצבא.

התיישבו אפוא ראשי הקהילה לאסיפה דחופה לדון בהצלת בחורי ישראל מאותה גזירה קשה. לאחר דין ודברים הועלתה הצעה 'לשחד' את אחד מן הרופאים הנכרים בצבא, שנודע כרודף שלמונים, ובעד בצע כסף גאה, 'מרשרשים' בחתיכה הראויה להתכבד... מצליח למצוא ב'ממחיתות' בעיה רפואית קשה... הפוטר את המתייצב מן הגיוס.

אך דא עקא, אותו רופא היה נוטל בשכרו הון רב, מחמת הסכנה הגדולה שלקח על עצמו, שהרי אם יתגלה הדבר אחת דתו... לפיכך הוחלט להכריז על 'מגביית חירות' בין כל בני הקהילה הקדושה, להצלת חמישים הבחורים מגזירת השמד. ואכן בני הקהילה נענו בחפץ לב, ותרמו כל אחד יותר מכדי 'יכולתו עבור המצוה הרבה הזו.

אבי של רבי בנימין היה עשיר גדול, וביחד עם עוד אחד מעשירי הקהילה תרמו סכום אדיר, להשלמת כל ההוצאות משלם. חמישים הבחורים הללו החזמו ללשכתו של הרופא הגדול, ויצאו כולם לשמחתם בשן ועין... כל אחד והתעודה המיוחדת בידו, המעיזה שמחת 'מומו' או מחלתו איננו כשיר לשרת בצבא.

אולם על שניים מתוך אותם חמישים בחורים אמר הרופא, שיש חשש סכיר שלא תתקבל תעודתם, מחמת שאותם 'מומים' שהצליח למצוא בהם אינם מצדיקים עדיין שחרור מלא מהצבא.

- אותו רופא טרח לשלוח על כך מכתב מיוחד לשני הבחורים הללו, במכתבו התריע על כך שלא כדאי להסתמך על התעודה שיש בידם, וישתדלו להיפטר מן הצבא בדרכים אחרים.

אותם שני בחורים היו בדיוק הבנים של שני העשירים הגדולים, שתרמו את הסכומים האדירים והעצומים במגביתם. - הלא הם 'האנדי דויטש' דן, וחבירו בנו של העשיר השני. כשקיבלו השניים את המכתב נפלה רוחם בקרבם, בבית משפחתם נעשה תוגה וגיגון על הגזירה הנוראה שניתנה עליהם. - לאחר בדיקת גשה התגונים והאפשרויות הוחלט להבריח את שני הבחורים הללו לארץ ישראל. הם ארוז חיש מעט מלבושים בידיהם, נטלו את התפילין הקדושים, ויצאו כך בחשאי להבריח את הגבול, ועלו בגפם לארץ הקודש, ללא משען ומשענה.

מזמור לתודה

בדרכי מירושלים לבית שמש לקח אותי חבר טרמפ עד ליציאה מהעיר, משם תכננתי להמשיך בנסיעה בקו מהדרין לבית שמש, אלא שקבוצה של שלושה בחורים עמדו בחתנה והסבו את תשומת ליבי כי אין בזמן הקרוב נסיעת מהדרין, לשאלתי מה הם יעשו, השיבו כי אמרו מזמור לתודה וסמוכים ובטוחים כי ה' יזמן עבורם טרמפ עד הבית...

הרמתי גבה ושאלתי מניין הביטחון הזה? הם השיבו ברוגע כי כך דרכם להגיד מזמור לתודה לפני שזקוקים הם לישועה ואח"כ כאשר זוכים לישועה ושוב כאשר יורדים מהטרמפ ולא היה פעם אחת שלא זכו לישועה...

הם פתחו במזמור לתודה, ואני הסתכלתי מהצד נראה מעט מזרח אבל חיכיתי לראות מה יעלה בגורלם... לא חלפו חמש דקות ומונית שירות ריק עצר והציע לנו לעלות במחיר מזול מאוד מחמת השעה ומכיוון שלא היו לו נוסעים גם כן...

שמחתי על הצעה והודעתי לקבוצה שיש כאן נסיעה מזולת...

אך הם סרבו ואמרו כי תגיע ישועה מושלמת ללא כל הוצאות ממון...

הסקרנות התגברה ונשארתי לראות מה יעלה בידם. כעבור ארבע דקות עצר רכב גדול ונחו ושאל אם מישהו צריך לבית שמש בדיוק לאזור שאני והבחורים מתגוררים, עלינו כולנו לטרמפ שפתח בנסיעה.

הבחורים כבר מלמלו מזמור לתודה פעם נוספת אך אני שיצר הסקרנות בער בי להבין את המהלכים שאלתי את תנהג מהיכן הגיע, תנהג השיב כי הגיע מארוע באולמי זוויהלל, תיכף תמהיתי ושאלתי מדוע לא נסע דרך כביש 9 שמהיר הרבה יותר ועשה את דרכו ליציאה מהעיר...

תנהג חיין ואמר כי באמת היה בדרכו לכביש תשע אך לפתע נכנסה בו מחשבה כי אולי בשעה מאוחרת כזו ישנם אנשים בכניסה לעיר שממתינים לטרמפ ובשבילי זה תוספת של כמה דקות בלבד ותנהג אכן אתם חיכיתם לטרמפ...

לשאלתי לפני כמה דקות יצא מזוויהלל נמצאו דבריו מכוונים בדיוק לאותו רגע שהבחורים פצחו במזמור לתודה...

אילולי שראיתי את הנעשה הילמי מתקשה להאמין אך עתה שנוכחתי לראות את כוחה של תודה גמרת בליבי לפרסמו ברבים למען ישמעו וילמדו וישמחו בעיצה מופלאה זו!!

בעל המעשה: ט. ט. ה.

.....

הפענוץ לזכות את הרבים בסיפור של השגחה פרטית מודפן לשלוח אל ר' שפחה סטאלס
בפקס: 15326517922
o.y.wines@gmail.com

וכשהיה רבי בנימין זצ"ל מספר זה המעשה, הסיף: הנה באותה עת חשנו אני וחברי הטוב, וכל בני משפחתנו, שזה היום שהגיענו מכתב הרופא הוא היום השחור ביותר בחיינו, יום שהנחית על ראשנו גזירה קשה ונוראה, שבעקבותיה נאלצנו לעזוב הכל ולברוח... - אך לא חלפו שנים רבות עד שהתברר שמעו יצא מתוק, ודווקא בתוך כל אותם ייסורים קשים נגנו חסד עצום, כאשר פרצה השואה האיומה, ונודע אחר כך שמכל אותם ארבעים ושמונה בחורים שזכו לקבל 'פטרון' גמור מן הישן נעפרו ד' |

המשך פסוקי דזמרה

א. מותר לענות על כל ברכה ששומע אפילו באמצע פסוק של פסוקי דזמרה, אם הוא במקום דסליק ענינא [משלם הענין] (סי' י"א מ"ב סק"ז).

ב. וכן כל ברכת הודאה מותר לברך כמו אשר יצר לאחר עשיית צרכיו וכיוצא בזה, וכן לענות מודים דרבנן, וכן לענות קריאת שמע עם הציבור, שצריך שיקרא עמהם פסוק ראשון קורא, ומכ"ש דמותר להפסיק לקדיש ולקדושה ולברכו (מ"ב סק"ח).

ג. י"א דאין לברך אשר יצר עד אחר ישתבח, כיון שיש שהות, דיכול לברך עד חצי שעה (מ"ח סק"ח).

ד. ולענין קדיש וקדושה וברכו ומודים ואמן דהאל הקדוש ואמן דשומע תפלה, נראה פשוט דבפסוקי דזמרה יפסיק לכל זה אף במקום דלא סליק ענינא (מ"ח סק"ח) וכן יצו ליהרש"פ (סק"ח).

ה. אף באופן שמוותר להפסיק באמצע הענין, מ"מ בכל מקום שמזכיר את השם אסור להפסיק בין תיבת ה' לתיבה שלפניו או לתיבה שלאחריה, במקום שמשתנה הענין, דהוי כמציא שם שמים לבטלה, וכן כשהשם תחילת פסוק אסור להפסיק אחר תיבת ה' עד שיאמר איזה תיבות אחר תיבת ה' בענין שלא ישתנה הענין והוי כמציא שם שמים לבטלה (מ"ח סק"ח).

ו. פשוט דאם מתירא שיעבור זמן קריאת שמע קודם שייגיע לקרותה בסדר התפילה, ושכח לאמרה קודם ברוך שאמר, מותר לו להפסיק ולקרותה (מ"ב סק"ח).

ז. וכן אם שכח לברך ברכת התורה קודם התפילה, מותר לו לברך באמצע פסוקי דזמרה ולומר אח"כ פסוקים הנהגין, ד"י"א דאסור לומר אפילו פסוקי דזמרה קודם ברכת התורה (מ"ב סק"ח).

ח. כשצריך להפסיק מפני איזה אונס, צריך לומר קודם שידבר אלו הפסוקים, ברוך ד' לעשות אמן ואמן וכו' עד ויברך דויד, וכשהחזיר להתחיל ממקום שפסק, יאמר ג"כ אלו הפסוקים, דאמירת פסוקים אלו חשוב כמו ברכה שלאחריהם על מה שאמר פסוקי דזמרה קודם שהפסיק, וברכה שלפניהם על המשך פסוקי דזמרה שמשך נכשו (מ"ב סק"ח).

ט. מי שעומד באמצע פסוקי דזמרה, לכתחילה אין לקרות לו לעלות לספר תורה, אלא אם כן הוא כהן ואין שם כהן אחר, וכן ללוי אם אין שם אלא הוא (מ"ב סק"ח).

י. כשקראוהו לעלות לתורה, אם הוא עומד סמוך לפרק, באופן שיכול לגמור עד הפרק בלי שהות קודם

■ לתחזיק טובה ■

בהפטרה של השבוע (מלכים ב' ד) מסופר על הנסים והנפלאות שנעשו לאשה השונמית על ידי אלישע נביא השי"ת, עד כדי תחיית המתים ממש. ממאורע זה אפשר להפיק מוסר השכל ולקח טוב בהרבה עניינים בעבודת השי"ת, כמו גם בהנהגות ומידות טובות, ראה בספר 'טיב הפטרות' ותמצא שם נחות. עתה נתבונן נא בעניין אחד העולה ממעשה פלא זה.

הכרת הטוב – מדת הצדיקים

קיצור הדברים הוא כך: האשה השונמית התקניה מעון מיוחד בעליית ביתה בכדי שיכול הנביא אלישע לשכון שם ולעבוד את קונו באין מפריע, דבר שגרם לאלישע הנביא קורת רוח מרובה ולכן בקש להכיר טובה להשונמית על כל מה שפעלה למענו, אך משאלה אין יוכל לגמול לה טובה, מיאנה, באמרה שלא חסר לה דבר. גיחזי, משמשו של אלישע, גילה לרבו כי אשה זו לא זכתה לפרי בטן ובדרך הטבע כמעט ואי אפשר שתזכה לכך, מששמע זאת הנביא הבטיח לה נאמנה 'כי למועד הזה כעת חיה את חובקת בן, ברכה שהתקיימה במילואה.

הדברים לא תמו כאן, לאחר שנים ספורות, משגדל הילד אך מעט, יצא יום אחד לשדה שם התלונן על כאב ראש ומשאך שב הביתה פרוחה נשמתו ומת. האם, בראותה את גודל האסון, לא אידבה עשתונות אלא מהירה להזעיק את הנביא אלישע שבזכותו נולד הילד. כשהגיע הנביא וראה במה המדובר, עלה לחדרו והסתגר עם הילד לבדו. זמן קצר לאחר מכן קרא לאם לשוב והנה היא רואה כי בנה שאך זה עתה הסתלק מן העולם והנה הוא חי וקיים ורוח אלוקים מרחפת בקרבו.

האמא הנרגשת עד עמקי לבבה, בהנהגתה האצילית, התגברה על רגשי לבבה הסוערים מעצמת הנס העל טבעי שנעשה לה, ובמקום לרוץ וליתול את בנה שהתעורר לחיים ולהתרפק עליה, פנתה ראשית כל אל נביא ה' והודתה לו על הנס הגדול שעשה לה בכח השי"ת ורק לאחר מכן נטלה את בנה מחמדה אליה, כך עולה מדיוק הכתוב (שם, לו) "ותבוא ותיפול על רגלי ותשתחו ארצה", ורק אחר כך "ותשא את בנה" מן המטה "ותצא" מחדר עלייתו של הנביא. הלך הגדול העולה מבין השיטין הוא הנהגה הנאדרת בקודש של הנביא שמיאן לקבל טובה ללא להשיב תמורה על כך, כמו גם האשה השונמית, שאף ברגעים שהרגש סוער וקוצף כגלי הים לא פתה מיד אל בנה אלא זכרה היטב להודות תחילה על הטובה שנעשה לה על ידי הנביא.

החפץ לידבק בקונו ישישע משובותיו לאחרים

הענין הזה של החזרת הטובה למיטיב, הוא הנהגה נחוצה מאוד, ולהיפך, הנהגה ההפוכה מזו, היינו קבלת הנאה מבלי להחזיר הנאה כנגדה, היא הנהגה גרועה מאוד השייכת לקליפות, וכדברי הרבינו בחי' (שמות א, ח) ש"כיל הכופר בטובתו של חבירו סופו שיכפור בטובתו של הקב"ה", והוא ע"פ דברי המדרש (שמות רבא א, ח), שפרעה התדרדר למצב שאמר 'לא ידעתי את ה', רק משום שלא הכיר טובה ליוסף הצדיק שהושיע והיטיב למצרים בעת צרתם.

כן עולה מדברי הוזה"ק (תיקו"ז תיקון ו, כב), שמתרעם על אלו דצווחין ככלבין בימים הנווראים ואומרים 'הב הב לנא מזונא וסליחות וכפרה וחי, כתבנו לחיים, ומכנה אותם 'ואינו עזי נפש ככלבים'. וביארו הספה"ק שיעיקר הטענה של הוזה"ק היא דוקא על אלו שמתכוונים בבקשתם רק לצווח והנאת עצמם ולא לצרכי שמים, כשבכך הם מבקשים ליהנות מבלי להנות, אשר הנהגה זו אכן שייכת לכלבים ולקליפות, [אמנם אלו המבקשים לזכות בבני חיי ומזוני מתוך כוונה לרומם בזה כבוד שמים, הם בוודאי אינם בגדר הכלבים והקליפות, שכן דעתם וכוונתם בבקשתם היא להיטיב ולהשפיע חזרה, כביכול, באמצעות השפע אשר יקבלו מאת ה'].

לעומת זאת, התרגלותו של האדם להשפיע לזולתו מן הטובות שהוא קיבל מאת ה', הינו דבר מבורך ונעלה מאוד, וכפי שהאר"י בעל הסולם זצ"ל לבאר בהקדמתו לספר הוזה"ק' שהדריך בה יוכל האדם לידבק בקונו היא על ידי שיתרגל להשפיע לזולתו מן הטובות שקיבל מאת ה', אשר זו היא מידתו של הקב"ה המשפיע ומיטיב תמיד לבריותיו.

אי לכך, האדם החפץ להידבק בקונו יתברך שמו יייה מוכן להיות מקבל רק אם זה על מנת להשפיע, ואפילו אם קיבל האדם מתנה חשובה ויקרה מאוד ואין בידו להחזיר יותר ממשוהו קטן, מכל מקום יחזיר את הגמול אשר בידו להחזיר, אפילו אינו אלא דבר קטן ביותר, ועל דרך הכתוב (משלי טו כז) 'ישונא מתנות יחיה', וכפי שאכן כך היא דרכם של צדיקים שמכל מה שמקבלים הם משתדלים להשפיע ולהנות.

אסור לשכוח מי שגמל עמו טובה

וראה ב'פלא יועץ' (ערך כפי טובה) המבאר בטוב טעם ודעת את החובה להכיר בטובה שקיבל מחברו, וכה כתב במתק לשונו: "כתב (משלי יז, יג) 'משיב רעה תחת טובה לא תמוש רעה מביתו'. וחיובא רמיא על האדם שקבל כל דהוא טובה מחברו, שתהא חקוקה בלבו תמיד כל הימים שלא לגמול עמו שום רעה ולשלם לעושה הטובה ככל הבא מידו. אפילו אם עשה לו גם כן רעה, הרעה ישכח והטובה לא ישכח, כי צריך האדם שיהא בו מדעת קונו. וכתב (ישעיה מט, טו) 'גם אלה תשכחנה', שהוא מעשה העגל, 'ואנכי לא אשכחך' (ישעיה מט, טו) שהוא קבלת התורה (ברכות לב). וצא ולמד ממשו רבנו, שלא חכה את היאור ואת העפר לפי שקבל טובה מהם (תנחומא וזרא יז). וכן אמרו רבותינו זכרונם לברכה (במדבר רבה כב, ד) שלא נקם משה נקמת מדין לפי שנתגדל ביניהם".

"ואמרו רבותינו זכרונם לברכה בשמות רבה (ב, ב) כל הפותח פתח לחברו, חייב בכבודו יותר מאביו ואמו. אתה מוצא באלוהיך שלא החיה אבותיך כמו שהחיה את בן הצרפתי, ואלישע לא החיה אבותיו כמו שהחיה את בן השונמית, אלא שמסר נפשו על אכסניא שלו. ואם כל כך חייב להחזיק טובה לחברו על פת לחם, על אחת כמה וכמה אם קבל ממנו טובה הרבה, ועל אחת כמה וכמה טובה כפולה ומכפלת אם קבל ממנו טובת הנפש, כגון שלמדו חכמה או הדריכו בדרך טובה והפרישו מדרך רעה, שזו טובה גדולה שאין למעלה הימנה, כמה וכמה יגדל חובתו להכיר טובתו ולנהג בו כבוד, ואם לא ינהג בו כבוד כראוי, אין לך כפי טובה גדול מזה". ומסיים ה'פלא יועץ' בזה הלשון: "וישא ביום ההוא קל וחומר בעצמו כמה וכמה חייב אדם לבוראו, המרבה להיטיב רב טוב לבית ישראל עד אין חקר, כך גדלה חובתו עד אין חקר".

טיב הקהילה

פר' וירא
י"ח השון תשע"ט
גליון 432

זמני הדלקת הנרות ומוצ"ש

הדר"ג 5:20
מוצ"ש 6:33
ר"ת 7:12

סוף זמן קריאת שמע ותפילה

סוזק"ש א' 8:51
סוזק"ש ב' 9:34
סוד"ת א' 10:02
סוד"ת ב' 10:30

יו"ע י"קהילת שבתי בבית ד'

בנשיאות מורנו הרבנו הרה"צ רבי אגמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

טיב הפרשה

במוצ"ש עוברים לשעון חורף

רמזים מן השמים

פי המקרים המוצאים אותם מה השי"ת דורש מהם, ואכן, כך קיבלנו מצדיקי הדורות שכל אחד שומע ורואה בכל יום דברים אשר המה מיועדים לכוון את דרכו עלי אדמות, ועליו להתבונן בכל אלו הדברים הנקרים בדרכו, ולהבין על מה הראו לו זאת מן השמים, מה כיוונו להורות לו בכך, וכשתבונן היטב יבין כי באים אלו להורות לו על הדברים הצריכים תיקון אצלו. ומסופר על מרן הבעש"ט הק' שפעם דיבר עם התלמידים אודות ענינו של ההשגחה העליונה, ואמר להם כי אפילו מה ששומעים מעורל גוי הינו בהשגחה אלוקית, ויכולים ללמוד מזה דרכי העבודה, והם לא האמינו למה שאזניהם שמעו, כי לא היו יכולים להעלות על דעתם שדבר ה' יתלבש בדבורו של גוי? ואמר להם הבעש"ט שעוד תראו במו עיניכם איך מתקיימים הדברים, ואכן לאחר שעה קלה דפק אחר העולים על פתחם, וכשתחתו לו שאל אם יש להם כלים לתקן, כי כך היה נהוג בימי קדם, כלי שנתקלקלה לא היו משליכים אותה מיד, אלא נותנים אותם לאומן לתקנם וכל עוד שהיה ראוי לתקנם לא היו משליכים אותם, והיו הערלים עוברים מבית לבית לשאול אם נמצאו בבית כלים לתקנם, וכשנשאלו בני היכלו של הבעש"ט הק' אם יש להם מה לתקן נענו בשלילה, אך הגוי הפטיר לעומתם: 'יש לכם הרבה כלים לתקן, רק שאינכם רוצים'. אחר שעזב הגוי את הבית, שאל הבעל שם טוב את תלמידיו, השמעתם מה אמר לכם הגוי? עליכם להבין שכוונתו מן השמים לבוא הנה כדי לעורר אותנו לתקן את אברי הגוף שהינם לבושים לאברי הנשמה. אז קבלו התלמידים את דבריו בראותם כי כנים דבריו.

כמו כן מסופר על אחד הצדיקים שנשאל על מה שאמרו חז"ל (אבות ו, ב) ש'בכל יום יום יוצאת בת קול מהר חורב ומכרות ואומרת או להם לבריות מעלבוניה של תורה', ושאלוהו שזה הבת קול אינו נשמע, וכיון שכן איזה רוח יש לנו מה הבת קול, נענה הלה בתמייה וכי אינכם שומעים את הקול? הבה ונצא לחוץ וניזכר בזה הקול! כשיצא הצדיק ומלוויו הבחינו בשתי גוים המריבים זה עם זה, ואמרו לו אחד לחבירו האין הנך מעיז לגנוב ממני ולשקר, וכי אינך יודע כי יש אלקים הרואה כל הנעשה, אז פנה הצדיק למלוויו ושאלם: נו? כעת אתם כבר שומעים? ואז הסביר להם כי למעשה זה הקול יוצא בכל יום, אך כשאנן זוכים אז שומעים את הקול ממש, אך כשלא זוכים מתלבש זה הקול בלבושים שונים ודרכם שומעים אותו. אף אנו - הפטיר אז הצדיק ואמר, - לא זכינו לשמוע את הבת קול כי אם ע"י לבושים, ובהו הגוי נתלבש הבת קול, ולעוררנו כי בא עלינו ליראה את השם. הרי לנו מכל זה כי בכל יום ממש מתלבש הרצון העליון בלבושים שונים הבאים לעורר את האדם, ועל האדם להתבונן בכל העובר למול עיניו, ואז יזכה להתמם עם בוראו בכל ימי חייו.

ויאמר ה' אל אברהם למה זה צחקתה שירה לאמר האף אכנס אלך ואני זקנתי: (יח, יג)
ופירש רש"י: ואני זקנתי - שינה הכתוב מפני השלום, שהרי היא אסורה ואדוני זקן:
לכאורה יפלא, שהרי הקב"ה שינה מפני השלום כדי שלא יחלש דעתו של אברהם בזה ששרה מחזיקו זקן, ואילו עצם הדבר שביטלה בלבה את בשורת המלאך זאת לא מנע מלהודיעו, והרי ללא ספק שידיעה כעין זו היתה סיבה פי כמה להפיר את שלום ביתו, כי איך יתכן כזאת שנוות ביתו אינה מאמינה בבשורה שזכו לה מן השמים, ולמה אם כן לא מנע כלל מלהודיע את הדברים לאברהם.
אך לאמיתו של דבר אין כל כך טענה לעצם הדבר שלא האמינה שרה באותה בשורה, שהרי למעשה לא ידעה כלל שמדובר במלאכים, והיתה סוברת כי ערביים הם, על כן לא היתה העדר אמונתה סיבה להקפיד עליה, ולכן לא חשש הקב"ה לגלות את הדבר לאברהם, אך לפי זה יש להבין מה היתה אם כן טענתו של הקב"ה, הרי לא היתה יודעת כלל כי בדבר ה' באו האורחים ואת דברו הביאו עמהם, וצריך לומר שטענתו של הקב"ה היתה על חוסר ההכרה בהשגחה העליונה. כי ראוייה היתה צדקת זו להאמין שכל מה שהיא רואה ושומעת הכל הוא בהשגחה העליונה, ואם שמעה מגוי שכעת חיה תזכה לבן, היתה צריכה להאמין כי לא לחינם שמעה זאת, ובהכרח כי חפץ השי"ת להחיש את ישועתה, וכיון שלא האמינה היה בזה פגם קטן באמונתה, וזאת היתה טענת הקב"ה, אך אברהם לא הקפיד כל כך על כגון דא, כי לזה הדבר ישנם כמה וכמה מדרגות, ולא כל אחד מסוגל להאמין ששכינה מדברת מתוך גרונו של גוי, אך הקב"ה ידע להעריך ערכה וחשיבותה של שרה, וידע שלצדקת כמותה נחשב הדבר לפגם.
גם אצל אברהם אבינו רואים להלן בפרשתן שדקדק להבין את רצון השי"ת על פי מה שראו עיניו, כפי שמסופר בתורה (להלן כ, א) שאחר שנהפכה סדום, נסע משם אברהם ארצה הנגב, וברש"י שם מביא ב' טעמים לנשיתו, א. כי פסקו משם העוברים ושבים. ב. כדי להתרחק מלוט שיצא עליו שם רע. אך לא היה זה מפני ציווי מפורש מהשי"ת, אלא מעצם המצב הנוצר הבין כי הרצון העליון הוא שיתרחק מזה המקום, הוא ידע שהרצון העליון הוא שימשיך גם הלאה לקיים מצות הכנסת אורחים, ואם המקום גורם שלא תהיה הדבר ביכולתו, מוטל עליו לעקור עצמו משם. כמו כן הבין כי לא לחינם שמע אודות מעשי המכוערים של לוט, הקב"ה סיבב שישמע מכל הנעשה כי ברצונו היה שיתרחק מקרבתו, ועל פי אלו הדברים קם ועשה מעשה.
מעשה אבות הם סימן לבנים, שגם עליהם להתבונן ולהבין על

טיב המערכת

יושב פתח האוהל

סיפר אברך אחד שבצעירותו רצה להיות 'צדיק נסתר', הוא היה מדמיין שעות ארוכות איך יתחבא במערות וילמד תורה בסתר, ואף יוכל להושיע את עם ישראל בתפילותיו... אך ככל שגדל, הבין כי הדמיונות אינם מקדמים אותו לשום מקום, וכי בפועל אינו עושה כלום! גם לא את המעט שהיה יכול לעשות אפילו לדעתו, כשהבין את זה התיישב בדעתו שכדי וראוי להתחיל לעמול, להתאמץ, אם זה בתפילה, ואם זה בלימוד התורה, אבל לעמול, מסיים אברהם ואומר: אמנם לא נעשיתי 'צדיק נסתר', אבל כבר סימתי כמה מסכתות גמרא ומשניות, ובדרך לסיים עוד בע"ה, וכל זאת בפועל, וזה בהחלט עדיף מאשר להיות צדיק נסתר בפנטזיה.
ברפרשתנו אנו לומדים על אבי אומתנו - אברהם אבינו שזכה לגילוי שכינה, 'וירא אליו ד' באלוני ממורא', ומתי הוא זכה לכך? 'והוא יושב פתח האוהל כחום היום', היה זה בעת שישב במסירות נפש וחיכה לאורחים, כמו שרש"י מפרש: 'פתח האוהל - לראות אם יש עובר ושב ויכניסם לביתו', למרות שא"א עבר נשיות קשים, ולמרות שכבר בן שלש שנים הכיר אברהם את בוראו, והיה חדור באמונה וביטחון בהשי"ת, ובכל מעשיו התכוון לפרסם ולקדש שם שמים בעולם, בכל זאת, מתי הוא זכה לגילוי שכינה? כשמסר את נפשו על המצווה, כשהיה יושב פתח האוהל כחום היום, ביום השלישי למיתו, במסירות נפש, אז הוא זכה לאותו גילוי שכינה 'וירא אליו ד'.'
אמנם ההתבוננות בגדולת השי"ת חשובה מאוד והרבה נאמר בספרים הקדושים על כך, אבל כדי להשיג דבקות בבורא, לא מספיק לחשוב ולפנטז שאיזה צדיק נסתר, אלא צריך לעמול על כך, צריך למסור נפש, והיות ובזדורנו קשה להיות כל הזמן במסירות נפש, על כן ראוי לכל איש ישראל שיחבר לו מצוה אחת שעליה הוא מסור את נפשו, כמו שידועים כמה מעשיות על אנשים שמסרו את נפשם על מצוה קלה כגון נטילת ידיים, ובזכותה זכו למדרגות גבוהות, ויה"ר שזוכה להתדבק בבורא ויהיו כל מעשיו לשם שמים.
(עפי"י טיב הנורה-וירא)

זמני קבלת קהל בבית פורנו ורבנו שליט"א
אך ורק בתא קולי שפספרו
052-7168366

ניתן לשפוע את שיחותיו של פורנו ורבנו שליט"א בפספס פיוחד וישיר לשיחות בלשון הקודש: 073-2951320 לשיחות באידיש: 073-2951321

טיב ההודעות

WE ARE YOUR
**ONE-STOP
 SHOP**
 TO MARKETING SUCCESS

WE ARE A ONE-STOP ADDRESS FOR ALL
 YOUR MARKETING, GRAPHIC DESIGN,
 PRINTING & MAILING NEEDS.

MARKETING

DESIGN

PRINT

MAIL

**WHAT DO THESE
 HAVE IN COMMON?**

THEY'RE ALL **EXACTLY WHAT
 THE COMMUNITY ORDERED™**

The result of two years of research,
Care365 is Rockland's one and
 only geocare center.

Step in for medical services
 designed around the
 local community's
 actual health needs:

INSTANT CARE UNIT

State-of-the-art walk-in health center,
 open late every single day of the year,
 offering **Throat Cultures, onsite X-ray,
 CT scan, sonogram, express blood test,
 EKG** and more

ADVANCED SPECIALTIES UNIT

Only facility in the tri-state area skilled
 in detecting and treating **atherosclerosis
 and COPD**—in addition to offering **onsite
 infusions, life - saving cardio devices
 and more**

*Under
 Rabbinical
 guidance &
 advice, Care365
 is owned by
 frum Jews &
 non-Jews.*

1 MAIN STREET • MONSEY, N.Y. 10952

ON THE CORNER OF ROUTE 59 & 306

@CARE.365

845-371-7200 | WWW.CARE365.COM

מאנסי
5:41 - הדלקת נרות
6:41 - מוצי"ק

פרשת וירא

דברי תורה מודפסים ומופצים על ידי ראמפוסט

חוט של חסד
ר' שלום ארוש
(עברית)

דברי שי"ח
ר' חיים קניבסקי
(עברית)

טיב הקהילה
ר' גמליאל רבינוביץ
(אנגלית ועברית)

שילי פנחס
ר' פנחס פרידמאן
(אנגלית ועברית)

בקרוב!
מקורי תוכן חדש

Email mitzvos@ramapost.com
to sign up for a weekly subscription

לזכות רפואה שלמה
מלכה בת רחל, חיה רייזל בת פייגא
ומאשא מרים בת מיינדל אלקא